

UNIVERSITATEA CREȘTINĂ „DIMITRIE CANTEMIR”

ORIZONT CULTURAL XXI

**REVISTĂ A SALONULUI LITERAR-ARTISTIC ȘI ȘTIINȚIFIC
„Ticu Ion Ionescu”**

- ✦ Editorial
- ✦ Să ne cunoaștem valorile
- ✦ Versuri, proză
- ✦ Condeie studențești
- ✦ Condeie liceene
- ✦ Cuvinte alese
- ✦ Eseu

**Anul IV, Nr. 2(14)
Iunie, 2015**

București, 2015

Universitatea Creștină «Dimitrie Cantemir»

Salonul literar-artistic și științific «Ticu Ion Ionescu»

ORIZONT CULTURAL XXI

Revistă a Salonului literar-artistic
și științific «Ticu Ion Ionescu»

Anul IV Nr. 2 (14)
Iunie 2015

ISSN 2248 – 2571
ISSN-L = 2248 – 2571

BUCUREȘTI
2015

Universitatea Creștină «Dimitrie Cantemir»

Salonul literar-artistic și științific «Ticu Ion Ionescu»

ANCORE PE NORI...
Foto: Gheorghe Văduva

REDACTOR ȘEF
Gheorghe VĂDUVA

**SECRETAR GENERAL
DE REDACȚIE**
Gabriel I. NĂSTASE

COLEGIUL DE REDACȚIE

Nicolae GEORGESCU
Mădălina TOMESCU
Andreea DANIELESCU
Riad AWWAD
Aculin TĂNASE
Silvia OSMAN
Mihaela MOCANU
Agata Mihaela POPESCU
Cosmin STOICA
Florin POPA
Paul AELENEI
Elenea POGĂCEANU

CUPRINS

EDITORIAL

LUPI ȘI OI

Gheorghe VĂDUVA..... • 9

REMEMBER

CÂMPUL - POEM ÎN PROZĂ

Ticu Ion IONESCU..... • 14

SA NE CUNOASTEM VALORILE

PROFESOR UNIVERSITAR DOCTOR DORIN HOCIOTĂ

Constantin Vladimir LAURENȚIU..... • 19

VERSURI

„ÎNOTĂTOAREA DEZOSATĂ. LEGENDE METROPOLITANE”

Autor: Linda Maria BAROS

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... • 26

POȘTAȘUL NOCTURN • Ediție bilingvă ruso-română •

Autor Veaceslav SAMOȘKIN

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... • 30

„MARIA LACRIMILOR MUTE”

Marian DUMITRU..... • 34

SUNT EU CEL CE SUNT...

LAURENȚIU..... • 39

CU LIBERTATEA-N COLIVIE...

Gheorghe VĂDUVA..... • 44

CALEA POEMULUI...

Liviu VIȘAN..... • 50

CATRENE-METAFORĂ

RIME CU FLER

Aculin TĂNASE..... • 58

SIMBOLURI

UN IMN AL RESURECȚIEI NAȚIONALE

General de brigadă (r) dr. Gheorghe VĂDUVA..... • 61

PROZĂ***SUB NORII UNUI TIMP***

Gheorghe VĂDUVA..... •64

SCRIERI ALESE***MEDITAȚII ASUPRA CUNOȘTINȚEI, A ADEVĂRULUI
ȘI ASUPRA IDEILOR***

Gottfried Wilhelm LEIBNIZ..... •72

CONDEIE STUDENTESTI***ACOLO UNDE SUNT ȘI UNDE EȘTI...***

Paul AELENEI..... •74

PANSEURI***FREAMĂT DE TRESTII ...***

Vasile S. POPA..... •77

NOTE DE LECTURA***POEMELE DORULUI • Autor Doina BÂRCĂ***

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... •82

***DESTINE PENTRU ETERNITATE • Autor: Romanița Maria
ȘTENȚEL***

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE..... •86

EVENIMENT***“VIAȚA DE FAMILIE”***

Conf. univ. dr. Gabriel I. NASTASE..... •88

ATITUDINI***CONSPIRAȚIA TĂCERII***

Conf. univ. dr. Gabriel I NASTASE..... •90

ALBUM***LA IZVOARELE ZBORULUI • Miting aviatic la Școala
de Aplicație a Forțelor Aeriene „Aurel Vlaicu”***

Foto: Gheorghe VĂDUVA •95

SALONUL LITERAR ARTISTIC ȘI ȘTIINȚIFIC „TICU ION IONESCU”

Salonul literar-artistic și științific debutează în 31 martie 2010, printr-un recital de poezie pregătit și susținut împreună cu Asociația Culturală Română IDEAL, Societatea Culturală APOLLON și Asociația Culturală "La Noi la Români" din Chișinău – Republica Moldova. Au citit din scrierile proprii academicienii Mihai Cimpoi și Nicolae Dabija, scriitorii Matei George Călin și Vasile Căpățână din Chișinău și Radu Cârneli, Victoria Milescu, Gheorghe Văduva, Ticu Ion Ionescu din București și alții. În următoarele întâlniri, au fost prezentate cărți ale cadrelor didactice din universitate, ale unor invitați, au fost prezentați Laureați premiului NOBEL pentru literatură și au debutat un număr de peste patruzeci de studenți din facultățile universității noastre și din mai multe licee bucureștene.

Începând cu luna decembrie 2012, Salonul literar-artistic și științific a primit numele prof. univ. dr. Ion Ionescu, cel care a avut ideea înființării sale și care a fost, până la trecerea sa în neființă, sufletul acestui forum de creație și dialog literar-artistic și științific.

Colegiul de redacție

Dubito, ergo cogito; cogito, ergo sum

Descartes

EDITORIAL

LUPİ ȘI OI

Gheorghe VĂDUVA

Este trecut de miezul nopții. Poate că ar trebui să las naibii gândurile astea negre sau, mai degrabă, înnegrite de negrul invizibil al atâtor străluciri de mucava, să închid calculatorul și să dorm câteva ore. Mi-ar fi de-ajuns pentru a-mi pune cât de cât sinapsele în ordine. Măine, la muncă, am nevoie de ele. Mai am încă nevoie de ele...

...În ultimul sfert de veac, binele a luat-o foarte serios spre rău, iar dincolo de aceste două extreme, adică dincolo de bine și de rău, care astăzi se află într-o ceață de toamnă ploioasă, parcă nu mai există nimic. Iluzia și speranța sunt presate între cele două extreme (și ele amestecate), nu în afara lor, umbrite, copleșite și chiar anulate de ele. Dar nici noțiunile astea nu mai au sensul lor tradițional. Omul trăiește azi într-un fel de buimăceală complicată și neliniștită, fără seve și fără rădăcini, fără frunze și fără flori, parcă s-au dus naibii toate reperele și toate orizonturile. E drept, câteodată, sau chiar de cele mai multe ori, când nu are repere și orizonturi, omul n-are nici griji și, când n-are griji, ar putea chiar să creadă că este fericit sau, în orice caz, liniștit. Cam jumătate din cei care mai există, adică din mulțimea românească bună încă de muncă, a luat drumurile Europei și ale lumii în căutarea unui post de sclav pe moșia altora, în timp ce moșia națională a fost dată și ea în cea mai mare parte la alții. După ce a scăpat de grijile casei noastre comune, iar România s-a autocedat de bună voie și nesilită de nimeni la alții, deci fără război și fără coasă, românul de rând și românul sus-pus de cel de rând la presiunea celor care se cred (și chiar sunt) un fel de stăpâni ai lumii, ar trebui să fie fericit. A scăpat de grija țării și chiar de grija casei lui.

Nu este însă așa. Ființa omenească nu a fost făcută din vreun ocean de liniște. Omul pare o făcătură stranie, care poate fi liniștită doar în neliniștile sale și fericită doar în împrejurări și ipostaze pe care foarte puțini dintre noi le înțeleg. Unul este fericit când i-a dat altuia cu leuca în cap, altul este liniștit doar când ajunge în patru scânduri. Cei mai mulți nu pot fi puși nici într-o tabără nici în alta. Sunt ca ei, sau ca nimeni. Doar omul este unic și irepetabil pe planeta Pământ și în Univers, nu?!

Omul acesta unic și irepetabil din fața mea, de pe ecranul de după miezul nopții al laptopului meu sau ce o fi, pare să nu fie de acord cu mine și, probabil, iar o să-mi scoată ciuperci otrăvite din pădurile defrișate de lupi și nereplantate încă de oi. Dar n-am ce face. Nu-l pot evita. Pentru că este chiar Eul meu ofensat, revoltat, umilit, batjocorit, răstignit în Piața Mare a mult-căutatei noastre economii de piață cenușie și pus să strige: Trăiască libertatea!

Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, în timpul tragediei sublime din Piața Universității, sau al sublimei tragedii de la kilometrul zero al României, cineva scrisese, pe o cruce de lemn, cu litere de sânge: „Nu plângeți moartea pentru libertate! Dacii râdeau de moarte și erau liberi!”

Erau. Acum nu mai sunt. Li s-au înrobit demult și numele și demnitatea și istoria și umbrele și pământul. Corbii lumii le-au scos ochii și au încercat să-i scoată și pe ei complet din istorie, din toate istoriile, inclusiv din istoria României, ca și cum n-ar fi fost... Așa cum diriguitorii învățământului românesc de azi, ajunși acolo, în vârf, Dumnezeu știe cum și de ce, au reușit să scoată istoria României din școală și s-o arunce la coșul cu gunoi al istoriei. Ce e aia istorie?! La ce folosește?! Cere

piața muncii așa-ceva?! Tinerii României, indiferent de mărimea și calitatea creierelor pe care le au, învață cum să fie slugi inteligente și ascultătoare, patria lor fiind acolo unde sunt plătiți mai bine. Și creierele totdeauna sunt plătite destul de bine de cei care le culeg în folosul lor... Așa că nu mai este nevoie nici de istorie națională, nici de țară, nici de trecut, nici de viitor. Prezentul și viitorul se află acolo unde este mai bine. Trecutul trebuie să moară! Iar unii dintre acești urmași ai urmașilor corbilor care au scos ochii morților daci de pe ultimele câmpuri de luptă de atunci, trăiesc, azi, în România dedacizată, în țara Dacilor de ieri, și își zic Români, numele lor frumos fiind astăzi pastișat periculos și ostentativ de ȝiganii din România care, azi, își zic, cu acordul neinteresat al Parlamentului român, rromi. Cu doi „r”, ca să fie și mai accentuată această ofensă adusă numelui de român... Dar cui îi pasă!?

...Insul din fața mea nu este însă dacul falnic din cele peste o sută de statui din piatră, unele din marmoră de porfir, simboluri care încă se mai află azi prin toată lumea, inclusiv pe unele dintre cele mai mari edificii ale Imperiului Roman de ieri, ci un general în retragere al Armatei României, căruia i s-a tăiat de două ori pensia, i s-a recalculat de douăzeci de ori, pentru ca, în final, să rămână tot așa, ba chiar, pentru el, puțin mai mică, căruia i s-a rânjit, de o sută de ori, în nas, și, prin glasul politichiei românești, i s-a spus, în piața publică, în văzul tuturor nevăzătorilor, că este un nimeni, un asistat social, care a fost umilit și persiflat în fața națiunii, ca și cum ar fi fost un profitor al muncii acestei nații. Iar unii dintre membrii acestei nații, aflați, întâmplător sau nu, la o coadă pentru a-și plăti dările, l-au huiduit... Pentru că așa le-a spus lor politichia românească de la putere. Iar blasfemia asta aparține chiar prim-ministrului de atunci, un fel de geniu-harnic, orb și surd, ca să nu-i spun altfel, pus pe schimbarea schimbării schimbărilor schimbate ale lumii, profesor universitar de drept constituțional, coautor al unor prostii cât roata carului, pe post de reforme geniale și de strategii nemaicunoscute pentru ieșirea românescului dintr-o criză de care, până la acea dată, nu auzise nimeni... Politici și strategii care au generat un dezastru echivalent cu un război de mare intensitate... De fapt, era summum-ul unui război care se declanșase împotriva României chiar din momentul în care se proclamase, în decembrie 1989, eliberarea sa de comunism. Un război care continua, de fapt, războiul legiunilor romane și al celor care au tot urmat, împotriva acestei țări, cu pământ din Pământul lui Dumnezeu... Iar gradul pe care-l poartă acest general din fața mea, ca urmare a funcției pe care a avut-o, a unei cariere strălucite și a unor performanțe realizate în cele patru decenii de trudă în kaki, a fost acordat, cu „generozitate”, dezinvoltură și nedemnitate, cui a vrut și cui n-a vrut să-l aibă, fie el fost soldat-fruntaș, fost plutonier sau pur și simplu civil mai cu moț, care n-are și n-a avut niciodată absolut nicio legătură cu Armata României și cu atât mai puțin cu componenta strategică a conducerii acesteia... Pentru că, se știe, toți generalii sunt sau ar trebui să fie strategii și demnitari militari. Cei care au acordat nemilitarilor acest grad trebuiau să știe că gradul de general nu se acordă decât unora (foarte, foarte puțini!) dintre coloneii în activitate, promovați pe o funcție de general, în urma unui examen foarte riguros și numai dacă au cunoștințe militare temeinice, abilități și competențe de importanță strategică și dacă țara are nevoie de astfel de demnități militare...

Generalul din fața mea, deja încărunțit, mă privește tăcut și nu mă întreabă de ce îl tot caut. Doar vremea lui a trecut... Și nici eu nu-i răspund... Pentru că nu-l caut. Este mereu aici, pentru că și eu sunt mereu aici... În fața dezastrului, până și militarii supraviețuitori, dedublați sau nu, înmărmuresc sau plâng...

...În ultimii 25 de ani, m-am gândit mult la ceilalți de două ori 25 din viața mea. Mă mai gândesc și acum. Tot la cele trei sferturi de veac care au trecut până în acest miez de iunie, 2015. Este deja 15 iunie. Ziua trecerii în neființă a Eminescului. După miezul nopții, gândurile sunt parcă mai limpezi, chiar dacă ultimul sfert de veac pământean a fost, pentru noi, copaciiăștia umani din umbrele Carpaților, războaie fără glorie, iluzii efemere și deșertăciuni austere...

Nu-mi vine să ies din nedumerire. Încă sunt năucit de dezastrul care a lovit România în acești 25 de ani, timp care ar fi trebuit să fie de libertate, prosperitate, securitate. Am în fața mea un tabel cu întreprinderile distruse. Unul dintre ele. Sunt atât de multe, încât mă îngrozesc. Peste 1200! Cum de

au fost distruse întreprinderile, combinatele, unitățile agricole, institutele de cercetare, sistemele de irigații, infrastructurile de transport, minele, tot ce a existat și a bătut fierbinte în inima economică a țării, în viața oamenilor, în orizonturile, liniștile, neliniștile și speranțele lor? Ce treabă au avut aceste întreprinderi minunate, locuri de muncă onorabile pentru români, cu comunismul? Ele produceau bunuri materiale, valori materiale, nu concepte politice, ideologii și teorii de doi bani care au slujit dintotdeauna mințile oamenilor de rând și au folosit celorlalți, torționarilor de orice fel, mai ales politici, ai acestui popor, pentru a-și umple buzunarele, pentru a înrobi țări, pentru a produce dezastre...

Am bătut țara în lung și în lat în acești ultimi douăzeci și cinci de ani. Ca și înainte. Chiar dacă, într-un sfert de veac, iarba și buruienile au acoperit cât de cât locurile dezastrului, urmele au rămas. Seismul politic devastator n-a lăsat nimic neafectat. Tot, dar absolut tot, a fost dărâmat, fisurat, abandonat sau donat pur și simplu cui a vrut și cui n-a vrut. De parcă ar fi fost o povară pentru România și nu un modus-vivendi, nu un mod de a prospera prin muncă și demnitate! În general, toate valorile și bogățiile țării au luat și iau în continuare drumul străinătății, iar banii plătiți de cei care au cumpărat pe nimic România, pentru că așa ne-ar fi cerut mai marii-lumii ca să accepte că mai existăm sub semnul duratei, au intrat în buzunarele unora dintre politicienii de top și ai unor capi ai rețelelor mafioate de tot felul. Toți acești monștri s-au repezit ca șacalii pe trupul însângerat al României. Preț de un sfert de veac, nimeni n-a văzut asta. Iar cei care au văzut – adică cei obligați de rolul și de sensul existenței lor să vadă – au tăcut sau, și mai rău, au făcut dosare. Dosare pentru sertare sau pentru vremuri potrivite.

Și iată, vremurile potrivite au venit.

După ce aproape întreaga industrie a României a fost distrusă, vândută ca fier vechi sau donată altora, după ce inclusiv resursele strategice au fost date cui a vrut să le ia, după ce băncile românești au fost rase de pe suprafața pământului chiar în primii ani ai ultimului deceniu al secolului trecut (dacă vrei să distrugi sau să cucerești un stat, trebuie să-i distrugi în primul rând sistemul bancar), România a devenit, doar în câțiva ani, una dintre cele mai vulnerabile și mai sărace țări din Europa. Săracă, umilă, plânsă, dar cu o clasă politică presărată de golani sadea, de șmecheri de cartier, de ticăloși cu ochii bulbucați care s-au comportat și se comportă cu țara pe care trebuie să o slujească, ca o fiară cu prada însângerată. Deși România, datorită resurselor pe care le are și potențialului uman deosebit, este una dintre cele mai bogate țări din Europa, cu cea mai veche populație de pe continent și cu cea mai mare contribuție la securitatea și stabilitatea zonei în care se află, ea nu-și mai aparține. Poporul român n-a atacat niciodată pe nimeni, dar a suportat cam toate atacurile care s-au dezlănțuit de-a lungul mileniilor în această parte de lume... Mă mir cum de mai există pe pământul strămoșilor săi, mai ales că, de cele mai multe ori, în istoria sa, în mare parte, cei care l-au condus au fost, nolens, volens, unii dintre cei mai mari dușmani ai săi.

Și iată, a venit vremea scadenței. A căzut ca un fulger asupra unor capi ai clasei politice, acuzați de corupție...

Ce să-i mai spun acestui alt Eu al meu? După 25 de ani, s-au găsit și ăștia să dezgroape morții! Și numai pe români. Dar și pe ăștia selectiv. Țăsta da, ăla nu... Iar cei vinovați de marele dezastru continuă să rânjească și să ceară! Au dreptul la tot! Chiar dacă țara dispare, pentru că ei au dus-o la dezastru, dreptul lor rămâne. Drept, Dreptate, Justiție, independență a Justiției, obiectivitate, dura lex sed lex! Bazaconii! Importante ar trebui să fie eforturile concentrate ale puterii și instituțiilor care o slujesc pentru recuperarea pagubei, pentru înapoierea țării românilor și nu pentru a zornăi cătușele sau pentru a prosti lumea.

Justiție! Doamne, ce vorbă mare! Într-o țară în care toate rânduielile au fost distruse, în care creierele au plecat unde au crezut că este mai bine pentru ele, în care dreptul de proprietate a creat conflicte uriașe, care au făcut harcea-parcea statul de drept și administrația, Justiția se confruntă cu milioane de dosare de mii de pagini, îți trebuie un an întreg să citești un astfel de dosar și să și înțelegi ce se află acolo, dar trebuie spus că majoritatea judecătorilor se descurcă, totuși, în acest

labirint...

La vârf însă, mai ales la nivelurile cele mai înalte ale acestei instituții, politicienii au reușit să-și impună regulile lor, începând chiar cu Curtea Constituțională... Este oare posibil ca un astfel de organism – garda Constituției – să apeleze la tertipuri atât de josnice pentru a invalida un referendum în care 7.400.000 de oameni (din 8.000.000 câți s-au prezentat la vot) au votat îndepărtarea președintelui României din funcție, doar ca să-l ajute pe acesta să ducă corabia la mal, adică să rămână în funcție până în ultima zi de mandat, că așa vrea el?! „V-am tras-o!” parcă spune râsul sfidător; cu gura până la urechi al acestui om care va deveni totuși o legendă de șmecherie și politică de cartier la nivel național. Sunt curat ca lacrima, spun ochii lui sfidători, jur că nu i-am dat copilului un pumn în plex, fac ce vreau cu voi, vreau vilă spațioasă, mașini, birou, paznici pe banii statului, vreau tot! N-aveți decât să căutați prin dosare până veți încărungi, oricum, nu veți găsi nimic, sunt curat ca lacrima cu care l-am plâns pe Stolojan... În cei zece ani de președinte și în cei cincisprezece de dinainte am avut tot timpul să fac curățenie prin dosare... Nu vă puteți pune cu mine! Eu sunt unic și irepetabil.

Desigur, nu toți politicienii sunt așa. Dar cei cu scaun la cap și respect față de această țară sunt probabil foarte, foarte puțini. Majoritatea dintre acești politicieni lipsiți de orice sentiment al responsabilității față de țară au creat situații extrem de grave de care să se folosească ulterior pentru a-i acuza pe ceilalți, sau pur și simplu pentru a clămpăni. Națiunea este derutată, învrăjbită, partizană, un mediu cât se poate de prielnic pentru îngroparea definitivă a ce a mai rămas românesc din România. Ce n-au reușit inamicii de patru milenii ai spațiului românesc, reușește ticăloșia politică românească, sprijinită necondiționat de unii indivizi din instituțiile care o slujesc...

... În decembrie 1989, chiar în ziua de Crăciun, un tribunal ad-hoc, i-a judecat pe soții Ceaușescu, huliți de națiune în acel moment, și, în două ore, i-a trimis în fața plutonului de execuție. Îmi aduc aminte de acele zile pe care le credeam înălțătoare. Erau însă murdare. Mă aflu în redacția la care lucrez, în fața televizorului, târziu, în noapte, când s-a transmis procesul și execuția. Am exclamat atunci, indignat de crima care se comisesse absolut gratuit: „Crimă oribilă! În ziua de Crăciun! Cei doi trebuiau aduși în București, într-un apartament de la Academia Militară, păziți și protejați de două divizii de tancuri, dacă era nevoie, și judecați în timp, după toate regulile Justiției.” Nu era nicio grabă! Armata Română a dejucat planurile invadatorilor, iar un atac asupra României ar fi însemnat concentrarea la granițele României a cel puțin cinci armate, or așa ceva nu se putea face în secret. Cele câteva unități sau mari unități sovietice de la Est de Prut, din câte știm noi până acum, nu aveau capacitatea să atace o țară. Ele puteau intra în România, dacă noua conducerea de la București ar fi cerut ajutorul lor... Nu l-a cerut nimeni. Miza a fost învrăjbirea României în interior și crearea unor situații confuze în care forțele armate ale României să se lupte între ele. Diversiunea radioelectronică, puternica presiune psihologică și acțiunile provocatoare ale unor grupuri special pregătite pentru a crea diversiuni au fost, foarte rapid, dejucate de Armata României, chiar dacă prețul plătit în vieți omenești nu a fost mic. Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost una dintre cele mai murdare diversiuni din istorie! Unii, poate, au vrut să cadă Ceaușescu, alții au vrut, în mod sigur, să cadă România!

România nu a căzut atunci. Dimpotrivă, în acele momente, deși pe străzi de aflau baricade, renăștea. A căzut ulterior, fără nici un foc de armă. Inamicii României au folosit cum nu se poate mai bine arta războiului a lui Sun Tzî. Românii ticăloși le-au fost oferite curve, iar fecioarele României au fost răpite și trimise prin rețelele de prostituție ale Europei, învățământul a fost distrus, industria de apărare spulberată, armata redusă de la peste 300.000 de oameni la 75.000..., poporul român decimat, umilit, alungat pe meridianele Europei, în căutarea unui loc de slugă...

În țară a rămas ce a mai rămas. România de azi este ce a rămas din ce a mai rămas și, ca și cum n-ar fi de-ajuns, politichia românească de azi, la îndemnul mai-marilor sau mai-micilor ei mentori, au înstrăinat deja cam 40 la sută din teritoriul de azi al țării, plus petrol, gaze, aur, resurse.

Azi, în România, sunt prea mulți lupi și prea puține oi. Deja lupii au început să se mănânce între

ei. Poate că vremea scadenței se apropie, dar nu și oprirea dezastrului. Țara nu mai are aproape nimic al ei, totul a fost jecmănit, vândut pe nimic, dăruit, risipit sau pur și simplu lăsat să putrezească, distrus cu ură și ferocitate, de parcă nu ar fi fost munca poporului român. Actuala putere, votată cândva, parcă într-o altă viață, de 80 la sută dintre noi, românii, este închisă pur și simplu în capcanele construite cu viclenie de un monstru politic aflat încă în libertate. Efectul acestei confruntări nu poate fi decât un alt dezastru. Deja țara se află aproape într-o totală dezbinare, generată de o clasă politică imatură, hrăpăreață, arogantă, iresponsabilă și ticăloasă. Nu există niciun mare proiect, niciun mare ideal, nici un steag sub care să se adune românii. Toate instituțiile de reacție strategică fundamentală, inclusiv armata, au fost decimate. Sau, în orice caz, transformate în niște structuri de nișă, valabile pentru alții. Conducerea țării seamănă cu o asociere între viclenie și neputință, între dictatură și inocență, între șmecherie și smerenie, între pungășie și prostie, între cal și samar, între lup și oaie... Dar, n-am nicio îndoială că va veni și vremea scadenței! Că acești monștri care au pungășit și ruinat țara vor plăti! Sigur, e cam prea general și prea fără acoperire ce spun eu aici și ce cred eu despre ce va fi în cele din urmă. S-ar putea să nu fie chiar așa. După ce dacii au fost învinși, Dacia a dispărut de pe suprafața pământului și din istorie. Iar ce se mai spune astăzi despre acei oameni de demult nu este nici măcar istorie. Probabil că tot cam așa se va întâmpla și cu România... Dacă nouă nu ne prea pasă și ne este bine acolo unde ne este bine, iar acest acolo nu mai este neapărat locul numit România, atunci de ce ar renunța cineva la un astfel de bine pentru a se sacrifica pentru ceva care nu mai este efectiv legat nici de bunăstarea și nici de supraviețuirea sa și a familiei sale?!

Poporul acesta a ales, a cules și răscules ce a ales. Prin târguri, poporul se târguiește sau se tânguie, își dă cu părerea, produce bârfe și țățisme. Unii se iau la harță pe fel de fel de oameni politici, telenovelele din spațiul public românesc sunt în floare. Miturile politice s-au spulberat. Unii dintre liderii politici sunt la închisoare. Alții, inclusiv blonda juristică crescută de cel mai cel președinte al tuturor timpurilor, se află într-un proces, după ce a fost arestată și transportată de colo-acolo, umilitor, cu cătușe. Pentru că, vezi Doamne, așa sunt procedurile! Acum stă bine-mersi în palatul ei pe care și l-a făcut din leafa ei de politician la putere sau în opoziție și din cea a soțului ei, campion în afacerile bănoase cu statul. A vrut să pară superputernică, să arate la toată lumea că ea are forță, demnitate, onoare și caracter... Și a arătat. În acest timp, o altă blondă, cu nimic mai prejos, la fel de frumoasă, de fixistă, de categorică și de juristică, precum cea despre care tocmai am vorbit, suie și suie... Poate că, mâine, o vedem nu doar ministreasă, ci chiar prim-ministreasă... Că funcția asta este pentru toți cei care, într-o formă sau alta, se ceartă (sau nu) cu Cotroceniul și, la fel ca palatul de lângă statuia Leului Geniștilor, dă cu palma în mămăligă. Spre deliciul unei nații care, încet, încet dă ortul popii...

În timp ce președintele trecut vrea, în continuare, palate, iar cel prezent vrea, neapărat acum, în clipa aceasta, un nou guvern, într-un fel, guvernul lui...

Oare mai există cineva în țara aceasta și pe lumea aceasta care să vrea un guvern al României?!

Iar acest guvern (trecut, prezent și viitor) o să afle oare vreodată că el este și trebuie să fie un guvern al României?!

Greu de spus, acum și aici, la miezul nopții, când sufletul arde și sinapsele dor...

REMEMBER

CÂMPUL - POEM ÎN PROZĂ

Ticu Ion IONESCU

Ticu Ion Ionescu, profesor universitar dr., filosof , prozator și poet, cercetător și traditor pe Cuvânt, dar mai ales drum ales către inimi frumoase, trecut dincolo, în veșnicie, într-un târziu de vară cu frunze pe dor, mult prea devreme și mult prea dureros, a lăsat în urma lui, înaintea romanului pe care n-a avut vreme să-l finalizeze, un volum de proză scurtă, un buchet de oaze și de bijuterii literare, așezate meticulos și frumos sub titlul uneia dintre ele: JUDECATA N-A MAI AVUT LOC....

Vă prezentăm, în acest număr al revistei, unul dintre aceste briliante de literatură scurtă, condensată într-un fel de monadă care înobilează acest volum de bijuterii literare, câmpia teleormăneană și sufletul oamenilor din această parte de lume: Câmpul – poem în proză. (Red.)

Cântecul venise asemeni unui strigăt al victoriei, izbucnise ca o torță ale cărei unde colorează vecinătatea, împrăstie întunericul și caută înălțimile pe care nu le mai atinge, stingându-se. Cântecul era cel al prevestirii unei veniri, atât de departe de a deveni realitate, deși, iminentă. Cântecul alungase brațele moi ale plecării în alte lumi pe care încă nu le știm, dar în care ni se pare mai bine; ne smulsese visului acoperit cu un obroc alb, încremenit.

Pași continuau un drum întrerupt de aproape două decenii.

06995cs-u fotosearch.com

Urmele se desenau rar într-un ritm înfricoșat de noaptea atât de apăsătoare ce-și smulgea din troienele reverberante rădăcini nesfârșite de ceață.

Pășeam, chemat de un drum întrerupt de atâta vreme, conștient de deșrădăcinarea, de întâm-

plarea care a declanșat o amintire verde printre salcâmi, acum fără nimic altceva în afara furtunilor ce parcă le ascute mai mult spinii și-i face să se tânguie ascuțit, întorși spre sat.

Pășesc rar printre terasele ce șerpuiesc peste pantele acestui uriaș amfiteatru natural, intuind, dincolo de ceață, insula, asemeni unei scene pustii și înghețate, iar albul zăpezii mi-aduce atât de aproape un teatru de vară înghețat, cu băncile acoperite de zăpadă, pe scena căruia, eu-actorul declam sonetul 66 de Shakespeare, către un singur spectator căruia îi e frică de frig și de teatrul pustiu.

Cobor, aproape fugind, sărind peste terasele pe care se-nșiră butucii de vie acoperiți pentru iarnă, până când mă rostogolesc pe gheața cu urmele întunecate, ce parcă oftează în urma căderii și ecoul șocului este purtat până departe; și ecoul, ce se pierde înalt, mi-amintește de ziua împrăștiată pe gheața altui lac, dintr-o altă lume, cu umbre întunecate de jur-mprejurul nostru, cu-o altă insulă ce ne obseda până când seara s-a prăbușit peste noi, clătinându-ne umerii cu aripile sfărtecate de atâta alb.

Urc din nou treptele acestor terase și cobor aleea să mai văd lacul, asemenea umbrelor unor imenși nori ce aduc grindina deasupra câmpului.

De-o parte și de alta a drumului, salcâmi se biciuiesc între ei sângerând, cu spini osificați de ger, asemeni unor gladiatori din același neam, obligați să lupte spre a trăi.

Satul nu se mai vede. Ceața se ridică înalt, asemeni unui blestem al cerului, ce și-a-mplinit sorocul și-i pare nefiresc să fie rechemat, tocmai când, în sfârșit, totul se află în puterea sa.

Câmpul, acest râs uriaș, mă primește cu-ntinderile-i de marmură înălțată.

Distanțele mor în imensul giulgiu ce se prelinge din orizontul înălțându-se din înseși pământurile pe care le atinge cu chindii întunecate și sfărâncioase.

Câmpul, imensă anacondă dormind prin însăși dorința de a ceda celui venit întinderea sa, dar cuprinzându-l în infinita-i singurătate, resemnat dar disprețuitor, tăcut dar ironic, se-ntrece pe sine în a nu-și lăsa pătrunse tainele, el însuși o imensă tăcere ce amenință, asemeni unui imens zid între el și realitate, laș dar plin de primejdii.

Câmpul, marele erou-nălucă, ce mi se strecoară-n suflet insinuând un zâmbet colosal, se preface în umbră și poartă a soarelui către un nicăieri, mă-nsoțește cu pași măsurați în întinderi mișcătoare, spre un orizont ce rămâne mereu același.

Iată-l, propriu-mi infinit, desfășurat asemeni unei oboseli umane, în care răsplata nu este să umbli ci să ajungi, iată-l, glas al umbrei și somnului, smulgând teama lipită în zori de zidurile caselor de la marginea așezărilor, iar noaptea neliniște, mișcându-se pe sine de fiecare dată și minunându-se de propria-i aventură.

Iată-mă, cel ce-și surprinde corabia drumurilor sale nesfârșite, dormind asemeni unei amintiri a dulgherilor, ce-au învins în înțeleștările cu dușmanii apelor, căpătând drept răsplată țărnițele și pădurile.

Și fuga-mi devine ecou în miriști ce nu se sfârșesc, sub giulgiul al cărei umbră ucide și caut înfrigurat setea adusă-ntre maluri de ape domoale, ce-și cern în oglinzi, cerurile posedate cu limpezimea unei zile, care e drept că foarte rar, dar poate fi, uneori, numai dimineată iar alteori, seară.

Iată-mi urmele din al căror colb de argint se-nalță aripi ce pot vindeca de vise pe cei ce și le seamănă sub brazdă, unul câte unul, sfărtecând pământul.

Și, drumul de lemne, vechiul prieten, cu smocuri de țelină-înghețată, printre urmele adânci de copite, mă-ndeamnă să plec spre adâncul pădurii.

Iată-ne, eu și drumul, îmbrățișați în amintirile aproape pierdute, sfârtecând umbrele de argint vechi ale pădurii, în răsăritul ireal.

Și frica mă prinde din urmă, șoptindu-mi, ca atunci: *Întoarce-te! Câmpul e-aproape. Și grâul nu-ți trece de umeri. Și trecutul arde prin colbul din marginea drumului și laurii pier de-atâta amiază în umbra gherghirului.*

Și macii sunt lumi ce se-ntrec, şuierând spre atâtea pământuri, cu somn și cu vise brodându-le, deși, amintiri sunt petalele aprinse. Doar aspra neghină s-apleacă spre atâtea nisipuri, foșnind, deseori, și-i spune oftând: E dus! S-a pierdut pentru brazda cea doldora-n mii de tulpini de sângele voinicului¹.

Mă-ncumet să cred că din căile-n ape de miriști, n-a mai rămas decât, poate, un pumn de grăunțe, mai mult, dar sub brazda, ce gușă-și îndeasă, pe rost de brăzdar. Și merg mai departe...

În stânga-ntre-alunii, acum doar nuiiele vibrând a-nnoptare, se-ntinde un sânger cu triste smicele.

Mi-apropii de ele obrazul și, drumul, mă-mpinge-nainte. Un glas de secure m-adună-ntre șleauri și focul mă sfârtecă-ncet, în absență.

Calul, cu ochi de iubită, și buza-n zăbală, copita-și înfige-n ovăzul scăpat și-și mișcă din coamă-a prieten venit de departe.

Mă-ntind și-mi lipesc buze-nghețate de steluța-i din frunte și-l prind de urechi și-și înfundă-n guleru-mi botul lui drag.

Acum sunt acasă. Da! Calul străin m-a primit ca prieten, plecat doar de ieri.

Ce știți voi, cei ce nu știți, copita cunoaște, de bârne lovită, de porți, ori spaime din vârf de islaz, când trupul se smulge cu teamă, puțin într-o parte, dar calul, rămâne și-așteaptă, povara-napoi.

Sau poate că știți, dar atunci, aduceți-mi calul, degrabă. Mi-e plin buzunarul de pâine; pași apăsați mă găsesc lângă codârle de paie de mei și-o voce mă întreabă: *Rătăcit? Da de unde!* îi răspund. *Sunt acasă!*

De ham îi atâră o coadă prelungă și-crima i-o iert. Și ard amintiri la focul cu lemne de soc. Și fug printre carpenii drepti și semeți spre alte covergi de coceni.

Și, iată-l, se apropie, vârtejul alb, sfredelind de zăpadă ce-a luat forma brazdelor, coborând spre înalturi ca un car uriaș, cu vârful în jos, smulgând visele, ciulinii și frunzele înfricoșate.

Ar trebui să fug; se povestește că, în câmp, vârtejul are o putere deosebită, mai ales că se formează pe *Vâlcea* Babei dinspre ulmii din *lacul Codinii*.

Ar trebui să-mi fie frică; bătrânii povestesc că, odată, un asemenea vârtej ar fi smuls din pământ unul dintre cei trei ulmi seculari, din care acum au mai rămas numai doi, și l-ar fi purtat peste sat până-n eleata^{2*} Baratului.

Ar trebui să..., dar... vârtejul m-a prins, împreună cu visele, cu tristețea câmpului, cu spaimea întinderilor, acum de cleștar și-n văluri albe-nfășurați, urcăm către înalturi de cenușă și câmpul, această nesfârșită mare, pare presărată cu maci sângerii, ce se clatină-ntr-un ritm lent, deschizându-și cupele asemeni unor Drosso-carnivore, parcă spre a cuprinde cerul și-al ascunde sub rădăcinile albe pilorizate.

Satul se smulge din ceață și fuge undeva spre apus, înaltele ore ale dimineții ne poartă spre

¹ sângele voinicului - Lathyrus, măgară

² eleata - spațiul dintre două drumuri, în capetele loturilor, cu o lungime de cea. 300 m, aproape de pădurea Teleormanului, spre Slăvești.

Drumul-ăl-mare și apoi spre fântâna Ceșcului și pădurea Fușteicăi.

Visele s-au strâns înrejur-mi, spaima s-a cuibărit între umerii mei, iar tristețea câmpului înghețat, ca o eșarfă-mi acoperă ochii.

Fușteica se-apropie cu vârfuri dezgolite într-un ne-nterupt vuiet de rupere și de țipăt. Tufele de măceș, din marginea drumului de lemne se frâng sub greutatea noastră și plâng cu fructe degerate și sfărâmicioase.

Doar, gândul, singurul drum colbuit în nesfârșitul alb al câmpului, șerpuiește nestăpânit înapoi spre hotarul dinspre Capul Luncii și de pe trifoaie, ochiul se pironește pe malul Gâldăului din margine de islaz, unde Căineasca o ia spre stânga brusc spre a se întoarce domol, spre dreapta și a despărți, pe sub sălcii seculare și răchiți galbene, văile, până la podul de lemne și Coada Lacului - prin bentul³ întunecat, pe de-a dreapta Ceairului.⁴

Cad rar, pe oglinda Gâldăului, scaieți împinși de vânt, de pe coastele cenușii și-aud, alungat de atâția ani, nechezatul, atât de cunoscut, al calului ce atingea nerăbdător nisipul cu copitele, de cealaltă parte a apei. Și, din cerurile sufocant de întunecate, cad mai întâi fulgi mari, apoi aceștia sunt destrămați de vântul dinspre Teleormănel și, în sfârșit, picături ascuțite de apă, aidoma unor săgeți, transformă imensa întindere imaculată într-o epidermă canceroasă.

Ploaia mă alungă-n marginea lacului, sub sălciile încremenite pe lungimea drumului de mai bine de un veac și din apele încremenite ies, parcă spre a-mi aminti, pereții din chirpici, morminte de ploi, ale casei lui Picu cel trăsnit pe podul dintre cotul ariei și islaz.

Și goana cailor năvălește cu furie dinspre grădini și femeile țipă nedeslușit și jalea capătă chip de copii ce aleargă îngroziți dinspre măhuriște^{5*} și abia apucă să povestească...

... a plecat mai devreme. Zicea că o să meargă-n loturi să ia ovăz cosit pentru la noapte la Ruși⁶.

Și-a legat scări din coada căpăstrului și-a lu Dilibam sau cine știe, s-a luat, în joacă, după el și caii au rupt-o la fugă pa coastă și-a căzut și, până s-au oprit caii, el a tot strigat: Da, acu...

... mama-și smulge șorțul, își sfâșie bluza și nu mai știe de ea; bunica a leșinat pe prispă, tata-mprumută caii vecinului și tot într-o goană îl duce la Ciolănești la Salvare.

Medicul îi pipăie atent ceafa, clatină îngândurat din cap și Salvarea trece ca fulgerul peste Ciurari, Săceni, Muți și Vedea cu malul atât de larg și nisipos, hohotește șters pe sub podul de care, până la spitalul din Roșiorii de Vede.

Avionul decolează lin și mama, asemeni unei păpuși de ceară, privește îngrozită când prin ferestrele înguste - deasupra orașului, când fața calmă a copilului, care nu pare a suferi. Respirația îi este liniștită. Ochii sunt limpezi și larg deschiși, albaștri precum cerul de deasupra lor, imenși precum văzduhul ce-nseamnă speranță. Dar nu răspunde și nu aude nimic din ceea ce i se spune...

Firul se rupe. O căruță cu loitrele dublate de rugi cu țepi legate deasupra, coboară dinspre sat în goana mare, cu talerele-n surdină din cauza nisipului de pe șosea. A trecut cu oiștea mult ridicată și-a cotit-o brusc pe islaz.

Din volumul Ticu Ion Ionescu, *Judecata n-a avut loc*, Editura Garamond, 2010, pp. 78-84

³ bent - hățiş pe malul râului.

⁴ Ceair - luminiș, cu iarbă de cosit și păscut caii și vacile.

⁵ măhuriște - cultură de măhuri, (sorghum).

⁶ Ruși - Roșiori de Vede, oraș în județul Teleorman.

SĂ NE CUNOAȘTEM VALORILE

PROFESOR UNIVERSITAR DOCTOR DORIN HOCIOTĂ

Un chirurg de excepție, un savant și un artist al auzului, recunoscut ca mare personalitate a secolului trecut în întreaga lume

Constantin Vladimir LAURENȚIU

Moto: „O țară bună se reface de la sine, dacă are oameni de excepție și dacă e condusă cu dreptate”

VOLTAIRE

Profesorul universitar doctor Dorin Hociotă (decedat la 19 martie 1990) a fost un medic român, specialist în ORL. A fost președintele Societății Române de ORL între anii 1979 și 1990. Prof. dr. Dorin Hociotă a conceput și a aplicat o nouă tehnică operatorie pentru reabilitarea auzului, prin înlocuirea oscioarelor articulate din urechea medie cu proteze plastice. Dorin Hociotă a fost unul dintre medicii care l-au tratat pe Nicolae Ceaușescu și a fost trimis de acesta la peste 15 șefi de stat sau prim-miniștri ai altor popoare, ocazie cu care România era considerată prietenă sinceră a țărilor indiferent de politică sau economia acestora.

Prof. dr. DORIN HOCIOTĂ în cabinet.

Institutul de Fonoaudiologie și Chirurgie Funcțională O.R.L. „Profesor Doctor Dorin Hociotă” a fost înființat în anul 1972 prin HCM nr. 156 sub denumirea de „Centrul Medical de Fonoaudiologie și Chirurgie Funcțională O.R.L.” de Profesor Dr. Dorin Hociotă.

Cine a fost prof. dr. Dorin Hociotă?

Răspuns laconic: un mare savant, Doctor pentru oameni, numit în revista americană a apariției meteorice a unui nou eveniment medical „*Doctorul fără de arginți – Apostol al secolului XX*”, devenit celebru apoi în România și în lume, în specialitatea sa (ORL) după cum spun

cunoscătorii în domeniu; s-a născut la 23 ianuarie 1925, în comună Sălătruc, județul Argeș. Este fiul unui inginer silvic din Săliștea Sibiului și al unei fiice de moșier din Focșani județul Vrancea. După cursurile primare făcute în comună natală, a urmat cursurile liceale în București, la liceul Gheorghe Lazăr. S-a înscris la Facultatea de Medicină din București, obținând titlul de medic în 1950. Rămâne în învățământul medical universitar, ca preparator și apoi asistent universitar.

În urma pasiunii din copilărie față de chirurgia surdității și a publicării unor articole – aparent de neluat în seama, dar cu puncte de vedere pur-personale –, este invitat la Institutul „Vergingetorix” aflat sub conducerea marelui profesor european dr. A. Clerc. Apoi, sub conducerea profesorului american Samuel Rosen ajunge la Facultatea Columbia, din New York, SUA, unde obține primul doctorat în cofo-chirurgie și, pe lângă activitatea didactică excepțională ca profesor, conduce echipa de cofo-chirurgie a Spitalului Mont-Sinay. Revenit în 1962 în țară, este numit ca „Doctor în Medicină”, „Conferențiar” și apoi „Profesor în Disciplina ORL a Institutului de Medicină și Farmacie București”, având o chemare deosebită spre cercetare. În acest timp, publică primele cărți ale sale de ORL și peste 140 articole atât în țară, cât și în reviste din străinătate. Dintre cărțile sale de specialitate, publicate atunci, fac parte și următoarele: „*Cum tratăm afecțiunile curente otorinolaringologice*” (1968), „*Reconstrucția transmisiei osiculare în chirurgia surdității*” (1970); „*Chirurgia surdității*” (1974); „*La microchirurgie en oto-rhino-laryngologie, indication et techniques*” (1984); „*Diagnosticul precoce al bolilor de granița ORL. Neurochirurgie*” (1990) și „*Îndreptar de rinoplastie*” (1990, februarie).

În 1980 este chemat la primele Congrese în domeniu, făcându-se apreciat, și recunoscut. Participă la un schimb de experiență, trimis de statul român în Elveția la Centrul Universitar ORL din Zurich, pentru trei luni, unde a colaborat cu prof. univ. dr. Hugo Fish, (cu care rămâne prieten până la trecerea sa în neființă). Este căutat de doctori/specialiști deja recunoscuți din Japonia, SUA, China, Franța, Germania, Marea Britanie, India. Este prețuit de toți acești mari specialiști pentru caracterul sau deschis, umanist, cinstit, integru și demn, dar mai ales pentru sa pasiunea profesională de excepție și pentru efortul său uriaș pus în slujba sănătății oamenilor.

Doctorul Dorin Hociotă a fost un mare savant. Un savant în care ardea o flacără specială, care poseda calități ieșite din comun, un fel de flacără aflată într-o veghe continuă, care făcea din el un cercetător fără odihnă, un medic incredibil, un chirurg de înaltă vocație și un caracter de excepție. Asemenea calități, concentrate într-un singur om, se întâlnesc foarte rar. Pentru că el, doctorul Hociotă, omul neastâmpărului genial, era unul cu totul și cu totul deosebit. Era primul care-și dădea seama de anumite trăsături esențiale în disciplina ORL, trăsături și particularități ce derivă din climă, din geografia locului, în poziția geografică pe glob, limba, igienă generală, traiul în ecosistemul specific, din cultura și educația individului supus unui examen ORL. Această viziune largă nu era doar efectul unui fond apercceptiv, ci rezultatul unei cercetări îndelungate și foarte consistente, al unei capacități ieșite din comun în a conecta și interpreta conexiunile.

Pe lângă activitatea universitară, de admirat este și evoluția profesională ca medic curant, la Spitalul de Stat nr. 9 (1950), la Spitalul de Stat Elias (1951) sau ca Medic Șef ORL la Spitalul Militar (1951-1953). Treptele și evoluția în carieră atât ca medic curant, cât și cea de cadru universitar, le-a obținut numai prin concurs, după un efort susținut și laudabil, cu tenacitatea celui care lupta nu atât pentru promovare, cât mai ales pentru autoperfecționare. Nu pentru a fi sau pentru a ajunge, ci pentru a ști. La doctorul Hociotă, termenii francezi „*savoir*” (a ști) și „*savoir faire*” (a ști să faci) erau implantați în matricea sa, făceau parte din ființa sa, din modul său de a trăi. De aceea, treptele parcurse în carieră nu sunt ambiții realizate, ci efecte ale unei activități de excepție. Nu sunt pur și simplu ascensiuni, ci deveniri.

În 1961, prin Ordin al Ministrului Sănătății, devine medic primar gradul I. În perioada 1962 este șef Serviciu Cofochirurgie în Spitalul „Alexandru Sahia”. În același timp, activează și cu o jumătate de normă la Secția ORL a Spitalului Elias.

În 1972, înființează Centrul Medical de Fono-Audiologie și Chirurgie Funcțională ORL în București, participând efectiv, din toate punctele de vedere, la construirea Spitalului de ORL Panduri, cunoscut azi că Institutul „Prof. Dr. Dorin Hociotă”.

Ca o cifră contabilă (nelipsită însă de o concluzie pe măsură), această specialitate medicală a progresat mult, mai cu seamă prin aportul său la microchirurgia în oto-rino-laringologie.

În activitatea sa ca dascăl succesele sunt la fel de importante, întrucât, se știe, el a creat o adevărată școală în acest domeniu. Sub atenta sa îndrumare, au absolvit facultatea de medicină, în specialitatea ORL, 2790 de studenți care, în momentul de față, practică această meserie. Mai mult, 271 medici specialiști au fost

examinați cu exigența recunoscută, 325 medici au fost propuși la diferite cursuri în străinătate, și 82 doctori au operat între 3-6 luni la spitale de renume conduse de către cadre eminente, prieteni ai prof. univ. dr. Dorin Hociotă, în SUA, Franța, Austria, Elveția și Uniunea Sovietică (Rusia). Cu acești colegi cadre universitare de prestigiu, dr. Hociotă purta o corespondență intensă, fiind ajutat și de faptul că stăpâna la perfecție franceza, germana și engleza.

Dorin Hociotă (1925, Sibiu - 1990, București), medic român, prof. univ. dr. la U.M.F. București. Creatorul Centrului Medical de Fono-Audiologie și Chirurgie funcțională - O.R.L. (1973)

Dintre temele sale cele mai dragi, comentate și des dezbătute, fac parte și următoarele:

- Chirurgia endoscopică a complicațiilor orbitooculare și cerebrale;
- Chirurgia endoscopică a tumorilor rinosinuale;
- Chirurgia stenozelor sacului lacrimal – dacriocistorinostomia endoscopică;
- Chirurgia supurațiilor otice: otomastoidite acute și cronice;
- Chirurgia clasică ORL și cervicofacială;
- Chirurgia cu radiofrecvență rinosinusală și faringiană;
- Chirurgia endoscopică a rinosinuzitelor maxilare;
- Chirurgia LASER laringiană și faringiană;
- Chirurgie oncologică ORL și cervicofacială;
- Chirurgia plastică și reparatorie a feței și gâtului;
- Cofo-chirurgie - chirurgia stapedovestibulară pentru tratarea otosclerozei;
- Evaluare diagnostică a afecțiunilor laringelui;
- Implantul cohlear;
- Metode operatorii timpanoplastice, paralizia periferică de nerv facial;
- Protezare auditivă;
- Recuperare audio-verbală la copiii cu deficiențe auditive;
- Recuperarea vocii la bolnavul laringectomizat;
- Recuperarea vocii vorbite și cântate la profesioniști;
- Tratament foniatric al diverselor afecțiuni ale laringelui cu monitorizarea recuperării foniatrice;
- Tratamentul medicamentos și chirurgical în sindroamele labirintice;
- Tratamentul surdității brusc instalate, Videochirurgie endoscopică faringiană.

A participat la peste 30 congrese/conferințe și manifestări științifice internaționale. Se consideră că fiecare din lucrările prezentate sau publicate sunt piese de pionierat și aportul sau original și de noutate este, evident, de 100%. Astfel „*Examenul audiometric în diagnosticul neurinomului acustic*” apărut în 1957 (!) i-a adus prima prioritate mondială (la numai 32 ani !), aspect semnalat de revista „*Proceeding of the Royal Society of Medicine*”.

Toate articolele, cărțile, comunicările științifice și chiar brevetele de instrumentar medical chirurgical specific, sau înlocuirea unor oase mici cu altele din plastic, rezolvarea pentru prima dată a operației prin microscopia endosco-pică (chiar și a ceea ce și azi este o problema – (ex) sindromul Gerhardt) fac din personalitatea prof. univ. dr. Dorin Hociotă să fie și azi menționat la loc de cinste în „*Dictionary of Internațional Biography and Internațional Youth - Achievement twentwienth edition Cambridge*”; „*Internațional Who's Who of Intellectualis*”; „*Dictionary of scientis man biographical American Centre North Carolina*”; „*Commemorative medal of honor internațional biographical , centre Cambridge*”; „*Commemorative medal of honor by the American Biographical Institute North Carolina 1987*”, „*Dictionary of Internațional Who's Who of Intellectualis 1989*, ediție priceps, și altele.

Dr. Hociotă a introdus pentru prima dată în specialitatea medicală a ORL-ului, în țară și în străinătate, **microchirurgia otică, microchirurgia laringiană și microchirurgia otoneurologică**.

A fost pionierul european la microproducția în cadrul Spitalului ORL Panduri a **protezelor auditive**, iar acest Centru a fost construit și adaptat funcțional după planuri aduse de dr. Dorin Hociotă din străinătate și adaptate pe principiul randamentului maxim cu minim de investiții, fiind (nelipsit, lângă Dirigintele de șantier).

Dr. Hociotă și echipa sa au redat auzul la peste 20.000 de oameni numai prin proteze auditive, produse în spital cu ajutor gratuit al firmei „Siemens”.

A înființat, în numai o lună, cu o energie greu de descris în cuvinte, în toate cele cinci Centre Universitare, **centre speciale de service și microproducție de proteze auditive**, de care, numai în anul 1990, după moartea sa, au beneficiat peste 80.000 de compatrioți. Astăzi întâlnim proteze auditive numai de producție străină.

Din 1970, dr. Dorin Hociotă devenit membru al *Societății ORL al țărilor latine*, iar în 1982 a fost ales, la Lausanne, Președintele Congresului Societăților ORL, apoi, la Paris, în 1985, membru de Onoare al Societății franceze EUFOS. A primit zeci de diplome, medalii, dar cele mai dragi omului Dorin Hociotă au fost Certificatele de inventator , șapte la număr:

- 1) „Metodă și aparat pentru testarea rapidă a dinamicii pragului auditiv”;
- 2) „Metodă și aparat pentru creșterea inteligibilității și îmbunătățirea analizei unui mesaj sau secvențe sonore”;
- 3) Soluție uleioasă pentru tratamentul afecțiunilor mucoasei nazale”;
- 4) Amplificator stereofonic pentru reeducarea auditiv verbală ;
- 5) „Sistem tehnic de testare și protezare auditivă”;
- 6) „Proteză auditivă cu audiopragtest și cu audiotestare”;
- 7) „Metodă și aparat pentru optimizarea măsurării unor mărimi prin probe succesive”, care, și astăzi, este prețuit și folosit în laboratoarele NASA.

Împreună cu colaboratorii săi a realizat 18 filme științifice care sunt file de manual de mare ținută științifică și de mare ajutor celor care studiază această specialitate din medicină contemporană.

*Pot avea de exprimat multe alte considerații asupra Profesorului Dr. Dorin Hociotă, dar închei cu marele premiu al Festivalului 1980 de la Washington pentru filmul științific „**Recucerirea universului sonor**”, la care se adaugă 189 publicații în engleză sau franceză despre explorarea universului ORL și, nu în ultimul rând, conducerea unui număr de 16 lucrări de doctorat în domeniu.*

Cum a devenit dr. Dorin Hociotă medicul personal al președintelui României ?

Istorisirea este scurtă. În 1968, după discursul fulminant de condamnare a URSS pentru invadarea Cehoslovaciei, președintele României de atunci, Nicolae Ceaușescu, a răgușit. Datorită surescitării, emoției foarte puternice și atmosferei tari din Piața Palatului, precum și iritării corzilor vocale, Nicolae Ceaușescu a

rămas, pur și simplu, fără grai. Ministerul Sănătății l-a chemat pe dr. Dorin Hociotă, care a pus diagnosticul corect și a recomandat un tratament necesar. Dar cei din anturajul președintelui i-au sugerat să consulte și o „somitate” în materie din Franța. Acesta, prof. univ. dr. Francois Aubrie, după consultarea lui Ceaușescu, i-a pus exact același diagnostic și i-a prescris același tratament, în plus, în fața celor prezenți, a spus: „Eu vă recomand să-l consultați și pe cel mai bun ORL-ist din România, și poate, la ora aceasta, din Europa. Îl cheamă dr. Hociotă și este foarte apreciat atât în Franța, cât mai ales în SUA”. Dr. Francois Aubrie nu aflase că înaintea sa, cu numai 2 ore, fusese chiar dr. Dorin Hociotă, pentru că nu-i spusese nimeni, și nici după aceste vorbe nu i s-a mai spus.

Așa a devenit dr. Dorin Hociotă medicul personal al lui Ceaușescu.

El nu a considerat însă acest lucru ca fiind un privilegiu. Totuși, i s-a dus faima și a început să fie foarte solicitat, mai ales în mediul diplomatic și în cel internațional.

În continuare, a extins cercetarea ORL, a operat foarte multe persoane din domeniul diplomatic, ambasadori ai Indiei, Chinei, Germaniei și Israelului la București. Dintre personalitățile românești tratate de dr. Hociotă, amintesc: Geo Bogza, Ana Blandiana, Adrian Păunescu, Dinu Săraru, Corneliu Vadim Tudor, Ion Iliescu, Dan Claudiu Tănăsescu, Dragoș Vicol, Fănuș Neagu, Emilian Lustig, Dumitru Popescu, Romulus Rusan, Petre Popescu, Mihail Jora și mulți actori, artiști, oameni ai culturii și foarte, foarte mulți – cei mai mulți, de ordinul miilor – oameni obișnuiți, cu care se mândrea cel mai mult când avea prilejul.

Iubea sincer omul simplu, pe care îl așeza lângă icoana istoriei poporului nostru.

Era, fără a fi orator, un mare patriot în sufletul lui.

În 1980, l-a operat și pe președintele Coreei de Nord, la solicitarea acestuia personal adresată lui Nicolae Ceaușescu. A stat în Coreea circa 3 luni până la vindecarea completă a lui Kim Ir Sen, însă aceste file din CV nu l-au ajutat, ci, dimpotrivă, au oferit unora prilejul să-l acuze. Ce care-l incriminau, mulți dintre ei colegi de-ai lui, uitau subit de jurământul lui Hypocrate. Uitaseră de medicină, de cuvântul „pacient” de viață și de creația de o viață a dr. Hociotă. Dintr-odată, deveniseră oameni politici ce analizau doar pe doctorul „Dictatorului Nicolae Ceaușescu” și nu pe cel care era prof. univ. dr. Dorin Hociotă, una dintre personalitățile medicale cele mai importante ale României și ale lumii medicale.

A fost hulit imediat după Revoluție, și, ceea ce pare acum de necrezut, chiar de către unii dintre medicii „mari acuzatori”, cărora le-a împărtășit secretele profesiei de chirurg. De fapt, ei urmăreau doar eliminarea sa din funcție și din viața medicală. Iar când un astfel de lucru se petrece în lumea oamenilor în alb, parcă și albul imaculat al acestor oameni speciali se maculează. Un medic este medic și pentru dictator, și pentru democrat, și pentru erou și pentru criminal, pentru că menirea lui este să slujească viața.

Ce a urmat ?

E greu de spus în cuvinte, mai ales de către unul care face parte din familia prof. univ. dr. Dorin Hociotă. Și este mai civilizat și onest să nu se afle niciodată, poate că singurul depozitar al sufletului marelui Profesor să fie evident și să rămână numai Dumnezeu.

Ca om era foarte sociabil și foarte modest, un mare fumător, care oferea omului Hociotă și o ținută/ imagine specială.

Doctorul Hociotă, savantul Hociotă și omul Hociotă se comporta cu toți oamenii la fel, nefăcând diferențe de stare socială, de pregătire, de poziție, de avuție. Doctorul Hociotă era doctor pentru toți. Omul Hociotă era om pentru toți.

Când nu scria sau nu lucra, mai pleca din când în când cu colegii și prietenii săi la o partidă de vânatoare sau de pescuit plecând cu colegi de profesie la vânatoare sau câteodată la pescuit, sau pur și simplu citea cărți cu conținut vesel și liniștitor. Era un om simpatic, iar când vorbea de profesia sa, ce-i era atât de dragă, se dezlănțuia, devenea chiar foarte simpatic, era mult mai volubil, îi scânteiau ochii, iar explicațiile, uneori chiar

foarte savante, erau spuse cu patos și frenezie.

În timpul care-i mai rămânea, după atâta muncă, chiar dacă trebuia să se mențină treaz până noaptea târziu, citea revistele care aveau subiecte medicale ce-l interesau.

A fost omul profesiei, omul datoriei, omul oamenilor.

Plecarea tragică în eternitate a celebrului chirurg dr. Dorin Hociotă, un om realmente de excepție, plămădit parcă din aluatul geniului lăsat de zei numai pentru unele ființe omenești predestinate, a lăsat un foarte mare gol. Toți cei care l-au cunoscut în diferite ipostaze îl regretă și azi, la un sfert de veac de la trecerea sa în neființă.

A plecat dintre noi, de pe acest pământ, fulgerător, iar plecarea lui intempestivă reprezintă o tragedie pentru medicina românească, pentru prieteni și familie, așa cum scrie în „*Amintiri și întâlniri cu personalități românești*”, Craiova, Fundația „Scrișul Românesc”, 2010, și ambasadorul Petre Gigea-Goru, un bun prieten de-al său.

De fapt, cine a fost profesorul universitar doctor Dorin Hociotă ?

Răspuns laconic: un mare OM.

Acesta a fost eminentul savant prof. univ. dr. Dorin Hociotă, cel care, poate, dacă ar mai fi trăit, ar fi făcut și altceva mai deosebit, căci de la el te puteai aștepta, din minut în minut, la ceva extraordinar.

Sau, poate, a lăsat în locul său, pe fiul său cel mic – astăzi medic rezident – Doru-Cristian Hociotă, să-i continue drumul în medicină și, cu dăruire, cu pasiune, cu responsabilitate, cu respect față de pacient, cu har, cu modestie și dragoste, în pașii timpului, ai medicinei și ai fiireșului uman.

VERSURI

**„ÎNOTĂTOAREA DEZOSATĂ.
LEGENDE METROPOLITANE”****autor: Linda Maria BAROS**

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE

Generația tinerilor poeți este – așa a fost mereu – la ea acasă. Indiferent de meridianele Terrei și ale Cuvântului. Din această generație mereu acasă în patria noastră comună, Limba Română, Limba Română și sufletul Cuvântului face parte și Linda Maria BAROS. Linda par54e un înger cu aripi de foc sau un foc cu aripi de înger...

Un înger care „folosește metafora ca pe un Kalașnikov” (după aprecierile unor critici avizați), trecând într-un fel de vârf de lance al celor care-și duc veacul în aura unor orizonturi neliniștite, asaltând cetățile nemărginirilor fulminante...

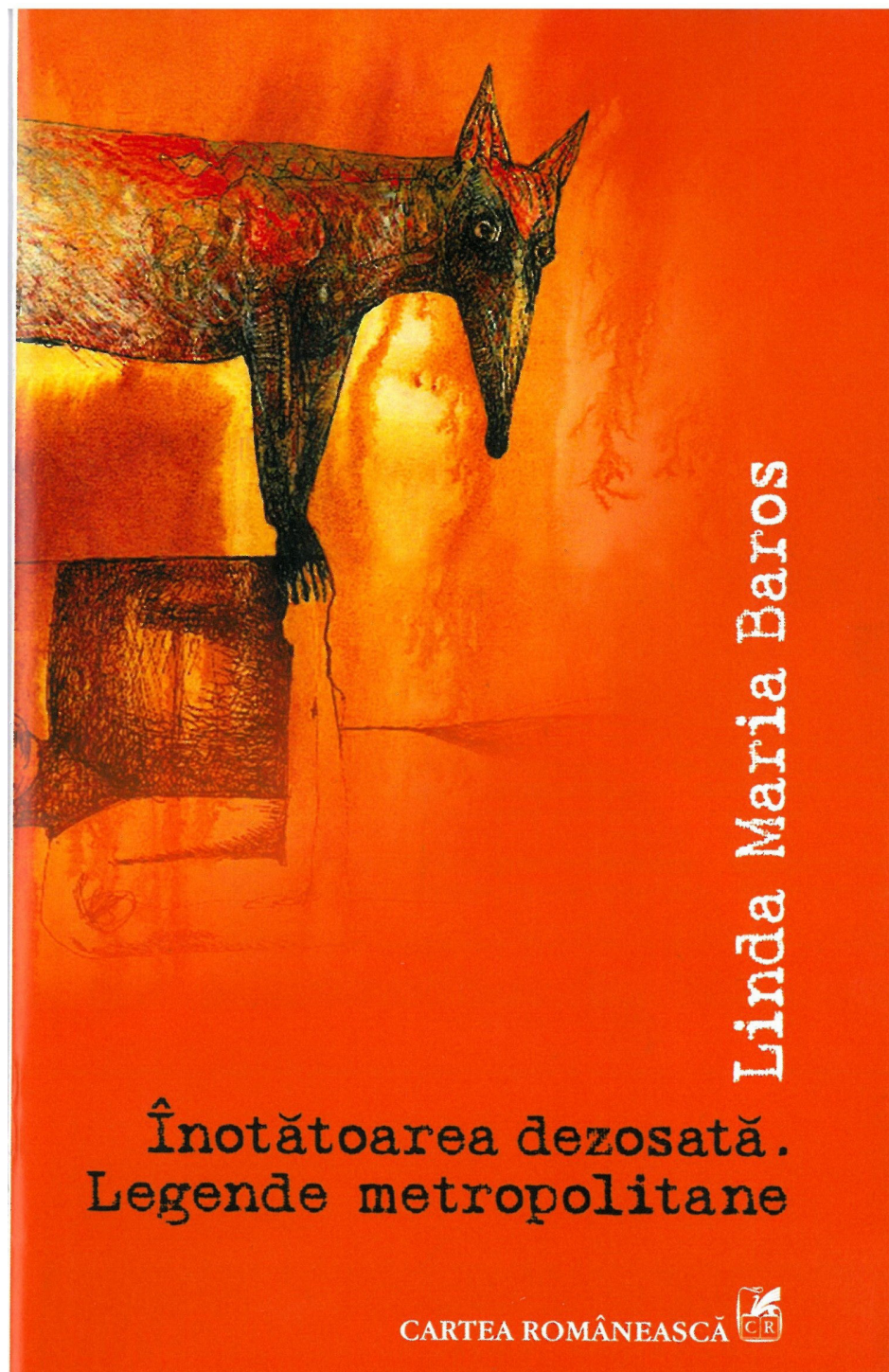
D i m e n s i u n e a preocupărilor sale profesionale și a creației sale este uluitoare în raport cu vârsta (Linda Maria BAROS este născută în 1981, în București).

Despre viața și activitatea minunatei tinere și talentate românce, Linda Maria BAROS, se pot genera cascade de metafore, râuri de superlative și, mai ales, cronici și uimiri ale unei ascensiuni extrem de cutezătoare...

Linda Maria BAROS (detalii pe www.lindamariabaros.fr), poetă a generației sale, este laureată (2007) și secretar general (2014) a Premiului Apollinaire - cel mai important premiu pentru poezie din Franța și din lumea francofonă.

„Casa din lame de răs” (2006) și alte cinci volume de versuri au fost publicate în 28 de țări și în peste 50 de antologii. Are peste 500 de lecturi publice, volume de teatru și critică literară. Este membră a Academiei Mallarme (Franța) și are doctoratul în literatură comparată la Sorbona. În prezent locuiește la Paris și deține printre altele funcțiile de director al Festivalului franco-englez de poezie din Paris și redactor șef al revistei internaționale de poezie și arte vizuale *La Traductiere*.

Despre acest nou volum de versuri „Înotătoarea dezosată. Legende metropolitane”, București ISBN: 978-973-23-3013-3, își va exprima în scris gândurile care au motivat-o să compună acest volum de versuri:

„Așa cum se înălța altădată, progresiv, microcosmosul intim al Casei din lame de răs, tot așa se construiește acum macrocosmul urban în volumul *Înotătoarea dezosată*. *Legende metropolitane*. Cele șapte părți ale cărții - macadamul, zidurile, acoperișurile, podurile, subteranele, periferiile și drumurile de centură - recompun realitatea metropolitană, dar înainte de orice o remotivează, o eliberează din menghina stereotipurilor. Se profilează astfel un oraș pe jumătate hyperrealist, pe jumătate fabulos, care, prin însăși existența lui textuală, își forjează propria mitologie. O nouă mitologie urbană, radical stripping. Când ieși în stradă, dai de brigada canină, îi întâlnești pe cei care au dinții sparți cu ranga, vezi fețele care uzează turbinele trotuarelor și free-runnerii care sar de pe o coapsă pe alta. Când ieși în stradă, simți mâna care rupe suturile, atașată ca o cătușă de viziunea ei asupra poeziei.”

Despre volumul de versuri „Casa din lame de răs” al Lindei

Maria BAROS, voi prezenta câteva opinii ale unor străluciți critici:

“Aș vrea să salut farmecul profund și emoția cutremurătoare date de originalitatea absolută pe care ni le procură poezia Lindei Maria Baros.” (Bernard Mazo)

“O carte care ne ține în menghina ei, ne surprinde, ne interpelează, ne zguduie și ne pleznește drept în față, lucru rar, așa de rar încât putem vorbi despre o epifanie. Suntem îndreptățiți să considerăm că volumul <<Casa din lame de răs>> este o descoperire și un eveniment în poezia de astăzi.” (Charles Dobzynski)

“Linda Maria Baros dovedește o maturitate de excepție, o deosebită știință a construcției, vizionarism, inteligentă, intuiție estetică.” (Paul Aretzu)

În antologia 144 de poeți de astăzi din întreaga lume, Seghers, Franța, Linda Maria Baros este prezentată cu ZOOM – poezie:

“Poezia este o mașină de tocat pe dinlăuntru labirinturile și distanțele. Iar cuvintele - semne de recunoaștere pentru toți cei care încearcă să vadă dincolo de ordinea lucrurilor. Altfel spus, poezia aduce cu o gigantică portavoce prin care se revarsă, din straturile fosile ale sufletului, energia tornadei primei bătăi de inimă. Și tocmai de aceea o gherilă poetică fondată pe talentul, entuziasmul și forța poezilor de astăzi ar putea să combată cultul banalului, textele cu profil people, prejudecățile, imobilismul și locurile comune. Dar pentru ca poezia să devină o mașină de luptă, desantul ei în cotidian trebuie să fie decapant! Sunt convinsă că un adevărat comando poetic are curajul și vigoarea necesare pentru a schimba literatura la față și pentru a deoala o lume în care putem să trăim fără să purtăm cămăși de kevlar.”

În finalul recenziei voi prezenta una dintre poeziile din volumul “Înotătoarea dezosată. Legende metropolitane”.

IES PE STRADĂ CU ÎNGERUL

Ies pe stradă cu îngerul,
ca un lanț înfășurat pe mână,
Albită de varul pereților.

Bărbații pe care-i întâlnesc
îmi ling mâna și gleznele,
mă urmează-ndeaproape.
Calc pe ei ca pe niște cărbuni aprinși,
ca pe valuri, pe-acoperișuri.

N-am nici o milă
pentru bărbații care mă iubesc.
Lanțul meu le-a crăpat pe spate
pupile de șarpe.

Mă salută cei care-au dormit
pe marginea înaltelor acoperișuri,
cei care și-au dus plămânii
până-n adâncul apelor
- ca pe niște câini subțiri
de vânătoare -
și i-au obișnuit să respire acolo.

Mă salută, de jos, ceilalți – civilii.
Atinși de comatoză.
Cei care-au dinții sparți cu ranga.
Magnificele clinici, interpușii.
Dezmoșteniții sorții mă salută,
contuziile, tusea.

Poate, sub pat, țevile puștii fumegă
încă.

Am ieșit pe stradă cu îngerul.
Mă-ntorc acasă.
Ca un lanț înfășurat pe mână.

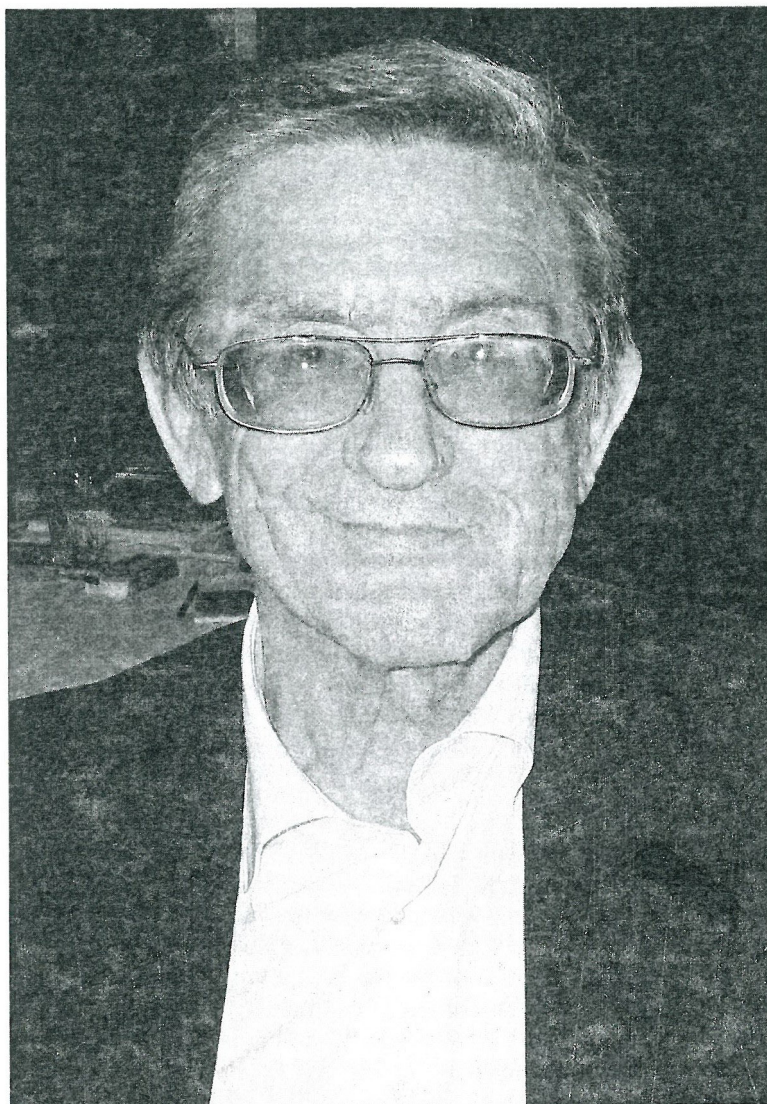

POȘTAȘUL NOCTURN

Ediție bilingvă ruso-română

Autor Veaceslav SAMOȘKIN

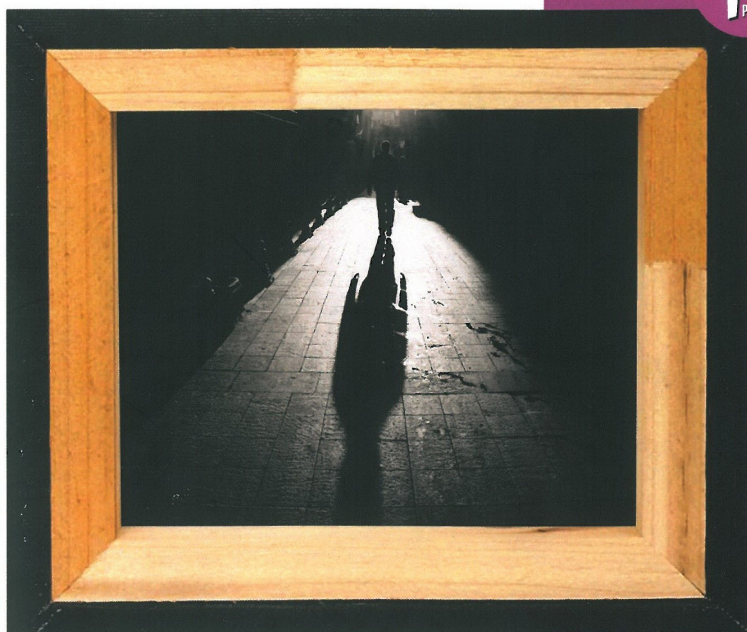
Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE

Anul care a trecut a mai lăsat în urma lui gândurile și sentimentele unuia dintre semenii noștri, poet, cetățean al planetei, călător prin viață.

Editura IDEEA EUROPEANĂ a marcat în 2014 un eveniment editorial al preocupărilor ei, prin editarea volumului de versuri „Poștașul nocturn”.

Autorul, Veaceslav SAMOȘKIN, este poet și ziarist rus, membru al Uniunii Scriitorilor din Moscova. S-a născut în anul 1945 în regiunea Penza (Rusia) și a absolvit Universitatea „M.V. Lomonosov” din Moscova. O perioadă îndelungată de timp a fost corespondent permanent de presă în România și a condus Biroul RIA „Novosti” din București. În anii studenției a participat la asociația informală a poezilor SMOG (Cea mai Tânără Societate a Geniilor), interzisă de autorități. A publicat poezii în almanahurile și revistele ruse „Iunost”, „Moscova”, „Den i noci”, „45 Parallel”, „Literaturniaia Rossia” și în revistele „Kresciatik” (Germania), „Kodri” (Chișinău), precum și în publicațiile

VEACESLAV SAMOȘKIN

POSTAȘUL NOCTURN

НОЧНОЙ
ПОЧТАЛЬОН

românești „România Literară“, „Cronica Română“, „Argeș“, „Cronica Fundațiilor“, „Kitej-Grad“. Este autorul volumului de poezii „În direcția spre (dinspre) SMOG“ (Moscova, 2008) și traducător de poezie și proză românească. A participat la festivalurile internaționale de poezie „Noptile de poezie“ de la Curtea de Argeș, „Mihai Eminescu“ de la Craiova, și altele.

Pe Veaceslav SAMOȘKIN, autorul volumului de poezii „Poștașul nocturn“, editorul îl prezintă în cuvinte puține, dar suficient de bine alese, pentru a-i cunoaște forța intelectuală și frământările lui în domeniul creației literare. Ca român, naționalist creștin (ortodox), iubitor de țară și neam, am apreciat întotdeauna valoarea intrinsecă a semenilor mei, indiferent de naționalitate, religie, cultură ș.a. I-am admirat și respectat ca pe autentice valori universale, care aparțin umanității.

Poetul Veaceslav SAMOȘKIN, dincolo de sensibilitatea pe care o are față de universul în care trăiește, pentru care și-a dăruit ani din viață pentru a-i surprinde detaliile și frumusețea trecătoare, este și un vechi prieten al României și poporului român. De apreciat prefața domnului Dinu MORARU, cu titlul sugestiv „Un poet la răscruce de veacuri“ și re-

dactarea versiunii în limba română a lui Ion COVACI. Grafica copertii cărții, executată de Florin AFLOAREI, precum și desenele făcute cu maiestrie și inspirație, întregesc într-un mod fericit mesajul unora dintre poeziile lui Veaceslav SAMOȘKIN. Un merit deosebit îl are și „arhitectul“ lucrării, redactorul Tania SÂRBU.

Volumul „Poștașul nocturn“ conține 34 de poezii: ✦ Constelația Brâncuși, ✦ Primul tramvai; ✦ Șapte ani de-acasă; ✦ Secolul XX; ✦ La sicriul Rusiei; ✦ Oraș cu nume bolșevic; ✦ Zăpadă în aprilie (din ciclul „La perestroika“); ✦ Cocorii lui Ibycus-1989; ✦ Salutare, oraș răspopit! 1998; ✦ La moartea lui Soljenițin; ✦ Supă de fideea; ✦ Am fost o țeastoasă; ✦ Și dorul inimii și zborul; ✦ Sedus de gânduri întrepide; ✦ Împărțind tihna vilei; ✦ Tiptil; ✦ Linie albă; ✦ Lume, clonă, lume; ✦ La joncțiunea științelor liminare; ✦ Însingurat; ✦ Îngerul alb; ✦ Parada planetelor; ✦ Poștașul nocturn; ✦ Orion; ✦ Rațe sălbatice; ✦ Zâmbetul femeilor; ✦ Filiera bere; ✦ Cimitirul Bellu. Aleea Scriitorilor; ✦ Car cu patru boi; ✦ Caniculă la București; ✦ Decembrie; ✦ Un puști așteaptă; ✦ Nouri mari; ✦ Unde-i neînfricată mea navă?

Pentru cititori, consumatori de poezie și dornici de momente sublime de sensibilitate, voi prezenta câteva dintre poeziile poetului Veaceslav SAMOȘKIN:

CONSTELAȚIA BRÂNCUȘI

Păsările tale Măiastre
Deja au zburat în Cosmos,
Au ieșit primele în spațiu,
Mai devreme decât câinele Laika,
Mai devreme decât Iuri Gagarin...
E de-nțeles:
Prea mult le-ai șlefuit
Cu mâinile tale calde,
Prea multă dragoste
Le-ai insuflat.
Și secretul artei acesta-i:
Să-ți înveți opera să zboare,
Să se transforme într-o parte,
Într-o bucată a Universului...
Unde s-au dus păsările tale?
S-au așezat pe cerul de noapte
Ca o mulțime de stele,
Un fel de Pleiade,
Undeva între Lebăda și Vultur,
Păsările tale Măiastre,
Constelația Brâncuși...

SECOLUL XX

Secolul XX – istorie cifrată:
două cruci ale Sfântului Andrei,
pe una Rusia-i crucificată,
pe cealaltă, URSS.

COCORII LUI IBYCUS – 1989

Flăcări prin coama copacilor zburdă,
doar din ceruri coboară-o neliniște surdă;
cocorii clamează același refren:
<Tien an Men! Tien an Man! Tien an Men!>

LAMOARTEALUI SOLJENIȚIN

De parcă, brusc, un braț mi se tăiase
și-aripa morții m-a zdrelit în zbor.
Prietenii, strângeți-vă să-mi fiți reazem,
și re minor, orchestră, re minor.

Să se reverse Mozart pe pământ,
dar pentru <Recviem> eu n-am putere,
Rusia îl coboară în mormânt
pe cel ce-a înălțat-o la-nviere.

POȘTAȘUL NOCTURN

Cineva pe lume nu mă lasă
singur cu singurătatea mea:
simt cum noaptea-mi pipăie, sfioasă,
geamul înghețat, cu fulgi de nea.

Cum un orb cu degete avide
nevăzutul s-ar căzni să-l vadă,
braț de nea spre chipul meu întinde...
Ce-ar fi s-o întâmpin pe verandă?

Să vorbim, să facem cunoștință-
de altminteri, parcă ne știam...
Ce-are a-mi căuta în locuință,
fulguindu-mi unduios în geam?

Ori – să sper? – mi-o fi adus vreo veste
de la o făptură scumpă mie,
ce de-atâta vreme locuiește
pe o stea numită Veșnicie?

Ah, ce n-aș da și pentru două șoapte!
Dar timpul nu se-ntoarce, în restriște.
Și pleacă-n drumu-i milostiva noapte –
poștașul visurilor mele triste.

ORION

Stelele iernii traversează,
De lungi milenii, stratosfera,
pentru că le interesează
ce patimi mai îndură Terra.

Proroci. Crucea lui Crist. Războaie,
cohorte – sfinți și mucenici –,
bărbați ce nu se încovoie,
și unii-s chiar de pe aici.

Din ei, Sfântul Andrei e, poate,
cel mai mai citat de pe amvon,
iar răstignirea lui, în noapte
o-ntruchipează Orion.

**CIMITIRUL BELLU.
ALEEA SCRITORILOR**

Paraclise și morminte,
Candele și cruci, cruci, cruci,
ca-n jăratice înroșite
frunze de platani și nuci...

Ba cu sclipit stins, de humă,
ba bătută-n aur mat;
chiar alea te îndrumă
către colțul venerat.

Lângă bustul Eminescu,
veșniciei har aduc
Caragiale și Stănescu,
Preda, Labiș și Coșbuc,

Călinescu, Sadoveanu...
rază de-aur lângă rază;
prin magia-i diafană,
numai toamna-i egalează.

Cripta veche, parăsită...
Brusturi, Somn coclit. Torpoare.
Lepedea a înzidit-o
masa razelor solare.

CAR CU PATRU BOI

Peisaj cu boi în jug și car
făgaș de colb, mut și solar
și un țăran în cămeșoaie,
toiag subțire, clop de paie –
frescă din viața decupată
și pe simeză așezată
cu gust, într-un salon de soi.
Text: <Grigorescu, Car cu boi>.
Doar tonuri pale. Verde crud.
Scârțâitori de roți se-aud.
Grea legănare de plăvani.
Colb. Boi. Valahia. Balcani.

CANICULĂ ÎN BUCUREȘTI

Arșița, năvălită să înhațe
te pârguie instantaneu.
A prefăcut toți arborii-n paiate
și teamă mi-e că-i rândul meu.

Am bălmăjit-o. Până hăt, în toamnă
vipia lângă o s-o țină.
O să ne fie mașteră și doamnă
cruntă dizgrație divină.

Dar tot așa, dintr-un instinct atavic
se vor scula din ancestrale ghețuri
și sigur ni se vor servi pe tavă
potoș și geruri, neguri, cețuri.

Atunci să vezi, când va tuna bilanțul!
Acum, bieți iepuri de laborator
ne ștergem frunțile și scoatem șfanțul
la berărie, strânși ciopor.

Iar undeva, la dracu' -n praznic
o stea se naște, jucăușă.
Simplu: continuă, năprasnic
Facerea lumii din cenușă.

„MARIA LACRIMILOR MUTE”

Marian DUMITRU

În anul 2014, la editura SEMNE din București, a văzut lumina tiparului un emoționant și pios volum de versuri “Maria lacrimilor mute”.

Autorul cărții, talentatul poet Marian DUMITRU, este un “liric extrem de lucid” a cărui “virtuozitate prozodică” încântă mintea și sufletul cititorilor.

Despre poemele lui s-a scris puțin și consistent. Scriitorii Ion Rotaru și Emil Lungeanu au reușit să-l descrie pe Marian Dumitru în cuvinte puține, recunoscându-i profunzimea stilului său care-l recomandă ca pe un maestru al metaforei, al intimismului.

Gabriel I. Năstase

„... Metafora abil <<criptată>>, cu deosebire oximoronul care conferă materialitate ultrasenzorială abstracțiunilor sunt febril căutate. Virtuozitatea prozodică o atinge Marian Dumitru în sonet”

Ion Rotaru

„... Maria lacrimilor mute este un emoționant și pios acatist în versuri, închinat dispărutei cu nume predestinat (ebr. „amor”), un fruct al dorului veșnic și al nădejdiei că <<mielul netăiat încă paște>> undeva într-o lume mai bună, poetul reușind să găsească în perechile de lacrimi rima perfectă”

Emil Lungeanu

IMNURI ÎN ȘOAPTĂ

Bat stelele-n tobe, noapte de noapte
Ard trandafirii venețieni
Ai ochilor tăi trecând ca doi reni
De cercul polar al ultimei șoapte.

În lacrimi ai cheia secretelor fapte
Din sufletul meu devastat de vicleni
Tâlhari de iluzii și zmei pământeni
Ai vagaboandei cu rime necoapte.

Cuvintele ard revoluționar,
Ascultă în har pățimașul lor tunet,
Troheii dau porți la perete cu sunet,

Spre cerul tău nou ca vechiul budoar:
Poemul tăcerii tale, într-un suflet,
Urcă pe vuiet de mărgăritar.

LUMINA-I SE NAȘTE

Asculți cuvinte nemaiauzit de frumoase,
Vezi minuni ce nu ajung la inimile de aici,
Trăiești parabole neînchipuite în imaginația
Cu măsură de aur a lumii.

Dai suflu, culoare și farmec
Dărelor scrise de stele,
Ca niște scrisori cu vești nemuritoare:
Un cer se destramă-n durere,
Un altul se naște-n mirare.

Sunt clipe când știu că ești vie
În sufletul tău ca un vis,
Prin flori ce-aprind în magie
Vulcanul cu ochiul închis.

Eu știu că tu ești vie:
Pe o floare ca tine
Clocotește viața soarelui:
Mielul netăiat încă paște.

Te aștept acasă. Întoarce-te
Când vrei tu, Marie,
Chiar și la sfârșitul lumii:
De acum, tu nu mai ești muritoare.

SĂ DAI LACRIMILE

Ai o mie de trepte de urcat,
Fiecare cât imensa moleculă a cerului.

Călătoare plecată prea devreme,
Să dai lacrimile mele Ursei Mici
Ce păzește busola de aur a stelei polare
Și Ursei Mari cu minunea prinsă
În capcana eternității.

Să dai lacrimile, pe tava Lunii,
Cloștii cu puii de văpaie,
Aceași pui din satul de demult
Jucându-se tăcuți cu enigma nopții
Și răscolind imaginația unui zeu
Ce sculpta o hărmălaie în dreptul copilăriei

Și picta oaza de lacrimi
Pe setea Cloștii cu pui.

POFTA DE VIAȚĂ A ȘOAPTELOR

Nebuniile adevărului sunt lacrimi
Pline de vâlvătaia pasiunii
Ca boierii minții de rugul îndoielii.

Spune-mi că sunt demodat când șoptesc:
Ai fost una pe lume,
Tu, cu infinitul șoaptelor mici
Fricoase-n fiorul de icar sinucigaș
Evadat din lagărul de exterminare
Al acestei condiții umane cu boi triști,
Tăiați din falnicii tauri.
Tu, cea din osul domnesc al Fascinației,
Tu, ochi de mirare ce-a deslușit
Păcatul de pudoare, nedespărțindu-le,
Ai avut, ai
Harul de a împietri
Nu numai Steaua polară.

VIAȚĂ DE ÎNCERCARE

Spaima viții este oprirea ei.
Gura de rai a sufletului
Jucându-se cu focul
Ține de arta Lacrimii:

Puterea de luptă a cuvântului potrivit,
Furtuna capricioasă a iubirii ascunse,
Cutremurul imprevizibil al șoaptei,
Vârtejul căutării sinelui în închipuire
Și în inversul închipuirii,
Spovedania devastatoare de frică,
Sfiala îngerului pedepsit,

Retragerea cu torțe în metaforă,

Sărutul aprinselor buze pe umbre,
Trăsnetul voluptății de adio:

Toate acestea țin de arta Lacrimii
Din epoca ei roză, de sacrificiu,
Când moartea spunea: N-ai trăit degeaba,
Suflete speriat,
Să vezi ce splendori trăi-vei cu mine!

CĂLĂTOR PRIN VIS

Sunt neamuri ce nu e bine să se întâlnească,
S-ar face scrum.

Nu se poate întâlni cu vârful muntelui
De glorie pământească,
Încremenit în orgoliu fremătător,

Adâncul generos,
Oceanic, al sufletului Mariei
Călător prin visul lui Dumnezeu,
Călător pe jos, pe Drumul Robilor,
Bătătorit de ploile de stele,
Farmecul supranatural al speranței:
Viața cu o mie de sori de după moarte.

MARIA LACRIMILOR MUTE

Am ținut pe suflet o noapte orbitoare
Și-o lacrimă ce curge în surâsu-i angelic
Din ochii tăi cei plini de soare și-ntuneric
În inima-mi din fibre de pace și vâltoare.

Reînvierea noastră va fi-ntr-un cer numeric
Cu falnice zerouri și cifre urcătoare,
Cu soarta încolțită din bulgării de soare
Ce-au îngropat comoara sfârșitului feeric.

Simt inima ce barda durerii o despică,
Arzând în crizantema de vâlvătăi mentale
A nopților aprinse de rochiile tale.

Topindu-se pe Luna cu flori de levănțică,
Să vină dimineața cu pâine și-ndurare
La sufletu-mi ce plânge de foame și de frică.

DIVULGĂ VIAȚA CE VINE

Încă odată, cu spaimă, întreb
Pe toți și pe nimeni,
Căci la-ntrebare nu e răspuns,

Iar tăcerea a tăcut și tace.

Așadar, Doamne,
Când vom învia,
Eu și Maria câți ani vom avea?

ȘOAPTE DE ACUM

Nu am vrut să plec, nu am fost întrebată:
În lacrima singurătății de aici,
Mă înec dacă nu-mi scrii naive poeme.
Voi trece de aceste ceruri cumplite,
Încep să se deschidă aripile oprite.

Te văd tot mai greu, scumpul meu,
Știu că ai sufletul în focarul durerii,
Dar eu plec și mai departe,
Încă o dată.
Te las cu țărâna ca o soră,
Pe pământ, lângă numele meu firav,
Golit de îngerul bății de inimă.

Ce prăpastie se crapă între vulcanica
Viață trăită și netrăită, acolo,
Și singurătatea feerică, de doi bani
Și tăcerea în zdrențe, de aici!

O mână fantastică, nevăzută,
M-a luat de lângă tine, fără un cuvânt.
Te las în veci singur, iubitul meu,
Sunt așteptată.

SUNT EU CEL CE SUNT...

LAURENȚIU

PSALMUL 9

(BINECUVANTARE CATRE ZAMOLXE)

Ascultă, Zamolxe, Sunt Eu cel ce Sunt,
Duh din pământ nenăscut și din lumină în lumină,
Mai-marele peste cele douăzeci și patru de râuri roșii de Soare curgând,
peste cele douăzeci și patru de râuri albastre de Lună plină
îmbrățișându-se.
Te chem azi, Bărbat peste Barbații mei cei sfinți și credincioși,
paloș de țară,
peste femeile mele credincioase cu cădelnițe-n miresme de smirnă și busuioc,
Lumină în lumină, cuvânt în cuvânt, dedesubt și deasupra,
arzând ca o lumânare în mâna dușmanilor tăi, căci,
peste trupul lăcasului Tău au venit herghelii de cai înaripați,
Mistreți și lupi și toate rumegătoarele,
și-ți paște iarba pieptului Tău puternic, și se îndestulează
din diminețile și nopțile Tale, înfierbântați și ziua și noaptea
cu patimă.

Harul Tău Să-ți deie putere și Sfințenie iarăși glasului Tău,
Sfânt Ești Tu, și Sfânt este numele Tău,
Primește azi darul Înălțării Tale prin Mine,
iar sufletul alor tăi să primească binecuvântarea luminii dintâi
și, sfințească inima luminată care alunga inima care întunecă.

Iată-mă, Zamolxe, Sunt eu, nebiruitul,
și leg lumina de întuneric și întunericul de lumină,
căci peste râurile mele cine va îndrăzni să treacă?
În pădurile mele întunecate cine va îndrăzni să pătrundă ?
Iar câmpiile mele cine le va mai ara ?

Veniți copii la Muntele de taină,
în el găsești puterea puterilor și toate rădăcinile rădăcinii,
și aurul și fierul din adâncul adâncului,
și vlaga celor plecați dintre voi,
veniți copii la Muntele munților cu vârful spre mare.
Copii, lumina e a noastră în Marele Pisc,
veniți cu arcul și săgețile și toate sfintele arme.

Marele Zamolxe sunt eu, Eu cel ce Sunt,
și leg noaptea de zi, ziua de noapte
și rod dau pământului și femeilor

și bărbăție, din coapsele mele, bărbăților,
peste lacrimile trădărilor, iată-mă: scânteietor!
Clopote sunați la marginea duhului meu:
Intrăm cu totii în lumina, în nesfârșita lumină!

Iată-mă, Zamolxe sunt eu, Eu cel ce Sunt,
peste cer și pământ, Mai-marele
peste duhuri înțelepte și neînțelepte și cele de umbră,
iată-mă, Bărbat peste bărbății mei credincioși,
har peste femeile mele credincioase,
între cele douăzeci și patru de râuri: trup fără trup,
pentru toți: apă și aer și foc

Cetățile mele, veniți la Intrarea-n lumină:
toate drumurile s-au deschis
spre Muntele îndragostit calăuzindu-vă;
barbați ai trupului fără de moarte
împodobiți-vă chipul, înarmați-vă brațele,
așezați-vă-n suflet femeile și toată obârșia,
veniți, în mine timpul înflorește.

Sosiți! Iată duhurile norilor de întunerice asteaptă
– dincolo de ei chipul meu de lumină!
Sosiți! Pentru voi trupul meu și toate cele cerești,
pentru voi ierburi și fructe și păsări,
pentru voi pietrelor inimă și zbor
sosiți neînvinșilor, acum,
ura săgeților voastre spre norii de ură.

Iată, Zamolxe sunt eu, Eu cel ce Sunt!
Intrați în lumina mea, biruitorilor
iată, pâinea și vinul și mierea pământului,
luați-le, binecuvântate-s pentru cetățile voastre;
peste voi duhul meu pasăre orbitoare!
Nunțiți-va trupurile!
Peste toate, și-n toate sunt Eu ! Bucurați-vă și treziti-vă !

ÎN RAI STĂM ÎNCĂ ÎN PICIOARE

Venim parcă din Lună, în Rai stăm încă în picioare,
Iar oamenii în târguri degeaba își mai fac,
Vile cu porți înalte, piscine, intrări cu felinare,
Că-i arșița în țară, și totuși batrânii ... tac !
Pătrunde-n suflet astăzi, rece, umezeala
Unui nou secol ascuns printre scaieți,
Se simte iar în aer ura, trufia, oboseala,
Noi ne târâm alene, prin dalbe dimineți.
S-a transformat tradiția-n ruine,
Și limba părintească o vorbim mai greu,
Într-o comunicare surdă, ce nu se cuvine,
A fi vorbită parcă, nici în cătunul meu.
Sus în clopotniță stă steagul, decolorat de vânturi,

Și preotul mi-e martor, și nu-i deloc visare. De ce oare,
S-a terminat cu hore, muzici, cânturi ?
Venim parcă din Lună, în Rai stăm în picioare!
De ce îmi pare că se rotește-n nourii tot pământul,
Și fulgerele cad sfinte peste cei adunați în sat,
În blânda așezare, tot rodul îl ia vântul,
Iar mărul din ogradă, arată mai uscat.
Bărbații în putere își lasă, înlăcrimați copiii,
Și pleacă-n lumea largă, la muncă pentru bani,
Depart. Pentru alții. Rămân în sat bătrânii.
Câteva oi și-un câine, ce merg pe la ciobani.
Școala este-nchisă, nici dispensar nu e,
Primaru-și face casă, și cumpără de zor,
La cârciumă în vale, beau Mitu și Vasile,
Politică făcând, cam după capul lor.
Vorbim încet și singuri, și parcă fără glas,
Venind tocmai din Lună, stând jos și nu-n picioare,
Primim din milă-o pâine, și-un loc la parastas,
Schimbăm feștila veche cu gaz de felinare.
Acesta-i prețul vieții, ce-l plătim mereu,
Când ciorile-n șoproane cuib își fac,
Degeaba văd pe cer un falnic curcubeu,
Căci toți bătrânii, în satul meu, nu vor nimic, și... tac!
Venim tocmai din Lună, în Rai stăm în picioare,
De mii de ani creștini, c-un singur Dumnezeu,
Ca umbre pe pământul viu, când este soare,
Având capul plecat mereu,... mereu,... mereu....

RAIUL PĂRĂSIT

Unde-ai plecat, Ocrotitorule? cui ne-ai vandut? cui ne-ai lasat?
Campurile se vremuiesc iar de arat, de semanat!
Cine va fărâmița pământul, roadele cine le va strânge?
Cine-ți va mângâia ogorul ... N-auzi glia cum mai plânge?
Tot ce ai avut, Ocrotitorule, încet-încet se risipește,
Hambarul de bucate din curte se golește,
Vița de vie cu struguri-n pârg, acum se usucă,
Nucul Tău Sfânt își pune crengile pe piept, în rugă.

Mărul din fața casei te-așteaptă zilnic la masă,
Porumbeii și-au făcut sub acoperiș, altă casă.
Câinele din curte a plecat și el după tine,
Ca să-ți arate, cumva mai direct, cat ține la tine .
Ieri ai venit, dar nu puteai intra în curte,
Te-așteptai ca poarta să-ți povestească mai multe.
Frunzele galbene au văzut că Tu acasă nu ești,
Iar păianjenii și-au făcut zeci de plase-n ferești.

Cu tine, Ocrotitorule, și alți bărbați au plecat,
Iar satul tău moare. Nu-i rost de viață și e mare păcat !
Ochii mei bătrâni se uită cu jale, în zare,
Timpul se scurge, ca lacrima de muma-n lumânare .

Cu voi au plecat și femeile noastre. Unde ? – hai-hui,
Numai bătrânii mai dorm acum, în vatra satului.
Totul se sfărâmă, e vechi și ruginit,
Satul e astăzi trist, ca Raiul părăsit .

Hai vino, și-ocrotește-l, căci nu-i deloc târziu,
Pământul, casa, neamul, te-așteaptă ca pe-un Fiu,
Iar satul să re-învie în dumbrăvioara noastră,
Ca din cenușă, odinioară, Pasarea Măiastră.

GHICITOARE

În grădina fermecată, cu porți mari și ferecate,
Oare cine-n seara asta, cu putere bate, bate ?

Este vântul, este gândul,
Este câmpul, este timpul,
Este plaiul, este graiul,
Este vama, este teama,
O fi laur, o fi graur,
Este roba, este toba,
Este grâul, este frâul,
Este tare, este mare,
Este nașul, e poștașul,
Este dorul, călătorul,
Este lin, este pelin,
E minune, rugăciune,
Este roata, este soarta,
Este loc, este noroc,
Este râu, este târziu,
E sărac, este bogat,
Este somnul, poate-i Omul.

Prin pădurea verde, cinci dealuri străbate,
Iar la poarta ei în noapte, oare cine bate ?

Este vântul, este gândul,
Este câmpul, este timpul,
Este plaiul, este graiul,
Este vama , este teama,
O fi laur, O fi graur,
Este roba, este toba,
Este grâul, este frâul,
Este tare, este mare,
Este nașul, e poștașul,
Este dorul, călătorul,
Este lin, este pelin,
E minune, rugăciune,
Este roata, este soarta,
Este loc, este noroc,
Este râu, este târziu,

E sărac, este bogat,
Este somnul, poate-i Omul.

Cerul cu stele de aur și cu bolți adevărate...
Iar în poarta veche, pe-ntuneric, oare cine bate ?
Este vântul, este gândul,
Este câmpul, este timpul,
Este plaiul, este graiul,
Este vama , este teama,
O fi laur, o fi graur,
Este roba, este toba,
Este grâul, este frâul,
Este tare, este mare,
Este nașul, e poștașul,
Este dorul, călătorul,
Este lin, este pelin,
E minune, rugăciune,
Este roata, este soarta,
Este loc, este noroc,
Este râu, este târziu,
E sărac, este bogat,
Este somnul, poate-i Omul.

CU LIBERTATEA-N COLIVIE...

Gheorghe VĂDUVA

Oamenii, de fapt, n-au nevoie de libertate, ci doar de iluzia ei. Pentru că omul nu poate trăi în libertate. El este legat de celălalt om, de însoțitorul lui, de firmă, de patron, de locul de muncă, de instituții, de ideal, de gând, de cuvânt, de spectacolul lumii, de florile, de casele, de palatele, de universitățile, libertățile și închisorile ei. Chiar și atunci când fuge de toți și de toate și încearcă să rămână singur cu sine, sau când se sihăstrește pe Muntele Athos, pe Muntele Athos din inima lui, omul tot nu este liber. Pentru că, în viața lui, în gândul lui, în sufletul lui și în inima lui, sunt toți ceilalți, întregul Univers, memoria, gândirea, libertatea, înlănțuirea și iubirea. Și atunci libertatea este doar un cuvânt prețios pe care trebuie să-l porți cu tine mereu, într-o colivie de aur pe cheița căreia, dacă vrei, poți să scrii cu litere aurite: LIBERTATE

FLOARE ȘI GÂND

N-am nevoie de cuvinte să privesc în ochi o floare,
nici motive ca să-mi caut floarea vieții prin cuvinte,
drumul meu e ca ideea: merge numai înainte
și-n dogoarea din nisipuri crește-o oază de răcoare.

Dorul meu reumple vremea cu trecutul care vine,
timpul n-are mărginire și nici marginea durată,
tot ce-a fost a fost să fie, astăzi, ieri sau niciodată,
iar splendorile de astăzi vor fi mâine doar ruine...

Toate trec, chiar și iubirea, care-i veșnică pe lume,
uneori devine ură, alteori deșertăciune,
precum focul viu al vieții se prefăce-ntr-un tăciune,
cerul trist se înnoarează, marea suie-n valuri spume.

Iară eu, nemuritorul, nu mai vreau să fiu durată,
să culeg din cer o floare și s-o dau unei iubite,
cum fac oamenii din lume cu privirile-nsorite,
când le vine vremea vremii să privească-n ochi o fată.

Floarea mea-i la mine-n creier, o gândesc ca pe-o idee,
mă privește-n ochi ca viața, mă alungă ca destinul,
când în roua dimineții înflorește-n lacrimi crinul
și prin zarea cenușie se-nsorește o femeie.

Și nu știu de trece vremea, sau de vremea-n vremi
rămâne,
importantă-i floarea vieții care-n noi se ofilește,
dar rămâne o petală printr-un ochi care gândește,
fiindcă gândul este-un soare care-n oameni nu apune.

PROSTUL HARNIC

C-o frunză, tu strivești copacul,
iar cu copacul tai securea,
aduci în parlament pădurea
și, pe un petic, dai tot sacul.

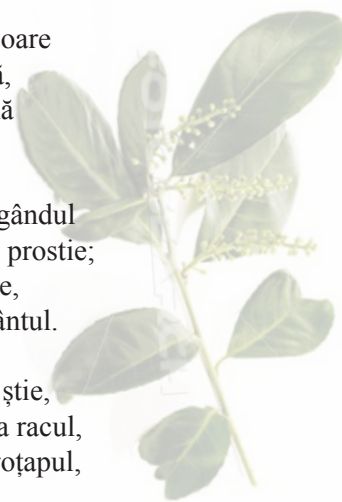
De n-ai un sac, te dai pe tine,
cu tot ce ai avut vreodată,
cu frate, soră, mamă, tată,
să-ți fie ție, crezi, mai bine.

Dar de nu vezi, te dai degeaba;
oricum, la alții, nu contează
un prost senin care visează
să care soarele cu roaba.

Pe cerul tău, ce-i nor e soare
și ce nu-i soare e lumină,
iar crengile sunt rădăcină
și rădăcinile frunzare.

Tu nu știi că nu știi, iar gândul
ți-e mult mai mult decât prostie;
tot omul știe când nu știe,
de când e lumea și pământul.

Iar când nu știi ce nu se știe,
alergi spre tot ce vezi, ca racul,
și-n loc de car preferi proțapul,
orbit de-atâta hărnicie...

...Tot prostul harnic brav se crede
și genial în tot ce face,
și când vorbește, și când tace,
și când e orb, dar și când vede.

Ce vede el când se privește
într-o oglindă oarecare
e doar o altă-înfrățire
a unui prost ce strălucește.

Oglinzile produc orbirea,
la omul prost, când se privește;
în mintea lui ce se hlizește,
contează numai strălucirea...

De-i prost de rând, nu-i vreo scofală,
e plină lumea de proști harnici,
de idioți cu ochii falnici,
ce scriu pe stele cu cerneală.

Dar când vreun prost dintre cei harnici,
ajunge-n staful unei nații,
el se va crede ca-împărății;
toți proștii harnici sunt și falnici.

Și când cei unși din proștii harnici
sunt lăudați de cei de-afară,
le dau acestoa o țară,
căci proștii harnici sunt și darnici.

La noi, prostia-i cam în toate,
căci unde-i minte-i și prostie,
dar, când prostia-i hărnicie,
cam bate vântul prin cetate.

PLOUA...

Ploua tăcut, ploua mărunț
Și pașii-mi uzi plouau în mers,
Ploua pe gând și-n Univers,
Și cerul ud era cărunț.

Era uitat, era bătrân,
Plângea mărunț de dor senin,
Cum plâng acei ce nu mai vin
Cum plâng acei ce nu rămân,

Cum plânge omul necăjit,
Cum plânge câmpul când e gol,
Cum plânge drumul prin nămol,
Cum plânge visul ne-împlinit...

Ea, ploaia, nu-i mereu la fel,
Ci este-așa cum o-înțelegi,
Când focul inimii-ți dezlegi,
La focul ploilor din el...

Dar ploaia n-o-înțelegi ușor,
Chiar de-i așa cum o privești,
Chiar de-i așa cum o gândești:
Un cer, o lacrimă, un nor...

Sunt ploi ce-aduc furtuni în noi
Și ploi care ne pun pe jar,
Sunt ploi plouate în zadar,
Și ploi ce poartă-n oameni ploi.

Sunt ploi care ne fac mai buni
Și ploi care ne fac mai răi,
Când ploaia-i oarbă-n ochii săi...,
Și calcă-n noapte pe tăciuni.

Sunt ploi ce-aduc senin în gând
Și ploi care ne ard pe rug,
Sunt ploi care mereu distrug
Și ploi ce-s lacrimă-n cuvânt.

Sunt ploi ce vin din alte ploi
Și ploi din inimă de nor,
Sunt ploi de lacrimă ce dor
Și ploi ce-s cer senin în noi...

Și toate sunt așa cum sunt,
De ești rămas, de ești plecat,
De-i cer senin sau înnorat,
De ești în cer sau pe pământ...

...Cădea mereu câte-un cuvânt,
Din nori de plumb, din gând de nori,
Și se stingea ca noaptea-n zori,
Când vine ziua pe pământ.

Dar tot ploua și-n zori de zi,
Că ploaia-și are legea sa,
Și dreptul sacru de-a ploua
Și de-a dura sau năru.

Căci ploaia-i lacrimă din cer,
Și plâns al apelor din nori,
Culori de soare pentru flori
Și flori de soare-n efemer...

...Voiam s-alerg, să mă opresc,
Ca neplecat, ca nou-venit,
Prin ploaie, omu-i fericit,

Prin ploaie, oamenii iubesc.

Prin ploaie, oamenii trăiesc
Și-înmuguresc...

MUNTELE MACRU

Câmpia a luat o decizie gravă,
ca orice nume sătul de același loc,
de același noroc,
de același cojoc,
de același fum,
de același parfum,
de aceleași copleșiri,
de aceleași trăiri,
de același vânt,
de același pământ
de aceeași răcoare
și de același soare.

Răcoare n-a mai văzut demult,
timpul nu mai are timp
să separe senzațiile
cu gene lungi
de cele cu dungi...
Unele pot fi tari,
ca ghețurile polare,
venite și aici, în imensitatea câmpiei,
pentru că Polul Nord a devenit sudist,
iar Polul Sud nu mai vrea să ajungă
în Oceanul din Miază-Noapte,
unde Soarele generează,
câteodată,
când vrea el sau când funcționează HAARP,
Aurora spațiului alb,
nordist...,
Aurora Boreală;
Altele pot fi moi,
ca tutunul de foi,
ca noroiul din bocancii soldaților
dispăruți odată cu cazărmile lor
în noua strategie de apărare
uitată demult
în Casa de nișă a Constituției...

De aceea,
Câmpia îngheață în Nord,
se imbarcă în fiord
și trage cu dropii la rame,
pe două oceane...,
respiră cuptor,
la ecuator

și se-nverzește, cu spor,
la televizor...

Copleșită de Soarele-pumnal
de zenit infernal
și măturată de uraganele verii,
din pătimirile serii,
Câmpia visează să-și fie iar Munte,
muntele ei, cu stemă în frunte,
un Munte Sus Pus,
un Munte Indus,
mai sus ca orice Sus...

Porumbul foșnește domol,
imaginându-se rododendron,
rapița se visează jnepen,
floarea soarelui, floare de colț,
sfecla, stejar și păstârnacul paltin...,
lemn pentru viori...

Pământul se va încreți în curând,
muntele o va lua la vale,
pe povârnișurile câmpiei vitale,
protestând;
casele Câmpiei vor face rapel
pe corzile toamnei,
pietrele se vor rostogoli,
spre culmile-talveg,
iar Sisifii le vor căra cu greu,
mereu,
pe noile piscuri
din Muntele-Orizontal,
din Muntele Vital
din Muntele Sacru,
Din Muntele Macru
al Câmpiei Române.

CU LIBERTATEA-N COLIVIE

Am fost, credeam, un timp, în libertate,
Dar n-am dorit, de dragul ei, să zbor,
Nici să mă-ntorc la vechiul meu ogor,
În care, azi, nici vântul nu mai bate...

...L-am dat pe-un pol la altul să-l lucreze,
Să facă el ce eu n-am cum să fac,
Că am ajuns umil, bătrân, sărac,
Și când mor eu, cu bine să-l păstreze.

Și am plecat după un colț de pâine,
Pe drumuri lungi, bolnav și-înstrăinat,
Plângând amar ca omul alungat,

Din casa lui, din ziua lui de mâine.

Departe, undeva, în altă țară,
M-am angajat, ca slugă la stăpân,
Să-l șterg la fund, să uit că sunt român,
Să-mi duc cum pot a timpului povară...

Dar greul când te-ajunge-i tot mai greu,
Stăpânul cu Alzheimer a murit,
Iar slujba mea de slugă s-a sfârșit,
Și-începe iar și iar coșmarul meu...

...Și merg pe drum și mă gândesc la mine,
Ce falnic brad în viața mea-mi eram,
Când seara, de la muncă, mă-întorceam
Și mă gândeam la ziua cea de mâine!...

Aveam pământ, aveam cuvânt, acasă,
Trăiam frumos, deplin și așezat,
Munceam cu drag, iar satul era sat
Și toți aveam un plug, un rost, o casă.

Dar a venit o nouă socoteală
Și ce-a fost bun a fost demantelat,
Ce-a fost perfect a trebuit schimbat,
C-așa cerea cealaltă rânduială...

Repusă în tipare comuniste,
Ea, rânduiala nouă, s-a-împlinit,
Iar dreptul la pământ s-a abolit
Și ne-am întors la vremuri sclavagiste.

Și eu, țăran român, pilon de țară,
M-am pomenit golit de ce mi-e drag
Și-am devenit în satul meu iobag,
Ajuns, din rostul meu, pe dinafară...

Mult mai târziu, când i-acceptasem soarta
De-a nu mai fi al lui ce-a fost al lui,
De-a fi al tuturor și-al nimănui,
Pământul meu îmi deschisese poarta...

Pământul meu s-a-ntors, atunci, acasă,
Dar nu pentru a fi acas-la el,
Ci pentru-a fi ajuns, din nou, la fel,
Înstrăinat absurd, la el în casă.

Căci noua eră contra-comunistă
E mai cu moș, îți ia ce vrei să-i dai,
Și-ți pune-o bârnă-n ochi pe post de pai,
Cu brand-ul ei de stea capitalistă...

Și, din țăran crescut în țăranie,

Am devenit ce nu am fost nicicând:
Un alungat din casă și din gând
Și-închis cu libertate-n colivie...

...N-am mai -lecat din sfânta-mi colivie
Și nici acasă, Doamne, n-am mai fost,
M-am tot gonit prin lumea fără rost,
Ca omul condamnat la ce-o să fie.

Și m-am golit complet de plinătate,
Ca omul condamnat la libertate.

BĂRĂGAN

Cobor ca o umbră din trenul de noapte
În iarba de stele din visul câmpiei,
E toamnă târzie pe-întinsul tipsiei
Și cântă cocoșii a zori, de departe.

O iau pe drumeagul de clipe din lanuri,
Foșnește porumbul a noapte curată,
Un greier se plânge de soarta-i ingrată,
Mai singur ca marea pe-întinsele-i valuri.

Își scrie iubirea pe-o foaie de ceapă,
Îl ustură ochii și-l doare spinarea,
Dar trebuie, Doamne, să-și cânte cântarea
Cu mult înainte ca ziua să-înceapă.

M-așez pe o piatră și-ascult Bărăganul,
Imensa câmpie ce-și caută dorul,
Ca apa celestă ce-și caută norul,
Ca zilele lumii ce-și caută anul.

E liniște-adâncă și doarme pământul,
Respiră ca dorul din nopți de departe,
Ca șirul de slove din fila de carte
Ca sensul tăcerii ce umple cuvântul.

Câmpia Română-i aici maiestuoasă,
Câmpie străveche, crescută-n noblețe,
O lume ce-aduce, în noi, frumusețe,
O Doamnă distinsă, o Fată frumoasă.

Ascult în tăcere cum inima-i bate,
Cu piepturi celeste, la mine în gânduri,
În sevele vieții ce vin din pământuri,
Când vântul din lanuri drumeagu-l străbate.

E cald în cuvinte, afară-i răcoare,
Pe frunzele toamnei, pre-roua se lasă,
Mai am doar o vorbă și-ajung iar acasă,
Cu dorul de ducă ce-învață să zboare.

ROBIE-N LIBERTATE

Salvez curajul lumii din mortul mort de frică,
Nu vreau s-aprind coșmaruri în nopți târzii și-n stele,
Nu vreau s-aștept speranța trezirilor rebele
Și nici să-mi plâng de milă când viața se complică.

Atâta lume astăzi mă bagă și mă scoate,
Cuvintele sunt gloanțe, iar gurile-s pistoale,
În centrele urbane se-nalță mahalale
Și ceasul bramburelii în turnul Babel bate.

Mă rătăcesc prin casă, deși-s acas' la mine,
Îmi aflu strâmbătura în zâmbetul pe buze
Și-mi duc prin vânturi oarbe privirile havuze
Din ochiul ce nu vede ce-i rău și nici ce-i bine.

Am drept nedrept la toate, la ură și iubire,
Îmi fac, în loc de garduri, suiri și tobogane,
Îmi trec în topul vremii malefice maidane
Și din valori îmi caut motiv de schingiuire.

Teroarea se-ncălzește la nopți de fericire,
În iernile polare zac inimile-aprinse
Și-s vii în cimitire frumoasele ucise
Ce-și varsă-n văzul lumii oceane de iubire.

Nu vreau să dorm în stele, e toamnă și-i răcoare,
Mai am de mers în mine un drum fără răscruce,
Și nu știu nici cum este, nu știu nici unde duce,
Ci doar că este-un drum ce-și caută o zare...

Consimt ce mi se cere cu propria-mi semnare,
Pe post de libertate vreau temnița dreptății,
Și-n loc de cer albastru vreau bolțile cetății
Sub care să-mi astâmpăr instinctele sumare.

Când lumea-mi toarnă ură-n paharele iubirii,
Și dorul mi se trece amnezic în iluzii,
Când timpul se permută-n satrapice infuzii,
Nu pot să-mi joc la zaruri speranța nălucirii.

Mă simt un orb în noapte, un nou Hristos pe-o cruce,
Măciuci de foc îmi sparg incandescente glasul,
În numele dreptății îmi chem la bară ceasul
Din timpul rău ce vine și tot așa se duce.

Mă izolez în turnul din nopțile furate,
Îmi simt damnat consensul pe veci la-ncețoșare
Deschid, cu dreptul vieții, o poartă de-nchisoare
Și-n temnița din mine-s rob de libertate.

Zori de zi la Drobeta
Foto: Gh. Văduva

ASTRUL ZILEI ÎN PEȘTERA NORILOR
Foto: Gh. Văduva

CALEA POEMULUI...

Liviu VIȘAN

Chiar dacă a trecut Rubiconul, de la clasic la alb, Liviu Vișan rămâne unul dintre marii trudituri cu har pe ogorul răscolit de nori, de sori și de tot felul de cutremure al Cuvântului, dintre marii căutători de comori pe acest tărâm sublim al poeziei, în registrul deosebit de sensibil și de inteligent pe care l-a cultivat și l-a alimentat, de atâția ani – o viață de om –, cu metafore și, mai mereu, cu... „o halbă rece ce trezește gustul frivol al gulerului de lună plină”, cum spune el, gândindu-se, probabil, la acel soare atomic singuratic și rebel, care încă mai dă sens zilelor, nopților și rosturilor poeziei, chiar dacă poezia, așa cum spunea Baudelaire, este poezie și atât. În cele ce urmează, vă oferim câteva dintre aceste reflecții care vor străluci, în curând, în noul lui volum. (Redacția)

LACRIMA DE LUMINĂ

întunericul își înghite măreția
stelele au ochi sticloși
de fiară nestăpânită
haită flămândă pe cerul nopții

îmi apare în vis sclava lui Thales
cu opaițul de seu înălțat deasupra capului
mă cheamă în afara cuvântului
să îmi arate cerul

inima îmi bate atât de tare
lumina opaițului transpirație caldă
lacrima oracolului
cade în Epidaur

VITRALIU

urmele literelor
în haită
pași de jivină flămândă
ieșită la vânat
țin calea poemului
eremit ce trece prin oglindă
fără să-și taie venele
în lamă de cioburi
poetul
privește umbra
de care tocmai s-a despărțit
vers alb pe tavanul chiliei
suflet pur
în negre cerneluri
din lumea de dincolo
vede mai bine
chipul de înger
înrmămat
în coperta ferestrei deschise
icoană de cioburi sidefii galbene roșii
pe un perete aflat la apus

icoana poemului

FLĂCĂRI

împleteam turbane din verzi
mlădițe de salcie
cu ciucuri îngălbeniți de polen
în anotimpul învierii

porneam aventura copilăriei
spre malul unui pârau înecat în trestii
viu pâlpâit de candelă
aripile cărăbușilor ardeau în iarbă

nu exista bucurie mai mare
ca ciocnitul cu ouă vopsite
aproape am uitat că acest obicei
era pe atunci interzis

ca și cum ai putea să ucizi copilăria
n-aveam voie să vorbim despre lucruri sfinte
ciocneam ouă pe luate până se înroșea iarba
uitarea e un fel de nemărturisită iertare

UMBRA PICIORULUI

în piele de șarpe constricator
urcă umbra piciorului de femeie
în cer fantastică reptilă
încolăcită pe grumazul visului

piele de șarpe care se leapădă de șarpe
cum se leapădă ziua de noapte
umbra piciorului de femeie
coloană de templu capitel din fruct conflat

POEM UITAT

vino în spațiul nemăsurat al tăcerii
unde poemul se ascunde
cu frică de sunet
cu foame de vocale mute

gura flămândă a vocalei
va mușca din carnea inimii tale
un cuvânt inexistent în vreo limbă
vorbită

litere nesățioase te vor devora încet
cu cerneală de sânge
pe boturile lor mici
ascuțite ca briciul

pe un pergament al tăcerii
săgeți de lumină vor zbura
ca falangele nearticulate
ale mașinii de scris

CĂLĂTORIE

mi-e frică să nu mă afund
și mai mult
în imaginea din iaz
a pădurii

deasupra mea
o mierlă zboară spre cuib
cu un cocon de înger
în colțul pliscului

am visat că trebuie
să-mi leg singur la degetul mic
un bănuț de aramă

pentru luntraș

atât de înalt
atât de înalt
mi se pare
tărâmul celălalt

EXERCITIU DE DICȚIE

poezia nu se recită pe dinafară
cum îmi spunea învățătoarea
de la țară
se recită pe dinlăuntru

poezia nu se scrie ci se trăiește
cerneala ei de sânge albastru
stârnește cu vârful peniței nevăzute
zborul păsărilor ce poartă bilet la inel

versul e de aer nu din cuvinte
cum încercam să-i explic învățătoarei mele
care mă bătea cu linia peste palmă
să nu mai scriu poeme cu mâna stângă

PLEOAPA CERULUI

plâns înghețat
pe fereastra copilăriei
fulgii de zăpadă
sunt lacrimi de înger

nevinovate rugăciuni
se întorc din cer
prin nămeți
în genunchi

grea iarnă viscolită de vise
neîmplinite
sclipitoare pumnale
îmi retează privirea

buchet de nestemate
nemuritoare flori
de țurțuri acoperă cripta
geamului dinspre drum

pleoapa cerului
se prăbușește în somn

VIS SĂLBATIC

am tras la sorți
cuvintele poemului
ca dadaistii
le-am crescut de mici
le-am hrănit
cu sângele meu
le-am scos în lume
le-am făcut dotă
le-am împărțit
cu dare de inimă
până când
s-au răzvrătit
împotriva tatălui

mi-e tot mai greu
să le stăpânesc
simt
odată cu ele
că și eu
m-am sălbăticit

MURGUL AMURGUL

am desfăcut
în iarbă
cărțile destinului
neputincios careu
de cavaleri bătrâni
și valeți
nici un drum
nu se mai arată
nici un semn
să ghicesc viitorul
e mult prea târziu
cu fața spre pământ
voi întoarce
o inimă neagră
de cupă
tocită carte
pentru dezlegarea
unicornului de hârtie
murgul amurgului
cu aripi de serafim
doar el mai poate găsi
drumul
spre celălalt tărâm
al vieții
poeziei
de apoi

ACTORIE

domnișoară te voi distribui într-o alegorie
să interpretezi toate fantasmalele din copilărie
vei fi spiriduș nepoată de verde împărat undină
prințesă elf zână bună cu volane de crinolină
vei juca obsesiv toate rolurile de fată mare
de adolescentă îndrăgostită cu înflăcărare
vei fi apoi soție mamă amantă capricioasă
eterică femeie de lume și femeie de casă
domniță fă-ți din acest poem un avion de hârtie
să călătorești cu patimă-n vis și cu frenezie
vei juca în final rolul doamnei îmbrăcate-n capot
care își ghicește viitorul în vechi cărți de tarot
între timp truverul obosit va aștepta în zadar
nominalizarea pentru cel mai bun rol secundar

STATUI ÎN IARBĂ

trupuri de piatră
decapitate
la muzeul țăranului
bărbat și femeie
pe o pajiște cu tramvaie
însolită călătorie
în timp
statuile fac un semn închipuit
de adio
din retezatele mâini
pierdute în iarbă
trecătorii se uită speriați
la busturile fără creștet
cu picioare și mâini amputate
grăbesc instinctiv pasul
parcă să verifice
dacă mai au picioare
toți vor să ajungă acasă
în timp ce ploaia
spală trupurile noastre
de piatră
locul de întâlnire al poezilor

doar bucuria versului alb
supraviețuiește plânsului în octombrie

ARME ALBE

sclipitoare
nenumărate
arme albe
ne înfige crivățul
în spate

aripi de lut
ne-au crescut
pe omoplați
îngeri de pământ
sub ninsoare
fulgi albi abandonați
de zbor
pe umerii noștri
e timpul
să înghițim
o porție de globule albe
grad cu grad
ca santinelele de la Stalingrad
până când aburii rănilor
vor ieși prin palton
ca fumul din țeava încinsă
a tunului de câmp imperial
fantastic înfricoșător
canon

PERFUZII

promisiuni vechi
îmi aleargă prin suflet
cu tălpile goale
nici fetele mari
nu calcă ciorchinii de lacrimi
ai strugurilor
cu atâta dezmăț
în picioare
sub călcâi
vesele
nepoate
ale bătrânului Achile
promisiuni uitate
glaciațiunea iluziilor
evaziuni
în gravură pe sită
mai chemăm
cu gâtul uscat
de vorbă goală
prietene
la un vin
perfuzii cu sângele toamnei

HEMORAGIA CLIPEI

săgeata secundarului
adânc înfaptă
în inimă
se zbate ca aripa
unei nevinovate

efemeride
nimic nu este mai iluzoriu
ca timpul
trece cum vrea
și când vrea
în dezmăț
cu nașterea și cu moartea
cât ai clipi
e o înșelătorie mai mare
decât ratele unui nesăbuit împrumut
clipele scurte ale bucuriei
clipele lungi ale așteptării deșarte
sau cele și mai dilatate ale suferinței
graba stranie a bătrâneții
de a-ți intra în trup
ca acasă
sfântă cruzime
ziua de mâine
își taie venele cu seninătate
în fața ta
oricât ai strânge garoul speranței
hemoragia clipei
n-o poți opri

LABIRINT

toate insectele netrebnice din gospodărie
ard trosnind cu scânteii la distilerie
greieri furnici muște țânțari
tăuni libelule gărgăuni și cleștari
printre mere putrede corcodușe și prune
pere cireșe amare miez de nucă și de alune
măceșe smochine verzi coji uscate și pere
pepeni galbeni fermentați în resturi răsuflăte de bere
prin țevi de aramă fierbinți și întortocheate
se scurg cu vaiet și disperare amară
nеспovedite și plutind în nespuse păcate
prin labirintul anume încins foc și pară
și picură printre musculițe bețive-n ibric
ba dând năvală ba fără jet pic cu pic
spre miezul nopții când jarul se face pentru proțap
și toată foșnăiala fierbinte îmi zornăie-n cap

DESCÂNTEC DE FATĂ MARE

doar cu-o fundă-n păr legată
ies în noapte despuiată

cu găleata într-o mână
să scot luna din fântână

pun în apă trei arginți

pup icoanele cu sfinți
și înec în cea căldare
capul unui drac de mare

leg mănunchi de busuioc
cu flori uscate de soc

și-l înmoi cu semnul crucii
să stropesc cu el ulucii

intru pe furiș în casă
îmi pun voal ca de mireasă

las sub pernă busuiocul
să-mi aflu în vis sorocul

iar dacă-mi apare prunc
spurc găleata și-o arunc

MAGIA IMAGINII

un univers se naște
sub ochii neștiuți ai trecătorilor
culori tăcute linii vorbitoare
pânze de păianjen ale visului

nici un trepied nu poate susține
lumea care se perindă prin rame
doar sufletul hrănit cu vopsele
vă spune că există imagini

FESTIN

poezia e un festin ciudat
bucăți de suflet
punem pe masa bogată
vulturii aduc în plisc
ficatul cald
cel mai râvnit vers
din cartea lui Prometeu
inima cu patru camere
pentru oaspeți
e pusă pe un platou alb
ca fel principal
ea încă bate
în furculița
ce-o duce la gură
în pauza de prânz
chirurgul spitalului municipal

Foto: Gh. Văduva

CATRENE-METAFORĂ

**ACULIN TĂNASE
UN LORD AL CUVÂNTULUI -BRILANT**

Aculin continuă să fascineze nu doar prin concentrarea sa nefiresc de frumoasă asupra detaliului, asupra aceluia imens detaliu care constituie, ipso facto, miezul unui catren, substanța lui, cât mai ales prin deschiderile imense operate și operaționalizate prin Cuvântul potrivit și direcționate către Sensibil, către Abstract, către Universal. La el, un catren nu este doar un mărgăritar, realizat printr-o artă poetică desăvârșită, o piatră-monument și cu atât mai puțin doar un briliant, ci mult mai mult. În creația lui Aculin găsești, aproape fără că cauți, un fel de monadă a cogniției, adică un punct care poate însemna un gest, un gând, o paradigmă, o insulă într-un ocean, o scară către un haos, un loc în care începe un vortex – vortexul cunoașterii –, un semantem foarte precis, dar care, în realitatea lui foarte complexă, include un pașaport către nemărginire, către infinitul cunoașterii.

Aculin încearcă – și reușește frumos – să includă, în patru versuri, un concept filosofic, o aură a unor oameni de mare anvergură, o imensitate a gândului pur, o meditație în „poate”, un flash pe un caracter, o pată de culoare, dar și o culoare vie într-un cenușiu murdar, un punct ochit și un parcurs care cuprinde nemărginirea, adică o mare iubire: iubirea de frumos, de sublim, de gând și de cuvânt. Epigramele și catrenele sale sunt, de fapt, niște catrene-panseuri, niște bijuterii care luminează ochii, bucură sufletul și înnobilează inteligența.

Aculin este în stare să aducă, în oricare loc din Bucureștiul modern, Bucureștiul de altădată, să-i scoată din jobenul lui pe Păstorel, pe Eminescu sau pe Blaga și pe atâtea alte mari spirite ale creației românești și universale, să readucă trăsurile de ieri pe Calea Victoriei de azi, să recite un poem ca un veritabil actor, să recunoască un talent încă din primele cinci cuvinte scrise de un condei tânăr, să-l aducă pe maestrul emerit Dumitru Gheorghiu, un tenor care cutremură sala și aprinde flori de primăvară în ochii oamenilor, să cultive adică frumosul, inteligentul și bunul gust în grădinile roditoare ale Bucureștiului și ale țării. (Gheorghe Văduva)

Iată câteva dintre aceste catrene-panseuri:

Actorilor Toshiro Mifune, Setsuko Hara, Yoshiko Kuga, Masyuki More, Takashi Shimura și Noriko Sengoku pentru interpretările din filmul "The Idiot" (1951), în regia lui Akira Kurosawa, inspirat din romanul omonim de Feodor Dostoiewski

Moto: "Nu-mi dați sfaturi. Știu să greșesc și singur." (Immanuel Kant)

Prințului MÎȘKIN

*Exasperat de umilinți și chin,
Ca orice suflet bun și primitor mereu,
Eu, după ce l-am tolerat deplin,
Gonit-am imbecilul din lăuntru! meu !*

Actorilor Dana Wnesteman și Ran Lefler pentru interpretările din filmul "Salon des Refusés", în regia lui Benjamin Lachower, după un scenariu de Michael Lachower, inspirat din viața impresioniștilor francezi

EPIGONILOR

*"... și după noi Potopul!"-urlă unii,
O vorbă ce cutremură și cerul,
Și-mi pare foarte just ce vor nebunii,
C-o să le spele, poate, caracterul !*

Actorilor Michael Gambon, Jodhi May și Polly Walker pentru interpretările din filmul "The Gambler", în regia lui Károly Makk, după romanul omonim de Feodor Dostoiewski

PARANOIA ÎN DELIR

*Stabil în instabilitate,
Mă simt în siguranță, poate,
Dar simt că sunt total pierdut,
Când mă prefac că-s prefăcut !*

RIME CU FLER

Aculin TĂNASE

Actorilor Irene Papas, Clăudia Ohana, Oliver Wehe și Michael Lonsdale pentru interpretările din filmul “Eréndira” (1983) în regia lui Rui Guerra, inspirit din romanul “The incredible and Sad Tale of Innocent Eréndira and her Heartless Grandmother”, de Gabriel García Márquez

SOACRA ȘI BILIARDUL

Soacra cred că-i pedofilă:
Spune la puștimea toată,
Că ar fi interesată
Și DE-BILĂ !

Actorilor Keira Knightley, Aaron Johnson și Jude Law pentru interpretările din filmul “Ana Karenina” (2012), în regia lui Joe Wright, după romanul omonim de Lev Tolstoi

PAROXISTICĂ (I)

În disperare, într-o zi,
Iubita mea a hotărât:
Cu tine nu mai pot trăi,
Iar fără tine, nici atât !

Actorilor Renée Fleming, Sergej Larin și Larissa Diatkova pentru interpretările din filmul “Rusalka”, în regia lui François Roussillon, după drama omonimă de Alexandr Puskin

COȘMAR

Când răul reflectă în bine
Chemarea cât un catarg,
Ai morții vârtejuri m-atrag
În râul ce curge prin mine.

Actorilor Gheorghe Dinică, Florin Zamfirescu, Mircea Diaconu și Nae Caranfil pentru interpretările din filmul “Filantropica” (2002), în regia și după un scenariu de Nae Caranfil, muzica: Marius Mihalache

ACULIN ȘI BOEMA BUCUREȘTEANĂ

**S-a strâns boema cea de viță,
Cu Aculin numaidecât
Și-atât a chefuit, încât
Întregul târg și azi sughiță !**

Actorilor Lucyna Winnicka, Mieczyslaw Voit, Jerzy Kaczmarek și Franciszek Pieczka, pentru interpretările din filmul “Mother Juan of the Angels” (1961), în regia lui Jerzy Kawalerowicz, inspirat din nuvela omonimă de Jarosław Iwaszkiewicz, muzica: Adam Walacinski

LA O MĂNĂSTIRE DE MAICI

**În mănăstirea penitentă
Un diavol coada și-a băgat:
Oricare sfântă abținută
Devine diavoliță-n pat !**

Actorilor Charlton Heston, Roddy McDowall, Maurice Evans, Kim Hunter, Janes Whitmore, Janes Daly și Linda Harrison pentru interpretările din filmul “Planet of the Apes” (1967), în regia lui Franklin J. Schaffner, după un scenariu de Michael Wilson și Rod Serling

LA ZOO

**Șoptitu-i-am soției ștregărește:
- Tu semeni cu maimuța izbitor !
- Dar ce spui, dragă, este jignitor !
- De ce, că ea nu știe englezește...**

Actorilor Alain Delon, Jeremy Irons, Ornella Muti și Fanny Ardant, pentru interpretările din filmul “Swann in love” (1984), în regia lui Volker Schlöndorff, după un scenariu Peter Brook, Jean-Claude Carrière, Marie-Hélène Estienne și Voker Schlöndorff, inspirat din romanul “Un Amour de Swann” de Marcel Proust

**Nerăbător disputele să-ncheie,
Spunea pe fugă un gelos sadea:
- E mai ușor să mori pentru-o femeie,
Decât s-ajungi să viețuiești cu ea !**

DE-ALE PĂMÂNTULUI..
Foto: Gh. Văduva

SIMBOLURI

UN IMN AL RESURECȚIEI NAȚIONALE

General de brigadă (r) dr. Gheorghe VĂDUVA

Imnul, drapelul și stema sunt cele trei simboluri esențiale ale unui stat suveran și independent, chiar dacă, în această epocă a globalizării forțate și alambicate, în care unele dintre state, sub fel de fel de forme, formule, reuniuni, uniuni, alianțe, coalitii etc. etc. continuă să fie lupi șireți sau feroce pentru alte state denumite în fel și chip, de la state eșuate la state prost guvernate, de la state incomode, la state rebele, rigide, neperformante etc. E drept, suveranitatea națională, care este esența unui stat de drept și de fapt, se bazează, azi, mai mult ca ieri, pe interdependențe, devine o suveranitate interdependentă.

Acest lucru este firesc, întrucât, în condițiile actuale, nici un stat de pe această lume, nici chiar Statele Unite ale Americii, nu-și mai poate asigura securitatea, apărarea și chiar dezvoltarea durabilă de unul singur, în mod izolat și contra tuturor. Dar de aici nu rezultă că

vremea statelor a trecut, să statul trebuie grabnic desființat, așa cum doresc unii dintre marii politicienilor europeni de euroregionalizare, întrucât el și numai el ar fi principalul vinovat de producerea celor două Războaie Mondiale,

a Războiului Rece, de toate relele europene și mondiale, în consecință, de tot răul din Univers. Statul este forma cea mai coerentă și cea mai concretă de existență a unei comunități, a unei națiuni, a unei civilizații și se bazează, în primul rând, pe uriașe sisteme de valori civilizaționale, pe un ideal comun al tuturor cetățenilor săi, pe un proiect privind dezvoltarea durabilă, securitatea, libertatea și prosperitatea, la baza căruia se află un interes național vital.

Cele trei simboluri – imnul, drapelul și stema – reprezintă esențe care înflăcărează inimile, trezesc conștiințele, generează marile responsabilități, obiectivează gândurile și concentrează, într-un efort creativ comun, inteligențele și eforturile.

Imnul este glasul esențial al inimii unui popor. Oamenii îl cântă spontan, iar când îl aud vibrează, simt nevoia celui-lalt, a compatriotului, a mulțimii, a națiunii. Imnul

este cântecul țării, vocea reunită a națiunii. El nu este doar o creație a unui om inspirat sau a unui grup de oameni, ci o expresie a simțirii, voinței, inteligenței și, mai ales, a idealului tuturor. Imnul este cântecul vital al unei nații. Marsilieza este

un imn al revoluției franceze, Un imn al Franței, un îndemn la luptă, un cântec de unitate, de fraternitate și de libertate al poporului francez, așa cum imnul național al României „Deșteaptă-te, române!” este cel mai vibrant imperativ al națiunii române, al celui mai vechi popor din Europa, neamul nostru, neamul românesc, lovit cumplit, dintotdeauna, de toate furtunile și de toate nenorocirile care s-au abătut asupra acestui pământ al nostru, Pământ din Pământul lui Dumnezeu. Teritoriul de azi al României, ca și poporul român de azi, reprezintă ce a rămas din ce a mai rămas după patru milenii de apărare împotriva tuturor celor care au venit din orizonturi știute sau neștiute, dorindu-ne nouă, sedentariilor eterni ai acestor locuri, sclavia, dispariția, somnul de veci. Somnul cel de moarte.

Impresionat de realitatea dramatică a acestui neam, obligat să trăiască secole de-a rândul cu granițe prin inima lui, Andrei Mureșanu, un poet-flacără din timpul revoluției de la 1848, a scris un poem potrivit pentru acele vremuri, răsărit din inima acelor vremuri de cotitură, căruia i-a dat un titlu foarte semnificativ: „Un răsunset”. Într-o grădină din Scheii Brașovului, spun unii dintre cercetătorii istoriei Imnului României, Andrei Mureșanu l-a citit câtorva prieteni și chiar în aceeași zi a fost pus pe notele unui cântec foarte cunoscut, una dintre variantele sale fiind melodia unui text religios „Din sânul mamei mele”. Există, desigur, și alte variante, printre care și aceea că autorul melodiei ar fi fost chiar Andrei Mureșanu. Varianța să-i zicem oficială este însă aceea că autorul melodiei a fost Anton Pann, iar cântecul a fost interpretat pentru prima dată la 29 iunie 1948 la Râmnicul Vâlcea.

Lucrurile acestea nu sunt chiar atât de importante pentru ceea ce reprezintă, azi, ca și ieri, acest cântec cu totul și cu totul special. Nici autorul marșului care a animat soldații români în Primul Război Mondial, „Treceți batalioane române Carpații!”, nu este cunoscut, dar acest marș umple și astăzi de fior sufletul și inima ostașilor români. Și așa va fi mereu câtă vreme România va exista pe acest pământ. Și ea va exista totdeauna.

Versurile și muzica acestui cântec, „Deșteaptă-te, Române”, deopotrivă tulburător și înălțător, azi, imnul României, sunt scrise într-

o vreme când mințile luminate, sufletele mari și inteligențele creatoare ale poporului român regenerau un ideal național, încercau să-i facă pe oameni să fie mândri de obârșia lor, de strămoșii lor, de valorile și legendele lor, de viața lor, de puterea lor. Toate semințiile care au trecut peste noi au încercat să ne înrobească, să ne alunge, să ne distrugă, se ne ia totul – și pământul, și apa, și voința și sufletul –, să ne spună că noi, cei mai vechi dintre cei mai vechi, nu avem dreptul la ceea ce avem, că suntem inferiori, că suntem slugi și nimic mai mult. Iar unii dintre noi chiar au crezut ce li s-a spus. Că așa e românul: ascultător. Așa cum cred și azi unii dintre noi. Pentru că și azi românii sunt atacați, dezrădăcinați, umiliți, scoși din țara lor, considerați popor inferior, neducut, necivilizat, incapabil de a avea un ideal, de a înțelege vremurile, de a fi cinstit, curajos și nobil, de a fi adică popor în țara lui. Alții suferă în tăcere, considerând, ca și unii dintre înaintașii noștri din vremuri de rele cazne, că, totdeauna, „capul ce se pleacă sabia nu-l taie”... Ei, acești oameni de bună credință, au crezut și încă mai cred că, dacă te pui bine cu ocupantul arogant și vremelnice, cu hoțul de țară, cu politicianul incult, hrăpăreț, viclean și dat dracului, dacă faci ce zice el, dacă „te faci frate cu dracul până treci puntea”, ai o șansă să-ți continui viața, să-ți salvezi familia, să supraviețuiești vremurilor ticăloase... Dar, o astfel de șansă nu există!

„Deșteaptă-te, române” se adresează tuturor românilor, indiferent ce sunt și ce ar fi ei, unde ar fi, cum ar fi și în ce postură ar fi ajuns. El se adresează inteligențelor pentru a fi conștiente că sunt inteligențe românești cu brand, cu valoare ancestrală, și nu niște simple predispoziții sau creiere pentru alții, ci, în primul rând, creiere pentru țara lor din Carpați, viță de daci și de romani, viță de popor care a trăit ca stejarul pe acest pământ, chiar dacă securile, ajutate de cozile noastre de topor, i-au răpus pe mulți dintre ai noștri. Mulți au căzut, dar foarte mulți au rămas. Au mai rămas. Pădurile de stejari falnici, de daci falnici încă n-au dispărut din România, iar ei, inteligenții de azi, trebuie să fie mândri de acest adevăr de patru milenii, tocmai pentru că sunt inteligențe. Cuvintele și melodia majestuoasă, tragică și viguroasă a imnului se adresează profesorilor, elevilor, părinților, lucrătorilor, țăranilor,

pentru a-i trezi la o nouă zi, la o nouă ascensiune spre Everestul acestui popor, așa cum gornistul, în zorii zilei, înainte de răsăritul soarelui, sună, în cazărmile armatei, deșteptarea pentru soldații României.

Acest imn al României, „Deșteaptă-te, române!” a fost adoptat în 1990, ca o trezire a noastră, a românilor; la viață, la o nouă viață, la o nouă ascensiune, în demnitate și onoare, într-o nouă zi a dezvoltării durabile. Această nouă zi, din păcate, încă n-a venit, iar imnul pe care-l cântăm cu inima și cu viața încă răsună tragic în noi, așa cum, spre exemplu, pentru sârbi, cântecul „Tamo daleko” (Acolo departe), cântat de un soldat în tranșeele de la Salonic, în Primul Război Mondial, sună la fel de tragic și de trist ca atunci. Pentru că, uneori, dușmanii văzuți sau nevăzuți ai popoarelor care doresc să-și păstreze și să-și apere rădăcinile și libertatea au toată grija să le reînrobească, să le distrugă sistemele de valori, să le paralizaze voința și să le otrăvească sufletul, să le mențină în somnul lor cel aducător

de moarte.

*Din nenorocire, unii dintre acești dușmani se află chiar printre noi și, războindu-se între ei pentru averi și putere, distrug încet, încet drep-
tul nostru de a trăi în libertate, valorile, trecu-
tul, prezentul și viitorul țării. Alții, poate fără
să-și dea seama, fac la fel de rău, poate și mai
rău, întrucât operează chiar în aceste simboluri
sacre. Drapelul tricolor al României este lipsită
de stemă, iar logo-ul stemei, în loc să reprezinte
unitatea de astăzi și de totdeauna a poporului
român, exprimă doar aglutinarea unor provincii
istorice. Creierile părăsesc țara, foarte mulți oa-
meni emigrează în căutarea unui loc de muncă,
absolvenții de liceu pun virgulă între subiect și
predicat sau nu pun nicăieri, nicio virgulă, unii
dintre țărani nu mai sărută pământul reavăn, de
sub cormana plugului, sărută, în schimb. Meri-
dianele lumii, unele dintre sate mor, cuvintele
tac, tăcerile plâng. Dar noi, românii, încă n-am
murit. Imnul nostru național, într-o zi, poate, ne
va trezi.*

SUB NORII UNUI GÂND

Gheorghe VĂDUVA

Îmi aduc aminte că am de înapoiat cuiva, unei profesoare faimoase, câteva numere din *Revista de Filosofie*, pe care le-a împrumutat de la biblioteca facultății pentru mine. Și, se înțelege, dacă le-a împrumutat, trebuie să le și dea înapoi în termenul rezonabil stabilit, habar n-am care o fi acela, că n-am întrebat-o. Am rugat-o, prin telefon, să facă treaba asta pentru mine, și nu m-a refuzat. Aveam mare nevoie să citesc niște articole despre suficiența filosofiei și insuficiențele gândirii filosofice, ca și cum filosofia nu ar fi știința și, mai ales, arta de a gândi. Ulterior, adică imediat ce am dat telefon și am primit acceptul, mi-am dat seama că nu se face să rogi o profesoară universitară să-ți aducă ție, un oarecare, niște reviste de la bibliotecă... Dar numai profesorii și personalul facultății le pot împrumuta, ceilalți le pot citi doar acolo, în sala de lectură. Data viitoare, n-o s-o mai fac. Mă simt cumva vinovat față de ea. Nu sunt chiar căzut din lună, n-am dat buzna, mi-am căutat cuvintele, am rugat-o frumos, mi-am cerut scuze că îndrăznesc, iar ea mi-a spus că nu-i nicio problemă, că-i face chiar plăcere și că se bucură când cineva citește filosofie. Bine ar fi dacă și toți profesorii de filosofie și toți asistenții și nu doar unii ar fi atât de interesați de această revistă!

E o profesoară care-și iubește meseria, care are vocație pentru gândirea filosofică, ceea ce mi se pare destul de interesant, fiind vorba de o femeie. Nu că așa avea eu, în vreun fel, vreo prejudecată – că n-am –, dar femeile sunt, de regulă, ceva mai sensibile la altceva decât la lucruri prea abstracte, cum sunt ideile filosofice; ele au, de cele mai multe ori, așa cred, alte opțiuni decât bărbații ochelariști, șobolani de bibliotecă, nu-și bat capul cu Hegel sau cu Bertrand Russel, caută

ceva mai ca chipul lor, adică mai frumos, mai plăcut, mai armonios, mai nesofisticat sau mai altfel sofisticat, mai în acord cu firea lor de flori care înobilează lumea și sufletul. Asta nu înseamnă că femeile nu sunt sofisticate, nici că ar fi prea simpliste, Doamne ferește! Dimpotrivă, unele sunt al naibii de complicate și de sofisticate! Înseamnă doar că sunt ceva mai „pământene” ca unii dintre noi, ceilalți, care nu suntem femei. La urma urmei, și asta este o prejudecată. De ce ar fi femeile mai puțin abstracte ca noi, bărbații?!

O iau încet, pe jos, trec prin fața Academiei Militare și cobor, prin parcul din zona laterală a Academiei – Romniceanu se va redenumi ceva mai târziu, într-o nouă epocă a unei renașteri românești ciudate, unsuroase și pătrătoase –, în cartierul de vile Cotroceni. Este o după-amiază de toamnă timpurie. Frunzele de platan din parcul de pe Dealul Țăcăliei, au început să ruginească și să

cadă. Am acasă o colecție întreagă de astfel de frunze de toate mărimile. Le-am pus pe birou, sub cristal. Mă opresc în parc, mă așez câteva minute pe o bancă de pe traseul meu de alergare, sub deal, lângă rondoul cu o arteziană fără apă. Toamna este un anotimp ruginit și cam singuratic, dar care mie îmi place mai mult decât foarte, foarte mult. Îmi aduce aminte de mine...

Ajung la vila profesoarei, la timpul potrivit, urc pe niște scări înguste, în spirală, la etajul unu și, înainte de a apăsa pe butonul soneriei, mă mai gândesc încă odată dacă este sau nu este momentul potrivit să deranjez. Chiar dacă vizita mea a fost precedată de un telefon și de acceptul ei, se cade să fiu politicos chiar și cu gândul despre ea. Poate că, între timp, o fi intervenit ceva, o fi la curs, poate o fi plecată la vreo conferință, poate o citi sau s-o odihni...

De fiecare dată când urc aceste scări, am o ușoară strângere de inimă. Mi se pare că este cam mult pentru mine, că nu sunt încă pregătit pentru un dialog cu o profesoară de această talie, că o rețin de la treburi mult prea importante, în fine, că lumea ei nu este consonantă cu lumea mea, că singurătatea ei – așa cum mi-o reprezintă eu, deși am aflat foarte puține lucruri despre ea, dar știu că este foarte singură – este, poate, altfel decât singurătatea mea, una de tip izolaționist, non-conformist și inactual. Se înțelege, eu nu sunt deloc singur, am familie, prieteni, colegi, oameni apropiați. Dar, în adâncul meu, așa mă simt. Nu găsesc aproape nici un reper care să nu-mi dea sentimentul golului, al spațiului care nu acceptă umplerea și nici evadarea din imensul gol, din această imensitate fără repere și fără conținut.

Totuși, las gândurile pe scări, ca pe niște galoși pe care nu știu dacă-i mai găsesc la întoarcere, îmi iau inima în dinți și sun. O singură dată. Timid. Soneria înțelege. Mi se deschide. Este chiar ea. Într-un halat de casă albastru cu flori albe. Îmi zâmbește familiar. Camera este ticsită de cărți, de reviste, de manuscrise. Este un loc în care nu te simți stingher. Un fel de sală de lectură dintr-o bibliotecă foarte bogată. Încăperea, destul de spațioasă, cu două ferestre, are însă și ceva al ei, ceva care trece dincolo de interesul cărții. Nu-mi dau seama ce, poate doar un gând de-al meu despre o încăpere cunoscută, dar nu chiar foarte bine, ci doar așa, în liniile ei generale. După ce pune florile albe de crin (pe care i le-am întins, cred, cu destulă stângăcie) într-o vază albastră, tot albastră, totul este albastru aici, chiar și pereții au culoarea cerului, mă invită să iau loc. Cunosc camera. Cunosc și scaunul acesta comod pe care, cu doi ani și jumătate în urmă, m-am așezat de atâtea ori. Aduceam, potrivit înțelegerii, fiecare capitol din lucrarea de licență, ea arunca o privire, apoi îmi spunea să revin peste câteva zile pentru a discuta asupra conținutului. Era perioada în care îmi finalizam teza de licență la Facultatea de Filosofie, „*Problema metodei la Bacon și Descartes*”, iar ea era conducătoarea acestui efort al meu dintr-un final care valora, pentru mine, cât piramida lui Keops pentru istoria lumii antice. Reveneam, de fiecare dată, cu emoție. Oare oi fi scris bine?! Norica Neagu, pe atunci conferențiar universitar la aceeași facultate, adică la Facultatea de Filosofie din cadrul Universității din București, era una dintre mințile strălucite ale categoriei de Istoria filosofiei. Se specializase, spuneau unii, în Filosofia clasică germană, pentru că avea cap de neamț sau de evreu neamț. Ce asociere!

Era deosebită. Cunoștea șase limbi străine și trecea drept una dintre valorile indiscutabile ale acestei instituții. Mai mult, era o femeie foarte frumoasă,

extrem de exigentă – cei de la zi spuneau că este o evreică deșteaptă, frumoasă și dată dracului –, cu o ținută mândră și o faimă de luptătoare amazoniană. În realitate, ea nu era decât o olteancă foarte frumoasă, foarte afurisită și foarte sclipitoare. De aceea, de câte ori ajungeam în fața ei, mă simțeam ca un melc în fața unui cal de curse, sau ca un Trabant în fața unui Mercedes. Nu eram nici una nici alta, ci doar un ins care avusese șansa să cunoască o profesoară de excepție, o femeie sclipitoare și un om deosebit, de mare caracter.

Nu știu dacă ea sesiza această stare a mea, dar avea grijă să mă facă să nu mă simt ca un idiot într-o Academie, nici ca un bou în fața unei porți foarte noi și foarte frumoase. Ba, odată, în timpul discuțiilor despre conținutul lucrării mele de licență, către finalul discuțiilor noastre, îmi spusese, cu voce joasă, aproape șoptită, conspirativă, că este impresionată de seriozitatea mea, de cunoștințele pe care le-am acumulat, de lecturile mele. Îmi mai spusese că sunt inteligent și cu măsură, că se bucură că m-a cunoscut, că ușa casei ei și a bibliotecii ei este totdeauna deschisă pentru mine... Cuvintele astea mișcă și un pietroi din Calea Plevnei, dar un om ca mine care, de-a lungul celor șase ani de studii filosofice, citeam în fiecare zi două-trei ore, iar trei nopți pe săptămână nu le umpleam cu somn, ci tot cu lecturi.

Într-o altă zi dintre acele lungi zile de trudă pe manuscrisul tezei mele de licență, tot către final, se oprise asupra unui citat pe care-l subliniasse cu roșu și îmi spusese doar atât: „Citatul nu este rău, merge, vreau să zic, dar eu nu cunosc acest filosof. Va trebui să vi-l asumați.”

Era un citat dintr-un filosof cunoscut. De ce oare mi-o fi spus că nu-l cunoaște!? Acesta a fost primul gând. Nu știam ce o fi înțeles ea, atunci, prin „nu cunosc acest filosof”, dar am realizat cam care ar putea fi semnificația propoziției și ce anume ar putea înțelege ea prin verbul „a cunoaște”. Admirația mea pentru această profesoară faimoasă s-a amplificat exponențial. Chiar și în acel domeniu unde suntem sau putem fi mari specialiști, există sau pot exista lucruri importante pe care nu le cunoaștem îndeajuns pentru a le afirma sau nega. A o spune însă unui student este un act care dezvăluie o sinceritate nobilă, cu efect foarte puternic asupra celui care învață cum să învețe și, mai ales, cum să se comporte cu ceea ce a învățat, cu ceea ce știe și cu ceea ce știe că nu știe.

Nu știu dacă ea se gândise la toate acestea, sau mi-o spusese așa, pur și simplu, în sensul „Fii atent ce faci, eu nu sunt mămica ta filosofică! Ar trebui să-ți iei cunoștințele la purtate și să faci din ele coșuri de idei pentru târgul cu de toate sau doar un copac pentru sufletul tău care n-are nevoie de nici un fel de târg

pentru a exista, ci doar de un drum pentru a pleca... Sau pentru a rămâne...”

Nu știi, poate că, la vremea aceea, aveam nevoie și de o mămică filosofică, de vreme ce generasem un astfel de avertisment...

La ultima întrevvedere, când îmi spusese că lucrarea este bună și poate fi multiplicată, pare-mi-se, în cinci exemplare, copertată și predată la Secretariatul Facultății, discutasem îndelung despre situația din acel moment de prin târg și chiar de prin țara. Fusesse o discuție mai lungă ca de obicei, despre de toate – valori, oameni, economie, obiective industriale, unele dintre ele ridicate cu furca, fără rost economic, ci doar de dragul de a fi făcute și de a exprima aura grijii „genialului” conducător față de clasa muncitoare, lipsa de măsură, megalomanie, adevăruri deturnate sau lăsate să se deterioreze ca o casă părăsită... –, despre singurătate și prăbușiri, despre gând și despre viață.

Interesant este că ea nu se avânta în raționamente negativiste sau în judecăți categorice, nu se lamenta, nu se enerva, așa cum făceam noi, ceilalți, când vorbeam, destul de deschis, nu în dodii, despre aceste lucruri, ci păstra o anumită măsură. Vorbea natural, aproape uniform, simplu, ca la o cafea, cam cum se vorbește pe coridoarele facultății, chiar familiar, fără etichete și sentințe definitive, fără trimiteri nu știu unde, fără argumente filosofice și apeluri la Kant, ci doar cu o îngrijorare măsurată și foarte atentă. Nu cu prudență, ci cu realism. În acele momente, figura ei era ca a unui interlocutor obișnuit – poate doar puțin îngrijorată – și, mi se părea mie, foarte comunicativă.

Era pentru prima dată când vedeam cu ochii mei și auzeam cu urechile mele cam cum erau și cam cum gândeau ei, magiștrii, profesorii universitari, cei aflați pe treapta cea mai de sus a prestigiului științific și recunoașterii de către noi, ceilalți, a valorii intelectualului autentic.

De fapt, nu era chiar pentru prima dată. De-a lungul celor șase ani de studii și de examene multe și de tot felul, fusesem de multe ori martor la exprimarea directă sau voalată a acestor gânduri. Și chiar părtaş. Era un timp al exprimării destul de directe și de deschise a insuportabilității grandomaniei și ineptiilor sistemului, atâtea câte erau – și erau destule –, ale unui mecanism ce devenise din ce în ce mai fixist, mai timorant și mai lipsit de logică și de argumente științifice, scăpat parcă din matca lui, din logica lui, și lăsat sau împins să o ia razna, pe o miriște a nesiguranței, aroganței și prostiei. Practic, toate examenele, chiar și cele care țineau de regim, erau golite de politizări penibile, de banalități și de sloganuri. Vremea lor trecuse. Cel puțin, în acest interval de timp de șase ani (1967-1973), când am fost

eu student. Pe unele dintre ele le-am cunoscut în modul cel mai direct posibil, adică în sala de examinare sau în sala de curs. Pe altele le-am aflat mai târziu, mult mai târziu. Sau le-am înțeles mult mai târziu. Dar, toate, absolut toate, erau expresia unui prea-plin devenit insuportabil.

Într-o vară, parcă prin anul trei, eram la un examen de Economie politică, partea socialistă. Punctul doi de pe biletul tras de papagalul sfios, uneori, mai norocos, alteori mai puțin norocos, dar totdeauna curios al degetelor mele – degetul mare și cel arătător – se referea la efectele măsurilor de ameliorare a fondului funciar. Nu puteai să spui orice, trebuia să te referi la aceste măsuri. La punctul unu referitor la infrastructuri, răspusesem destul de bine. Profesorul zâmbise de vreo două ori, nu mă întrerupsese niciodată și, după vreo zece minute, îmi făcuse semn că este de-ajuns, că s-a lămurit de ce am eu prin scăfârlie în legătură cu acest subiect și că pot să trec, dacă sunt amabil, la punctul doi. Trecusem. Dar nu prea știam cum să abordez problema. Era o perioadă ceva mai liberală, în care se permiteau și nuanțări critice, unele chiar de profunzime, dar nu știam ce fel de om este profesorul, ce-i place și ce nu-i place sau audă. Iar la un astfel de examen nu poți să-ți asumi riscuri inutile. Dacă tratam neortodox subiectul, adică așa cum îl gândeam, făcând apel la niște cunoștințe destul de serioase ale mele din știința economică, ar fi putut să mi-o taie brusc: „Domnule, dumneata nu citești documentele de partid și de stat? Unde naiba te trezești?! Te-am întrebat eu care-i părerea dumitale și ce zic teoreticienii lumii despre asta? Nu mă interesează! Citește-le și să vii la toamnă!” Dar nici nu puteam să repet ca papagalul ce scriau ăia acolo prin programele lor de îmbunătățiri funciare, întrucât nu prea credeam total în ele și, în plus, citisem o grămadă de lucrări, sute de pagini, făcusem un referat și niște studii pe tema aceasta și discutasem cu o mulțime de specialiști din domeniu (ingineri, tehnicieni, cercetători științifici, țărani unși cu toate alifiile pământului), care aveau serioase rezerve în legătură cu eficiența unora dintre aceste măsuri. Pe unele le aprobau, le găseau o oarecare legătură cu știința economică, dar pe altele – pe cele mai multe – le criticau deschis, chiar prin unele publicații. Sau îi înjurau pe ăia mari de se speriau până și găștele de pe uliță. I-am răspuns, destul de prudent, că programele sunt generoase, măsurile par a fi de mare anvergură, nu se mai poate face agricultură cu plugul tras de boi, fără tehnologie și fără irigații, dar unele dintre efectele acestora pot fi și chiar sunt discutabile. „Adică?” m-a întrebat el, privindu-mă peste ochelari. Am ales calea directă, cea a invocării unor situații pe care le știam foarte precis: „Să luăm,

spre exemplu, Balta Greaca...”

Vorbisem, în continuare, cred, foarte atent, chiar stresat, cu destul tremur în voce, de cantitatea anuală a recoltei de porumb obținută în urma desecării bălții și cultivării suprafeței respective cu porumb, dar și de volumul de apă refulat din Dunăre și captat odinioară de această baltă (când era baltă) la vremea revărsărilor, acum scăpat pur și simplu de sub control, de cantitatea de pește pe care o dădea fosta baltă într-un an, de valoarea peștelui în comparație cu cea a recoltei de porumb, de ecosistemul care fusese schimbat și chiar distrus, de dezechilibrele create prin această desecare și de toate celelalte, foarte multe la număr... Trecusem apoi, cu curaj, la efectele dezastuoase asupra pădurilor produse de uriașul consum de lemn de către numeroasele combinate de industrializare a lemnului... „Nu neg importanța lor, dar sunt prea multe și mănâncă, într-un ritm infernal, pădurile țării, pentru că de import de lemn n-am prea auzit... După calculele mele, cam în cincizeci de ani, dacă nu chiar mai devreme, se duc naibii toate pădurile importante ale țării, iar efectele vor fi dezastruoase...”

Vorbisem, cred, aproape o oră, ceea ce, la un astfel de examen, nu era ceva chiar foarte obișnuit. Mă înfierbântasem, mi se uscaseră gura, trecusem la tablă, făcusem calcule, demonstrații... Mă ascultase atent, nu intervenise deloc, mă lăsase în pace, dar, din atitudinea lui, înțelesesem că sunt pe subiect.

În final, îmi ceruse sec carnetul pentru a-mi pune nota, ceea ce, în vremea aceea, însemna că ai trecut examenul. Apoi, cu carnetul meu de note în mână stângă și cu stiloul în mână dreaptă, mă privea din nou, lung, peste ochelari și adăugase succint, în treacăt: „E bine că apelați la știința economică, e bine că vă îndoiiți de unele lucruri, că gândiți cu capul dumneavoastră și că nu luați drept adevăruri absolute tot ce se scrie sau se spune... Principala caracteristică a omului care citește este îndoiala...”

Eu părăsisem foarte mulțumit sala, iar el continuase cu următorul, cam în aceiași termeni... Nu știu dacă profesorul era un nonconformist, nu fusesem niciodată la cursurile lui, era însă foarte realist și, cum se spune, cu picioarele pe pământ. Nu-i păsa de sloganuri, nu-l impresionau lozincile, nu făcea sluj... Pe toți cei care vorbisera fără cuvintele lor îi picase...

...Norica Neagu se așază de partea cealaltă a mesei. Lumina ferestrei îi cade pieziș pe obrazul drept, generând un efect de scurgere în sus sau de prelungire a unei străluciri reflectate parcă de o apă neliniștită. Are trăsături foarte fine, delicate, tușate parcă de un pictor romantic. Aici, în raza aceasta de lumină filtrată de fereastră, frumusețea ei angelică pare doar un accesoriu discret pus cu grijă pe un chip profund,

care învăluie o existență complicată, poate tragică. Nu știu de unde îmi vine ideea aceasta, ca un blitz, dar este foarte puternică. În clipa următoare, această impresie dispare, ca și cum n-ar fi fost, și, în fața mea, rămâne o femeie comună, aproape familiară, suplă, de o frumusețe tulburătoare, dar care nu tulbură, ci liniștește. Pe mine însă mă inhibă.

- Am aflat că ați terminat Academia Militară, îmi spune.

Are o voce de catifea pe care o asociez, habar n-am de ce, cu un parfum de cafea la nisip. Nu cred că o cafea la nisip are un parfum diferit de celelalte, nu m-am gândit niciodată la asta, dar aceasta este asociația pe care o fac în timp ce ea spune câteva cuvinte despre mine, pe care nu le rețin. Parfumul de cafea la nisip este, pentru mine, solid, discret și elegant...

...Îmi aduc însă aminte de ultima mea seară la Ada-Kaleh, la ce mai rămăsese din ultima cafenea, după ce populația insulei fusese evacuată, moscheea golită de covorul ei de 500 de kilograme și de alte obiecte de valoare, fabrica de țigări părăsită, la fel și cea de bomboane și de rahat. Fusese evacuat și pichetul de grăniceri, și localitatea, adică locuitorii de pe insulă, dar mai rămăseseră câțiva oameni pe acolo, prin zonă, ca niște arbuști, nu-mi dau nici acum seama din ce motive. Probabil cu treburi de-ale fostelor lor case sau de-ale obștii. Insula fusese casa lor milenară... Acum urma să fie copleșită de apele Dunării după finalizarea barajului de la Porțile de Fier...

Unii dintre locuitorii insulei plecaseră direct în Turcia – statul român le aprobase asta, habar n-am de ce, dar cred că era normal să le aprobe –, alții se mutaseră într-un nou sat, undeva lângă Drobeta Turnu Severin, pe fostul aeroport, în vecinătatea unui sat-cartier al orașului, Dudașul Schelei. Ba chiar în acest sat li se făcuseră și lor locuințele de care aveau nevoie. Sus, pe platoul învecinat cu cel al aeroportului, chiar sub deal.

Eu mă aflam acolo, pe insulă, cu niște treburi grănicerești. Cutreierasem insula în lung și-n lat, apoi, spre seară, înainte de a mă urca în barcă și a reveni la mal, cu unul dintre acei luntrași vestiți, mă așezasem, pentru câteva clipe, la o masă de la o fostă cafenea, care mai avea doar un singur scaun. Era într-o poieniță, printre catacombe, lângă o căsuță cu ferestre mici și perdele vișinii, unde fusese cândva, îmi aduc aminte, multă animație. Aici, turcii din insulă beau ceai din niște pahare drepte și înalte, vorbeau românește (erau cetățeni români) și jucau rummy, iar noi, ceilalți, neinsularii, dar care ne aflam cu fel de fel de treburi prin insulă, cafea la nisip. Vream să mă

odihnesc puțin sau, mai precis, să mai arunc o privire, de pe loc, de la o fostă cafenea, asupra acestor locuri care-mi fuseseră și care încă îmi erau atât de dragi. În zilele următoare, insula urma să fie cuprinsă de apele lacului de acumulare de la Porțile de Fier I, pentru că barajul se terminase, iar ecluzele și turbinele acestei lucrări care constituie o mândrie națională trebuiau să intre, în câteva zile, în funcțiune. În zilele următoare, eu aveam să privesc fenomenul umplerii lacului, de sus, de deasupra Orșovei Noi, de la mănăstirea Sfânta Elena, ridicată acolo de Pamfil Șeicaru, în amintirea luptelor din Primul Război Mondial, locul în care el, jurnalist de mare prestigiu, dar și ofițer de rezervă al Armatei Române, mobilizat, devenit comandant de companie, primise, împreună cu soldații lui, botezul focului...

„- Domnul căpitan dorește o cafea?”

În fața mea, se afla o fetiță brunețică, de câțiva anișori, poate cinci, poate șase, poate șapte – probabil, șapte sau opt, pentru că avea o rochiță de școlăriță, din cele confecționate standard dintr-un material în pătrățele mici, care se purtau pe vremea aceea de către fetițele din clasele elementare –, sociabilă și bucuroasă. În plus, avea niște ochi de cer. Dar nu ca ai unei adolescente, plini de pasiune, ci ca ai unui copil, plini de lumină. Cred că nu mai văzusem niciodată în viața mea ochi atât de luminoși. Sau poate că lumina din insulă îi făcea așa... Pentru că insula era vestită prin efectul pe care-l avea asupra luminii ochilor albaștri. Sau candoarea copilăriei.

„- Da, domnișoară frumoasă, aș dori o cafea. Dar de unde știi tu, îngeraș, că eu sunt căpitan?”

„- Cunosc gradele militare. Mi le-a spus mami.”

Între timp, apăruse și mami... Era, spre surprinderea mea, o veche cunoștință, din vremea primilor ani petrecuți de mine și de câțiva colegi de promoție – cincisprezece la număr, toți locotenenți, la vremea aceea – în garnizoana militară din Orașul Rozelor. Ca să vezi cât de mică e lumea uneori! De-a lungul ultimilor opt ani, majoritatea colegilor de promoție plecaseră însă pe la alte unități. Ca la armată, te duci unde ești trimis, nu unde vrei tu să ajungi. Eu rămăsesem acolo, un fel de veteran al foștilor ofițeri tineri din garnizoană... Comandant de pluton timp de zece ani, adică de la gradul de locotenent la cel de căpitan... Apoi trecut un pic și prin statul major, pe la Biroul Operații. Mami – pe prenumele ei de-atunci, din tinerețe, Melisa – era, la acea vreme, o fată foarte frumoasă, cu ochii fiicei ei, dar parcă nu chiar atât de luminoși. Din când în când, dar foarte rar, trecea și prin cercul nostru, al tinerilor locotenenți, dar nu mi se părea prea accesibilă. Cel puțin, pentru mine. Avea un ceva al ei, tandru, dar și un ceva distant și miste-

rios, un fel de poartă de sticlă fumurie, prin care nu se vedeau decât norii. De fiecare dată când îndrăzneam să o privesc sau să îi adresez câteva cuvinte, mă trecea un fior de zile mari. Crescusem și învățasem numai între băieți. Eram foarte timid cu fetele. Până într-o seară, când am luat-o de mână și am invitat-o la dans...

...Mă privise, acolo, în poienița aceea din Ada-Kaleh, cu o masă și cu un scaun, în ultima seară înainte de scufundarea vestitei insule, cu un fel de surprindere plăcută, sau, mai degrabă, cu un fel de duioșie bucuroasă. Era aceeași, dar parcă se mai maturizase în cei 8-9 ani de când n-o mai văzusem. Dar duioșia aceasta bucuroasă chiar i-o cunoșteam. Mă mai privise odată așa. Demult, demult, într-o zi în care eu alergasem maratonul – alergasem maratonul pentru ea și ea știuse asta, era felul meu de a mă bucura de o relație – și chiar reușisem să termin cursa, după aproape trei ore de alergare. Mă așteptase, acolo, la intrarea în stadion, și mă privise tot așa, probabil bucuroasă că am reușit să termin cursa aceea infernală și că ajunsesem primul, absolut primul, primul și ultimul, chiar dacă alergasem numai eu...

Era rândul meu ca, în poienița din insulă, să mă ridic de pe scaun și s-o privesc tot așa, cu o uimire duioasă, ca și cum ea ar fi alergat, acum, pentru mine, maratonul, maratonul ei, și să fiu foarte plăcut surprins:

„- Tu, aici?!”

„- Au trecut anii... Îți aduc imediat cafeaua și mai stăm de vorbă, dacă ai ceva timp... Nu te-ai schimbat prea mult...”

„- Nici tu...”

„- Nici eu...”

...Ies din amintiri. Profesoara mă privește cu oarecare înțelegere. Cel puțin, așa mi se pare mie. Probabil că mi-a ghicit nostalgia. Și ea a fost cândva, acolo, pe insula aceea care a dispărut, ulterior, sub apele celui mai mare lac de acumulare din țară și de pe Dunăre. Mi-a vorbit odată, în timpul dialogurilor noastre pe marginea lucrării mele de licență în pregătire, despre vizita ei în Peștera Topolniței, la schit, în Clisură și pe Insula Ada-Kaleh...

Îmi aduc aminte că, înainte de întoarcerea mea la ziua pre-dispariției insulei Ada-Kaleh, mă întrebasese ceva despre Academie și calitatea mea de absolvent. Îi răspund simplu:

- Da, am absolvit-o în acest an, cu câteva săptămâni în urmă.

- Este un fel de a doua facultate, nu?

- Este o instituție de învățământ militar superior cu tradiție, singura de la noi și una dintre cele mai

vechi din Europa. A șasea, în ordinea înființării lor.

- Mă bucur pentru dumneavoastră și vă felicit! Am auzit că ați fost șef de promoție. Măcar acolo să ne menținem valorile și respectul...

Ultimele cuvinte le pronunță aproape șoptit.

- Nu mi-a fost prea greu. M-am dus acolo după șase ani de studii filozofice foarte serioase și foarte profunde...

- Știu. Știu că ați fost un student foarte bun, că ați pus mult suflet, că ați citit mult, că ați luat în serios toate cursurile, toate examenele, inclusiv pe cel de licență, că ați citit toată colecția *Revistei de filosofie*, toată bibliografia... Și mă bucur pentru dumneavoastră...

Nu știam ce să-i răspund. De unde știa ea aceste lucruri?! Mă uitam peste umărul ei, undeva către geam, mai precis, către un raft din bibliotecă, exact pe titlul unei cărți voluminoase, îngrijite, cu suprapertă. Apăruse de câțiva ani prin librării, reeditată în limba română, „*Critica rațiunii pure*”. Immanuel Kant... O cumpărasem și eu. Și, în plus, o citisem din scoarță în scoarță... De două ori, ca să înțeleg bine cea mai profundă lucrare de cunoaștere a cunoașterii scrisă până atunci.

Era la curent cu evoluția mea, ceea ce însemna că, în mod surprinzător pentru mine, își mai aducea, într-un fel, aminte de mine și că scurta noastră colaborare din timpul pregătirii și susținerii lucrării mele de licență nu-i produsese disconfort și cu atât mai puțin un gând nepotrivit. Era o femeie completă, foarte inteligentă, aparent, sofisticată, dar, în realitate, simplă și fără prejudecăți, dar cu un simț al măsurii care te copleșea și te intimida.

- ...O știi de la colegii mei cu care ați dat examene, examene destul de grele, câțiva v-au lăudat prin catedră, ceea ce este cam rar pe la noi... Succesul de acum confirmă...

- Au fost opt ani de învățătură destul de frumoși pentru mine, poate cei mai frumoși. Sunt, într-un fel, și anii generației mele. E drept, un pic cam întârziați, dar mai bine mai târziu... Este o etapă în care trebuie să începem să punem foarte serios mâna pe carte. Și să nu ne mai oprim. Sper să nu fie prea târziu...

- La ce vă referiți?

- Ați spus-o dumneavoastră mai înainte... Mă refer la viața noastră, mai exact, la posibilitatea ieșirii, măcar prin cultură, din superficial, din sloganuri, din gigantismul acesta economic cu picioare de lut, din slugărnice, din grandomanie și din dictatură... Academician dr. ing., savant, chimist de renume mondial, care, probabil, nu știe bine prea bine nici formula metanului – oricum, vorbește în anacoluturi –, apoi plecaciunile pe care le fac oamenii de știință în fața

unui analfabet, parodia aceasta în care trăim, după atâția ani de la război și atâția ani de pace, ca într-un spectacol de prost gust, unde nici cuvintele parcă nu mai au și nu mai pot avea tot înțelesul lor din dicționare...

- Sunteți cam naiv, dar..., mă rog, nu e prea rău... În fond, unii dintre naiviiăștia au schimbat lumea... Aveți dreptate... Mă gândesc și eu, uita, la înămplare, la acest Voitec, un om de carte, un om valoros și onorabil... Ar putea să-l mai tragă din când în când de mânecă... Măcar pe el, că ea, oricum, n-ar înțelege... Probabil că l-ar asculta, nu știu...

- În antichitate, marii comandanți militari chinezi, spre exemplu, când plecau la război, luau cu ei, pe post de sfătuitori, savanți. Fiecare ordin pe care urma să-l transmită un general armatei, pe timp de război, era mai întâi discutat cu acești oameni de carte... Până și acolo, în campaniile militare atât de dure și de primitive ale antichității, erau consultați oamenii de carte... Nu se poate fără ei, fără oamenii de carte...

- Am citit asta. Aproape toți cei cu drept de decizie consultau oamenii de știință. Din toate timpurile, între gândirile de orice fel a existat o consonanță...

- Sincer, eu credeam că perioada anilor '950 a fost demult depășită... Acum nu mai sunt chiar atât de convinși... După anii aceștia ultimi de liberalism de după '964, parcă ne-am întors din nou înapoia gardurilor cu sârmă ghimpată și a câmpurilor de mine care încep să ni se pună iarăși la frontierele gândului... Noroc că, la facultate, porțile libertății spiritului au rămas încă deschise... Și cred că nu se mai pot închide...

- Așa a fost acum câțiva ani, în vremea, desigur de bună, să zicem, când erați dumneavoastră, generațiile celor șase ani de studii, studenți. Acum nu mai este așa...

- Poftim?! Ce vreți să spuneți?

Îmi dau seama că am sărit calul... În fața mea se afla un filosof autentic, un continuator elegant și profund al lui D. D. Roșca, al lui P. P. Negulescu, al lui Noica... Pe ea n-o deranjează însă nedumerirea mea. Continuă:

- S-a cam terminat cu liberalismul gândirii și la filosofie, continuă ea, cu voce joasă. Sunt și acolo o mulțime de oameni care bat din călcâie, fără să înțeleagă prea bine de ce o fac, ca să vorbesc în termenii dumneavoastră militari, care apără socialismul, ateismul, dogma și artificialismul acesta primitiv peste măsură, fără să le-o ceară neapărat și în mod expres cineva, ca și principiile cu care ei, acești oameni instruiți, profesori universitari, evident că nu pot fi de acord. N-au cum să fie de acord cu așa ceva. Am

un exemplu foarte proaspăt. Unul dintre cele devenite cam multe. S-a petrecut acum câteva zile, sunt deja foarte afectată de cele întâmplate.

Face o scurtă pauză, ochii i se întunecă puțin, semn că întâmplarea chiar a afectat-o serios, apoi continuă:

- Un student din anul patru, de la filosofie, de la zi, a fost dat afară din facultate, pentru că era baptist. S-a întâmplat în urma examenului de ateism. Știți că, în facultate, în afară de istoria religiilor etc. etc., în afară de ceea ce se învață la Istoria filosofiei, mai există încă o materie, deja anacronică, fără obiect, care se cheamă Ateism. La acest examen, studentul de care vorbeam – un tip foarte studios și dotat pentru gândirea abstractă – a dat un răspuns foarte documentat, pentru care a primit nota 10. La examenele obișnuite, de sesiune, această notă este foarte rară în facultatea noastră. Profesorul a rămas uluit și l-a întrebat, între altele, de unde știe atâtea lucruri despre religii și despre argumentele credinței. Nu cumva este practicant? Studentul i-a răspuns sincer că este baptist. Profesorul a luat foc, a început să ture, i-a făcut raport și a cerut conducerii facultății și conducerii Universității ca studentul să fie exmatriculat imediat și necondiționat, întrucât există, spunea el, o profundă incompatibilitate între profilul pedagogic al facultății de filosofie și practica religioasă, neagreată în statul socialist și cu atât mai puțin în școală. A fost o dezbatere furtunoasă, prima de acest gen din Facultate. Cel puțin de când sunt eu aici. Foarte mulți profesori, de fapt, marea lor majoritate, i-au luat apărarea studentului, mai ales că, înainte de a intra în facultate, acesta fusese muncitor, avea, deci, origine sănătoasă, era studios, foarte serios și, cum spuneam, foarte dotat pentru gândirea filosofică. Și la mine a luat 10, iar eu nu prea acord această notă. De fapt, n-o acord deloc. A fost o excepție. Cel mai înverșunat susținător al exmatriculării era chiar profesorul său, cel care-i dăduse nota 10 la examen, dar pe care o retrăsese, el însuși fiind, cu mulți ani în urmă, absolvent al Facultății de Teologie... Ca să vezi!... Bietul student a fost exmatriculat, pentru că era baptist... Ca de obicei, nu s-a supus la vot. Decizia a fost luată de conducerea Universității...

Se așterne o liniște apăsătoare. Chipul ei frumos este marcat, acum, de trăsături dure, aproape dureroase. Cel puțin, așa cred. Pentru ea, o profesoară extrem de exigentă, spaima studenților, o astfel de situație pare a fi intolerabilă. Este o situație împotriva gândirii filosofice, în care libertatea reflecției se combină cu rigoarea detaliului, a raționamentului. Una este credința și alta știința. Nu toți profesorii din școală sunt sau trebuie să fie neapărat atei.

Absurdul este creat de această antinomie. Pe de o parte, libertatea credinței, garantată de Constituție, și, pe de alta, o presupusă incompatibilitate dintre calitatea de student la filosofie, care urmează să fie profesor de filosofie la liceu sau la facultate, și apartenența acestuia la o confesiune (dintre cele legale, recunoscute de biserică și acceptate de statul de drept), chiar dacă religia este separată de stat și de politica acestuia. Potrivit regulilor sistemului, în care, cel puțin formal, există, totuși, libertatea credinței, garantată prin Constituție, religia nu are ce să caute în sistemul educațional, adică în școală. Și eu sunt de acord cu asta, nici eu nu mă dau în vânt după spusele unora dintre preoți, dar de aici nu trebuie să rezulte că oamenii n-au voie să creadă în Dumnezeu. Facultatea de filosofie, care are profilul pedagogic, pregătește, deci, profesori de filosofie, îndeosebi pentru învățământul liceal și pentru cel universitar..., unde nu se studiază religia, ci istoria religiilor, istoria filosofiei, doctrinele economice, economia politică, sociologia, curentele sociologice, logica, pedagogia, psihologia, etica, estetica, teoria cunoașterii, fundamentele matematicii, epistemologia, materialismul dialectic, socialismul științific, ateismul etc....

- Cred că este un abuz grosolan! Îmi dau eu cu părerea.

- Sigur că este un abuz, pe care, de voie, de nevoie, acceptând doctrina, pot să-l trec în rândul celorlalte abuzuri grosolane pe care le face sistemul. Și chiar să-l înțeleg. Dar îmi este foarte greu să înțeleg și să accept atitudinea profesorului, el însuși, așa cum am spus, absolvent al Facultății de Teologie, prin care a distrus cariera unui om inteligent, capabil și foarte cinstit, fără s-o facă măcar dintr-o convingere solidă... Sincer, este colegul meu, dar nu-l înțeleg... La urma urmei, școala nu te educă să fii împotriva lui Dumnezeu, ci pur și simplu nu se ocupă de acest subiect, îți lasă ție libertatea să crezi sau să nu crezi în Dumnezeu...

Pe profesorul respectiv îl cunosc și eu. Și încă destul de bine. Am dat cu el același examen de Ateism, precum și pe cel de Istoria filosofiei antice, din anul întâi. În ceea ce-l privește, mi-a rămas în memorie o scenă cel puțin penibilă. La unul dintre aceste examene, cel de Istoria filosofiei antice, nu și-a dezlipit nicio clipă ochii de genunchii uneia dintre colegile noastre – o balerină foarte frumoasă și foarte bine construită, care venise la examen cu minifustă –, căreia îi căzuse Platon și pe care probabil îl știa foarte bine pentru că era inteligentă foc... Oricum, pe el nu-l interesa ce știa ea. I-a dat doar nota maximă...

Discuția se prelungește, Norica este foarte afectată de întâmplarea pe care tocmai mi-a povestit-

o, dar, mai ales, de lipsa de verticalitate a unora dintre colegii săi, despre care nu discută cu mine, dar despre care am aflat și eu câte ceva.

Pe Norica Neagu n-o cunosc prea bine, nu știu prea multe lucruri despre ea, în afară de ce se vorbește prin târg, dar cele câteva luni – ultimele din anul șase, cât a durat pregătirea lucrării de licență, sub îndrumarea ei – mi-au creat o impresie foarte puternică, deși nu mi-au redus aproape deloc nici timiditatea, nici complexul destul de serios pe care-l am când mă aflu în preajma ei. De aceea, sunt foarte atent la nuanțe. În această seară, discutăm foarte multe lucruri – sper să nu i se fi montat microfoane prin casă – și, încet, încet, îmi dau seama că teribila Norica este o femeie foarte pământeană, care știe al naibii de bine, mult mai bine ca mine, tot ce petrece prin târg, prin facultate, prin țară și, mai ales, peste hotare, în marile capitale ale lumii, în universități, în institutele de cercetare, în agora...

Într-un târziu, dar nu prea târziu, când cred eu că este momentul potrivit, îi mulțumesc pentru dialog și ospitalitate și mă retrag. Îmi împrumută, pentru timp nelimitat – „puteți s-o țineți cât aveți nevoie”, îmi spune –, o carte la care m-am tot holbat toată seara, alta în afară de *Critica rațiunii pure*, pe care o am în bibliotecă, mă ajută să-mi fac un abonament la *Revista de Filosofie*, îmi mulțumește pentru vizită, mă conduce până la capătul scărilor și îmi spune că s-ar bucura dacă i-aș mai călca pragul cât de des pot, dacă îmi dau voie treburile, noile mele treburi din noua mea condiție de truditor pe tărâmul culturii, și evident, dacă-mi face plăcere.

Sigur că treburile îmi dau voie. Trebuie să-mi dea voie. O astfel de relație nu este o corvoadă, ci un privilegiu. N-o să discut cu ea doar despre Stuart Mill și despre epoca victoriană, nici despre Kant sau

despre Schopenhauer, domeniu în care ea este, poate, cel mai mare specialist de pe la noi din țară, nici despre zânele tuciurii din Ferentari, nici despre sistemul de încărcare automată existent pe tancul T-72, intrat de o vreme și în dotarea Armatei Române, sau despre Racheta R-300 și despre „surdo-muții” care o mânuiesc foarte, foarte bine (la toate tragerile din Uniune cu acest material au luat calificativul maxim), mijloace de luptă ținute la mare secret, dar pe care le găsești descrise amănunțit în oricare dintre revistele specializate din Occident. Vom discuta, probabil, despre tot ce pot să discute doi sau mai mulți oameni care trăiesc în același spațiu și în același spirit...

Nu știu dacă voi da neapărat curs, în zilele și săptămânile viitoare, acestei invitații. Noul meu loc de muncă îmi va cere, probabil, multe lucruri de care eu habar n-am, sau, cine știe, poate-mi va cere mult mai puțin decât mă aștept eu să-mi ceară și, mult mai rău, mă va obliga să fac ce nu-mi place.

Îmi mulțumesc mie însumi pentru acest privilegiu și îmi promit că am să mă folosesc în modul cel mai rațional posibil de el, pentru a cunoaște mai bine școala filosofică românească și, evident, pe cea germană, unde Norica este numărul unu în materie. Știu că o cultură filosofică temeinică nu se poate asimila doar din dialog, ai nevoie de lecturi numeroase, de trudă pe textele care au schimbat lumea, dar și de o anume vocație. Pentru că, în lipsa acesteia, după ce citești trei fraze din Hegel, adormi... Oare, am eu o astfel de vocație sau încerc și eu, ca mulți alții, marea cu degetul și lumea gândirii profunde cu o idee așa, generală, pe care mi-am făcut-o dintr-o trebuință sinceră (sau doar din snobism) în cei șase ani de studiu?! Voi vedea.

Fragment din romanul în lucru *Ancore pe nori*

SCRIERI ALESE

MEDITAȚII ASUPRA CUNOȘTINȚEI,
A ADEVĂRULUI ȘI ASUPRA IDEILOR

Gottfried Wilhelm LEIBNIZ

Fiindcă oameni eminenți ridică astăzi controverse asupra ideilor adevărate și false și că acest subiect despre care Descartes însuși nu a dat vreo explicație satisfăcătoare, este de cea mai mare importanță pentru cunoașterea adevărului, îmi propun să explic în puține cuvinte, ceea ce după mine se poate spune sigur cu privire la distincțiile și criteriile ideilor și cunoștințelor noastre. Cunoașterea este *obscură* sau *clară* și o cunoștință clară este în afară de aceasta sau confuză sau *distinctă*, sau încă *simbolică* și *intuitivă*. Și dacă ea este totodată simbolică și intuitivă, ea este perfectă în toate privințele.

O noțiune este *obscură* când ea nu este suficientă pentru a ne face să recunoaștem un lucru reprezentat: ca în cazul când aș avea o idee vagă a unei flori sau a unui animal pe care l-aș fi văzut deja, dar nu suficientă pentru a-l putea recunoaște, dacă el s-ar oferi vederii mele, nici pentru a-l distinge de un animal vecin; sau în cazul că aș considera vreun termen rău definit al scolastice, așa ca entelehia lui Aristotel sau cauza în măsura în care este comună materiei sau formei eficiente și finale și alte expresii asemănătoare despre care nu avem nici o definiție sigură; ceea ce face totodată *obscură* și propozițiunea din care o asemenea noțiune face parte. O cunoaștere este deci *clară*, când ea este suficientă pentru a mă face să recunosc lucrul reprezentat; și ea este, în afară de această, confuză sau *distinctă*: confuză, când eu nu pot să enumăr separat caracterele necesare pentru a face să se distingă un lucru de altul, cu toate că acest lucru ar avea astfel de caractere precum și datele necesare pentru a putea analiza noțiunea. În acest fel, noi recunoaștem destul de clar culorile, mirosurile, gusturile și celelalte obiecte particulare ale organelor simțurilor și le distingem unele de altele, prin simpla mărturie a simțurilor noastre și nu prin semne verbale; de aceea noi nu putem explica unui orb ce este roșu, nici să facem cunoscut altora calități de acest fel decât punându-i în comunicare directă cu el, adică făcându-i să le vadă, miroase, gustare sau cel puțin aducându-le aminte de o senzație deja avută. Și, cu toate acestea, este sigur că noțiunile acestor calități sunt compuse și pot fi analizate, fiindcă ele au cauzele lor. În același fel, vedem adesea pictori sau alți artiști care judecă foarte bine dacă o operă este bună sau rea fără să poată da socoteală despre judecata lor și care răspund celor care cer părerea lor, că ceea ce el dezaprobă are *nu știu* ce lipsă. Dar o noțiune *distinctă* seamănă cu aceea pe care o au drămuitorii de aur prin ajutorul unor semne distinctive și prin mijloace de comparație suficiente pentru a distinge obiectul lor de toate celelalte corpuri asemănătoare. De acest fel sunt mijloacele de care ne servim pentru noțiunile comune, care au mai multe sensuri: ca acela al numărului, al mărimii, figurii sau pentru mai multe afecțiuni ale sufletului, ca speranța, teama – într-un cuvânt pentru toate obiectele despre care avem o definițiune nominală, care nu este altceva decât o enumerare a caracterelor distinctive, suficiente. Avem cu toate acestea o cunoaștere distinctă a unui lucru, care nu se poate defini, când aceasta este primitivă și când nu are caracterul ei decât în ea însăși și nu se înțelege decât prin ea însăși și, în consecință, posedă caracterele voite. Cât despre noțiunile compuse, unde fiecare din aceste caractere componente este câteodată bine cunoscut, deși într-un fel confuz ca: greutatea, culoarea, apa tare, care fac parte din acelea ale aurului, rezultă că o asemenea cunoaștere a aurului este distinctă fără să fie *adecvată*. Dar atunci când toate elementele unei noțiuni distincte sunt cunoscute și ele în mod distinct, noțiunea este *adecvată*.... Se întâmplă de multe ori, cu toate acestea, că, mai ales într-o analiză lungă, noi nu îmbrățișăm deodată natura obiectului, dar că substituim lucrurilor *semne* cu care, în virtutea unei gândiri prezente (actuale) pe care o avem, avem obiceiul să ometem pentru a scurta (par abréviation) explicația știind sau crezând că o putem da: în acest fel când eu gândesc un chiligon sau un poligon cu o mie de laturi, eu nu consider întotdeauna natura laturii egale

sau a numărului o mie, dar aceste cuvinte, al căror sens se prezintă spiritului într-un fel obscur sau cel puțin imperfect, țin locul ideilor pe care le am despre ele fiindcă memoria îmi certifică că eu cunosc sensul acestor cuvinte și că explicarea lor nu este acum necesară pentru judecata mea. Am obiceiul să numesc această gândire *oarbă* sau, încă, *simbolică*. Și noi o întrebuițăm în algebră, în aritmetică și aproape peste tot. Și desigur că atunci când o chestiune este foarte complexă, noi nu putem îmbrățișa în același timp prin gândire, toate noțiunile elementare care o compun; dar când acest lucru poate să se facă sau cel puțin în măsura în care se poate face, numesc această gândire *intuitivă*.... Rezultă clar de aci că, chiar pentru lucrurile pe care le cunoaștem în mod distinct, noi nu cunoaștem ideea lor decât în măsura în care ea formează obiectul gândirii intuitive. De aceea se întâmplă adesea că ne închipuim a o avea în spiritul nostru, presupunând în mod greșit că ne-am explicat deja termenii de care ne servim... Căci adesea ori noi înțelegem vag fiecare din acești termeni sau ne amintim de a-i fi înțeles vreodată; dar cum ne mulțumim cu această gândire oarbă și cum nu împingem mai departe analiza noțiunilor, se întâmplă ca să cădem fără știința noastră în contradicția, pe care noțiunea compusă o poate implica.... Definițiile nominale nu sunt suficiente pentru o știință perfectă decât atunci când este din altă parte bine stabilit că lucrul definit este posibil. Noi însă cunoaștem posibilitatea unui lucru sau *apriori* sau *a posteriori*. *A priori* când rezolvăm noțiunea în elementele sale sau în alte noțiuni ale posibilității cunoscute și știm că ea nu cuprinde nimic incompatibil..., *a posteriori* când experiența ne arată că lucrul există în realitate. Căci ceea ce există în act, este în mod necesar posibil. Și de câte ori avem o cunoștință adecvată, avem și cunoștința posibilității ei *a priori*. Căci dacă împingem analiza până la sfârșit și dacă nu apare nici o contradicție, noțiunea este, cu necesitate posibilă. Nu voi îndrăzni însă să hotărâsc acum - dacă este posibil ca oamenii să construiască o analiză perfectă a noțiunilor sau să reducă gândirile lor până la cele dintâi posibile, până la noțiunile ireductibile sau, ceea ce revine tot la aceasta, până la atributele esențiale ale lui Dumnezeu, adică până la cauzele prime și la ultima rațiune a lucrurilor. Noi ne mulțumim de obicei să cunoaștem prin experiență realitatea unor noțiuni, care ne servesc apoi pentru a compune pe altele.

În fine, mă gândesc că putem înțelege prin aceasta că nu este totdeauna sigur când ne raportăm la idei, că mulți abuzează de acest titlu specios pentru a-și arăta concepțiile lor himerice. Căci nu avem dintr-o dată ideea lucrurilor pe care avem conștiința că le gândim.... și astăzi nu se abuzează mai puțin de acest principiu faimos: că tot ceea ce se concepe dar și *distinct* despre un lucru este adevărat, adică că poți să afirmi despre acest lucru. Căci adesea oamenii, judecând cu grabă, găsesc clare și distincte lucruri obscure și confuze. Axioma este, deci, inutilă dacă nu supui această claritate și distincție criteriilor pe care le-am indicat și dacă adevărul ideilor nu este stabilit... De altfel, nu trebuie să respingi dintre criteriile regulile logicii obișnuite pe care geometria le întrebuițează și care consistă în a nu admite nimic ca sigur din ceea ce nu este probat de o experiență exactă sau de o demonstrație solidă. Dar, o demonstrație solidă este aceea care observă o formă precisă, deși logică, fără însă ca pentru aceasta să fie totdeauna nevoie de silogisme dispuse în ordinea regulată a școlii.... Astfel nu se va omite nicio premisă necesară și toate premisele necesare trebuiesc demonstrate sau cel puțin admise ca ipoteze și, în acest caz, concluzia este ipotetică. Aceia care vor observa cu atenție aceste reguli, vor evita cu îngrijire ideile înșelătoare. După asemenea principii, într-o strălucită dizertație asupra spiritului geometric..., adâncul Pascal spune că geometrul trebuie să definească termenii câtuși de puțin obscuri și să verifice toate adevărurile câtuși de puțin îndoielnice.

Sursa: Libniz, *Meditații asupra cunoștinței, a adevărului și asupra ideilor*, în N. Bagdasar, Virgil Bogdan, C. Narly, *Antologie filosofică*, Casa Școalelor, 1943, pp. 287-290

CONDEIE STUDENȚEȘTI

ACOLO UNDE SUNT ȘI UNDE EȘTI...

Paul AELENEI¹

Născut la Tecuci pe 23 august 1974, Paul Aelenei a urmat studii de inginerie economică, teologie și științe politice. Pentru el, umorul este un stil de viață și îl folosește împreună cu condeiul, pentru a lupta împotriva vulgarității și a ignoranței. Citatul preferat: Umorul este un fel comic de a fi serios (Peter Ustinov). El spune că nu se consideră poet sau epigramist, ci doar scriitor de versuri. De versuri, într-o „lumină ce cade pe flori”...

AȘA CUM EȘTI

Ochii tăi în bătaia lunii,
Îi privesc de o mie de ori,
Ei sunt ca și marginea lumii,
Sau lumina ce cade pe flori.

Buzele tale ca două petale,
Sunt dulci și miros a trandafir,
Fața ta este fină și moale,
Ca un șal frumos de cașmir.

Trupul tău minunat de femeie,
Sculptură de geniu sau floare,
Strălucește precum o scânteie,
Ca o rază ruptă din soare.

¹ Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir”

DESPRE TINE

Cu privirea ta senină,
Și cu ochii tăi căprui,
Caldă, adolescență,
Nebun gata mă făcui.

Părul tău ce curge lin,
Uneori chiar în șuvoi,
Ca izvorul cristalin,
Tainic, pe umerii goi.

Trupul tău ca o vioară,
Și cu gust de caramel,
Când îl simt mă înfioară,
Atunci când m-ating de el.

Și-apoi glezna ta subțire,
Cu miros de merișor,
Mă îmbie la iubire,
Și-o sărut încetișor.

DE CÂND TE-AM CUNOSCUȚ

Pe munți sau locuri pitorești,
Pe câmp, pe dealuri, pe alocuri,
În Roma sau în București,
Exist mereu în două locuri:
Acolo unde sunt și unde ești.

ȚI-AM CULES GHIOCEI

Ți-am cules ghiocei de prin zăvoi,
S-aducă primăvara între noi.
Petalele lor albe, chiar imaculate,
Să încălzească sufletele înghețate.

Să fie în suflet iarăși primăvară,
Chiar de e toamnă sau e vară,
Iubirea de sub gheață să încolțească,
În suflet soarele să-ți strălucească.

Mirosul lor de primăvară,
Făcând pe chip un zambet să-ți apară,
Zăpada prefacă-se în foc,
Să-mi facă în inima ta loc.

EPIGRAME**Funia de usturoi**

Funia de usturoi,
De cum lasă să se vadă,
E făcută pentru noi,
Din căței legați de coadă.

**De 1 Decembrie, politicienii îi
servesc pe cetățeni cu fasole cu ciolan**

Ca în fiecare an,
Servim fasole cu ciolan.
Așa a fost mereu și va fi și la anul,
Noi luăm fasolea și ei ciolanul.

**Analiză Financial Times: Leul va
crește până la sfârșitul acestui an**

Spun ei că, la sfârșit de an,
Leul va fi mai baban,
Însă eu aici găsesc,
Doar umorul englezesc.

**Omul de afaceri Cătălin Chelu,
luat cu salvarea de la tribunal**

A ajuns din tribunal,
Cu salvarea la spital,
Viața lui într-adevăr,
Atârnă de un fir de...păr.

Ca să nu-mi explodeze butelia

Ca să nu dau de necaz,
Mi-am pus device la aragaz,
Și după ce-am făcut atâta caz,
A explodat prețul la gaz.

Acelaș'

După alegeri la noi în oraș,
Aici în Negrești Oaș,
Primarul nostru e acelaș'.
A, ce laș!

Lansare în afaceri

Împreună cu un fin,
După ce-a rămas șomer,
Au deschis un magazin,
...cu un levier.

Nașul papei

Orice naș își are nașul
Știe asta tot orașul,
Chiar și papa are naș,
Se numește... papanaș

**La un control de rutină medicii au
făcut o descoperire șocantă**

Au dat verdict necruțător,
La analiza generală:
Cum că domnul senator,
N-are...coloană vertebrală.

PANSEURI

FREAMĂT DE TRESTII ...

Panseuri

Vasile S. POPA

- *Perioadele de reflecție sunt evadările scurte pe care le facem din lenea mentală.*
- *Să fim mai prudenți cu viitorul, dacă trecutul ne-a jucat o mulțime de renghiuri.*
- *E de trei ori mai simplu să adresezi cuvinte de îmbărbătare unui bolnav, decât să fii tu însuși cel care le primește de la altcineva.*
- *Adevărul unei adolescente: am nevoie de un sărut ca să zbor.*
- *O singură literatură rămâne, cea bună.*
- *Dacă ne-am aminti permanent totul, ar fi o mare tragedie: am retrăi la nesfârșit toate lucrurile hidoase care ni s-au întâmplat.*
- *În mulțimea insolentă a derbedeilor, oamenii cu educație par a fi persoane venite de pe altă planetă.*
- *Nimic nu seamănă cu iubirea unei mame pentru copiii ei.*
- *Să nu uităm niciodată cine suntem, ca să știm totdeauna cum trebuie să ne comportăm.*
- *Intrând în ficțiune, trebuie să te păstrezi acolo, pentru a da adâncime exercițiului și interpretării.*
- *Sunt sentimente în cotloanele inimii pe care nu le-am sondat niciodată.*
- *Într-un război, arta spionajului are rolul de forță nevăzută, dar nimicitoare.*
- *Omul rău caută gâlceavă cu lumânarea.*
- *Ferește-te de prostia doctă ajunsă pe o funcție înaltă!*
- *Trăind aici, pe Pământ, infernal, e greu să te acomodezi în lumea de dincolo cu Paradisul.*
- *Unde ești tu, Diotima, să le înveți pe femeile ușoare că există și o altfel de iubire!*
- *Spune-i ce vrea să audă și îl vei face fericit!*
- *Stilul e blazonul prozatorului, marca sa inconfundabilă în plutonul cel mare al creatorilor de literatură.*

● *În hiperspațiu poți trece drept un intelectual rafinat, dar ai și posibilitatea să te compromiți printr-o singură frază.*

● *Există sensuri existențiale și în acțiunile lipsite de sens.*

● *Convingerea detractorului: Blamează, blamează, că până la urmă tot rămâne ceva!*

● *Bine mai cântă băieții ăștia, să moară dușmanii mei!*

● *Nehotărâții sunt imprevizibili. Ei pot fi ori – ori, însă și – și, după dimensiunea indeciziei.*

● *Ca artist, ar fi bine să fii și virtuoz, și virtuos; atunci ai fi cu adevărat omul lui Dumnezeu.*

● *În Spania, Don Quijote se lupta cu morile de vânt, românii se luptă azi cu căpșunii.*

● *Apărătorilor le vine mai ușor să-i prindă pe atacatori la înghesuială, decât să-i lase să se desfășoare în câmpul tactic.*

● *Unii au mai multe ifose decât calități, alții mai multe calități decât ifose.*

● *Ce-i strategia decât un război cu arma mentis.*

● *Ca să fii polifonic trebuie să stăpânești bine muzica sferelor.*

● *Bunul simț e o calitate care, din păcate, nu se mai găsește pe toate drumurile.*

● *Prostia urmează aritmetica ei elementară, însă crește în progresie geometrică.*

● *Dacă nu s-ar fi inventat metafizica, ne pierdeam în realitate.*

● *Ce adânc spunea Țuțea, cel care în copilărie comunicase cu Dumnezeu din biserica Botenilor: Fără religie, am lătra precum câinii!*

● *E o prostie să depinzi de Internet, dar e o prostie necesară.*

● *Idilele adolescenței se conservă în noi cu o prospețime surprinzătoare.*

● *Să ne respectăm unii pe alții, aceasta este baza respectului de sine.*

● *Aria calomniei este mai lungă decât toate ariile cunoscute.*

● *Dacă ne-am ghida după etica politicianilor, toate lucrurile ar fi strâmbe.*

● *Are cap mare, creier așisderea, dar, spune el, se folosește frecvent de creierul mic, care îl ajută să țină echilibrul ideilor și să-și coordoneze mișcările fine ale urechilor, când ascultă.*

● *Femeia e numai cochetării, de când se naște și până moare.*

● *Clipele de reverie nu trebuie să fie doar acelea petrecute în fața paharului.*

● *Dacă mai e vreun război de pierdut, ghinionistul e cel care îl pierde.*

● *Iubirea târzie a vârstnicilor nu e înflăcărată, ci așezată, realistă, dar tot romantică.*

- *E mai bine să fii un poet minor, decât deloc.*
- *În afara realității, orice ți se pare realizabil.*
- *Iubirea nu ține de foame, dar hrănește sufletul.*
- *Reveria e cea mai dulce legănare.*
- *Numai oamenii cumpătați prind secolul.*
- *Ziua bună începe cu... plimbarea de dimineață.*
- *Dacă pe scena vieții nu poți fi natural, mulțumește-te să fii cabotin cu măsură.*
- *Când actorii strălucesc în roluri, publicul nu mai ia în seamă inexpresivitatea butaforiei.*
- *Bine ar fi să ne viziteze mai des filosoful din Königsberg, pentru că atunci am judeca lucrurile mai intens și mai la rece.*
- *Cei care o duc rău se consolează cu faptul că, în același timp, în lume sunt milioane de oameni care o duc și mai rău.*
- *Conștiința de sine nu se capătă din păcate prea devreme, ceea ce lasă loc producerii multor greșeli.*
- *Cei care nu s-au confruntat cu moartea nu pot prețui cu adevărat viața.*
- *Totdeauna, într-un prezent confuz, viitorul se arată învăluit în ceață.*
- *Cochetăria costă mai mult decât simplitatea.*
- *Când va muri viața, se va stinge iremediabil și poezia.*
- *Printre aluviunile prozei grăbite să se verse în marea literatură mai licărește și câte o pepită auriferă.*
- *Unii, ajunși la bătrânețe, își cănesc părul; nu știu că e mai frumoasă ninsoarea decât lutul negru.*
- *În viață trebuie să fii suficient de flexibil cât să nu te doboare furtuna.*
- *Numai Adam s-ar putea lăuda că lumea a început cu el.*
- *De n-ar fi depresiile, toate celulele corpului nostru ar respira fericite.*
- *Ești reporter-pistol până când infarctul te așază frumos la rastel sau între patru scânduri.*
- *Cu mai mult talent și alchimie, poți transforma o proză obișnuită într-o carte bună.*
- *Nu fi prea ermetic: din puținii cititori, s-ar putea să nu te descifreze niciunul.*
- *Vorba de spirit e mai delicioasă decât o bomboană de ciocolată.*
- *Să țințești să faci mereu mai mult e o stare ce conduce spre rezultate de seamă.*

- *Într-o țară unde predomină confuzia de valori, nonvaloarea este împărat.*
- *Cum ți se pare domnița, Oximoroane? E bună rău!*
- *Când îți pierzi direcția, caută o cale de legătură cu divinitatea și te vei întoarce pe drumul cel bun.*
- *Cine spune că poți fi mai mult decât ai fost, dacă devii o cârpă muiată în zoaiile imperiilor?*
- *Săracilor cu duhul chiar le prisosește sărăcia.*
- *Pedeapsa pentru trădarea de țară nu se prescrie niciodată.*
- *Pentru o generație iconoclastă ca aceea postdecembristă, icoanele neamului din trecutul eroic nu mai există.*
- *De atâta maculatură nu se vede pădurea literaturii române.*
- *Să nu stai niciodată gol în fața puștii.*
- *Pe ogorul literaturii române ară mulți, dar recolta e mică.*
- *Criticii găsesc cam multă varză în salata prozei actuale.*
- *Dacă tot trebuie să fii conformist, conformează-te regulilor societății.*
- *Mai întâi să trăim și apoi vom vedea.*
- *Femeia nu agreează dintre maximele latine pe aceea care spune: „Multum in parvo”, pentru că ea turuie întruna.*
- *Să fim jertfitori întru libertatea pământului străbun, dacă vrem să rămânem în conștiința urmașilor.*
- *Nu e o soluție să stai pitit ca să nu te încovoie furtunile vieții.*
- *Icoana cu ceas ne arată că și timpul credinței poate fi un kitsch.*
- *Ce plăcere mai falsă decât să faci dragoste sub o carpetă turcească cu Răpirea din serai.*
- *Sărăcia e lucie, de aceea se vede de la o poștă.*
- *Punându-ți vanitatea în cui, chiar poți fi modest și agreabil.*
- *Codul corect al unei opere de artă poate fi descifrat doar de către cunoscători.*
- *Uneori, gândul că va trebui să fii mărturisitor, să te spovedești cândva, cuiva, chiar și Celui de Sus, te oprește de la păcate.*
- *Cea mai frumoasă interjecție a fost, la un moment dat, Ole! Ole! Păcat că aceasta s-a transformat curând în A-ole-u!*
- *În proximitatea morții, tai pe rând contactele cu lumea, până ce, rămas fără curent, motorul inimii se oprește.*

PANSEURI

- *Cine nu conduce prudent riscă să iasă în... peisajul ultim al vieții.*
- *Minimalizând puterea prostului, te poți trezi lovit în cap cu o piatră.*
- *Când un erudit îți spune: „Ești mare, domnule!”, trebuie să te întrebi serios ce mai ai de făcut ca să ajungi cu adevărat mare.*
- *O prietenie adevărată este ca un dar de la Dumnezeu care vine exact la timp.*
- *E o mare greșeală să irosești ultimul cartuș.*
- *Doar cel lipsit complet de simț muzical face din arcuș fierăstrău.*
- *Leneșul maimuță e așa din naștere, omul devine leneș după ce dă de bine.*
- *Cel căruia îi lipsește curajul spune că imposibilul există.*
- *În război, jucăm un joc cu miză dublă: viața sau moartea. Câștigă cel care are zile mai multe.*
- *Soldatul, ca soldatul: mereu cu gândul la pat și la nevastă.*
- *Fiecare trebuie să-și câștige singur libertatea.*
- *Cu viața începe moartea.*
- *În viață e indicat să procedezi ca atunci când ai merge pe sârmă: pășești mai departe fără să te uiți în urmă, pentru că te ia amețea.*
- *Existența nu trebuie ticsită cu lucruri inutile. Trăind simplu, trăiești frumos și ești fericit.*
- *De când e lumea, soldatul este la fel: cum se culcă, cum adoarme, cum se scoală, îi e foame.*
- *Orice turpitudine atârnă ca o piatră de moară la integritatea morală a ființei umane.*
- *Abia în război realizezi cât de neprețuită e viața.*
- *Din tunelul timpului nu ieși decât ca să te rătăcești definitiv în univers.*

NOTE DE LECTURĂ

POEMELE DORULUI

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE

În anul 2014, la editura SEMNE din București, a apărut volumul de versuri „Poemele dorului”, sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”.

Autoarea cărții, Doina BÂRCĂ, este o prezență discretă, dar cu mult talent, în universul poeziei, al consumatorilor de frumos și sensibilitate.

“Trupul de cuvinte” al Doinei BÂRCĂ a fost modelat de sculptorul „VIAȚĂ” cu măiestrie, dăruindu-i vitalitate, har și puterea de a iubi.

Își iubește cu pasiune copiii (Marius și Cezar), nepoata (Maria), părinții (plecați dintre cei vii) și comuna Cervenii, unde s-a născut și a trăit momente mirifice, cu intensitate, în anii copilăriei.

Pentru deliciul intelectual al cititorilor, am ales câteva poezii al căror mesaj ne reamintește cât de frumoasă, trecătoare, unică și ireversibilă este viața... O clipă pe care trebuie să o trăim din plin cu pasiune, cu multă cumpătare, pentru a-i da timpului valoare.

Grafica din interiorul lucrării, executată cu talent de Ioana Popa, întărește mesajul pe care Doina BÂRCĂ a dorit să-l transmită minții și sufletului cititorului.

BĂIEȚILOR MEI

Sunt mai bogată decât cerul,
Eu pot să spun băieții mei,
Că cerul are un luceafăr,
Dar eu am doi: pe voi!

CÂNTEC MARIEI

(Mariei și fiului meu, Cezar)

-Maria, frumoasă fată,
Când te văd, inima-mi cântă...
A cui ești fetiță dragă,

De pășești așa de mândră?
-Cezar este tatăl meu,
Și-mi spune când vine-acasă,
Unde ești Soarele meu?
De îmi luminez mereu,
Chipul, inima și gândul?
Că te iubesc cât pământul!
Tatăl meu chip frumos
Și blândețe de icoană,
De te tai să-l pui la rană.
Tatăl meu bun, răbdător,
Cum e pâinea din cuptor.
Cezar din strada Rotundă,
D-aia sunt așa de mândră!
-Dar mersul cam apăsător?
-Mersul meu cam apăsător,
De la mama l-am luat.
-Și ochii verzi sprâncenați,
-De la bunica sunt luați.
Fata mi-e floare de nalbă,
Când râd fac gropiță-n barbă...
Așa face tatăl meu...
Cezar din strada Rotundă,
D-aia sunt așa de mândră!

NEPUTINȚA

Seninul nopții l-am chemat în ajutor
Când tu erai un înger călător...
Eu în amurguri pastelate să plutesc,
spre serile ce vise împletesc.

Te văd și-un foc se-aprinde-n ochii mei,
Și-mi vin în minte mistice idei...
s-acopăr cu acestea muntele și câmpul,
când moara vremii îmi macină trupul.

CLOPOȚELUL

Clopoțel în albă ie...
Ghiocelul cel cochet,
Tremură-n melancolie,
Că e prins într-un buchet.

Și cuprinde-ntre petale,
Cu patos nebănuț,
Buburuza cu buline
Ce-ntr-o clipă a adormit.

Și visa că ghiocelul

Este fiu de crăișor,
Pentru ea gătit în straiul
Proaspăt și strălucitor.

SĂRUTA-MĂ BUNICO

Sărută-mă bunico,
Uite ce ți-am adus...
Toți macii din câmpie,
În obrăjori i-am pus.

Numai așa puteam,
Să ți-i aduc pe toți,
Eu te iubesc bunico
cât mia de nepoți!

M-a-mbrățișat bunica,
Cuvinte nu-și găsea...
Și în îmbrățișarea ei,
Lumea era a mea!

DOR DE MAMĂ

Am aruncat în lacul dorului...
Dorul de tine mamă,
Ca să-l înghețe iarna vremii,
Să nu-l mai iau în seamă.

Doar știi: tu ești în mintea mea,
Blândă ca o icoană;
Că zi și noapte nu-mi dă pace,
Dorul de tine mamă!

Și-am aruncat în lacul dorului
Dorul de tine tată,
Dar ești mereu în visul meu,
Mândru ca altădată...

N-am făcut destul pentru voi..
Mi-e ciudă, mi-e necaz!
Și-n dorul meu, părinții mei,
Port lacrimi pe obraz.

MAREA

Marea sălbatică neîmblânzită,
Cu părul răvășit și înnodat în alge,
Mușcă nisipul țărnelor fierbinte,
Mândră că niciodată nu a fost învinsă.

Și își aduce valurile aprinse,
Din lava soarelui ce o privește-n ochi,
Turnând în aur greu o diademă,
În fierăria de pe drumul vechi.
Încetinește câte-odată obosită,
Cu valurile ce adorm în vis,
Și-nvolburată în albastru-verde,
Lunecă maiestuoasă în abis.

IMN PĂDURII

Vibrează sunetele pădurii
În verde cu arcușul fermecat...
De aromele de frunze și de iarbă,
Dorind să prindă tonul preferat.

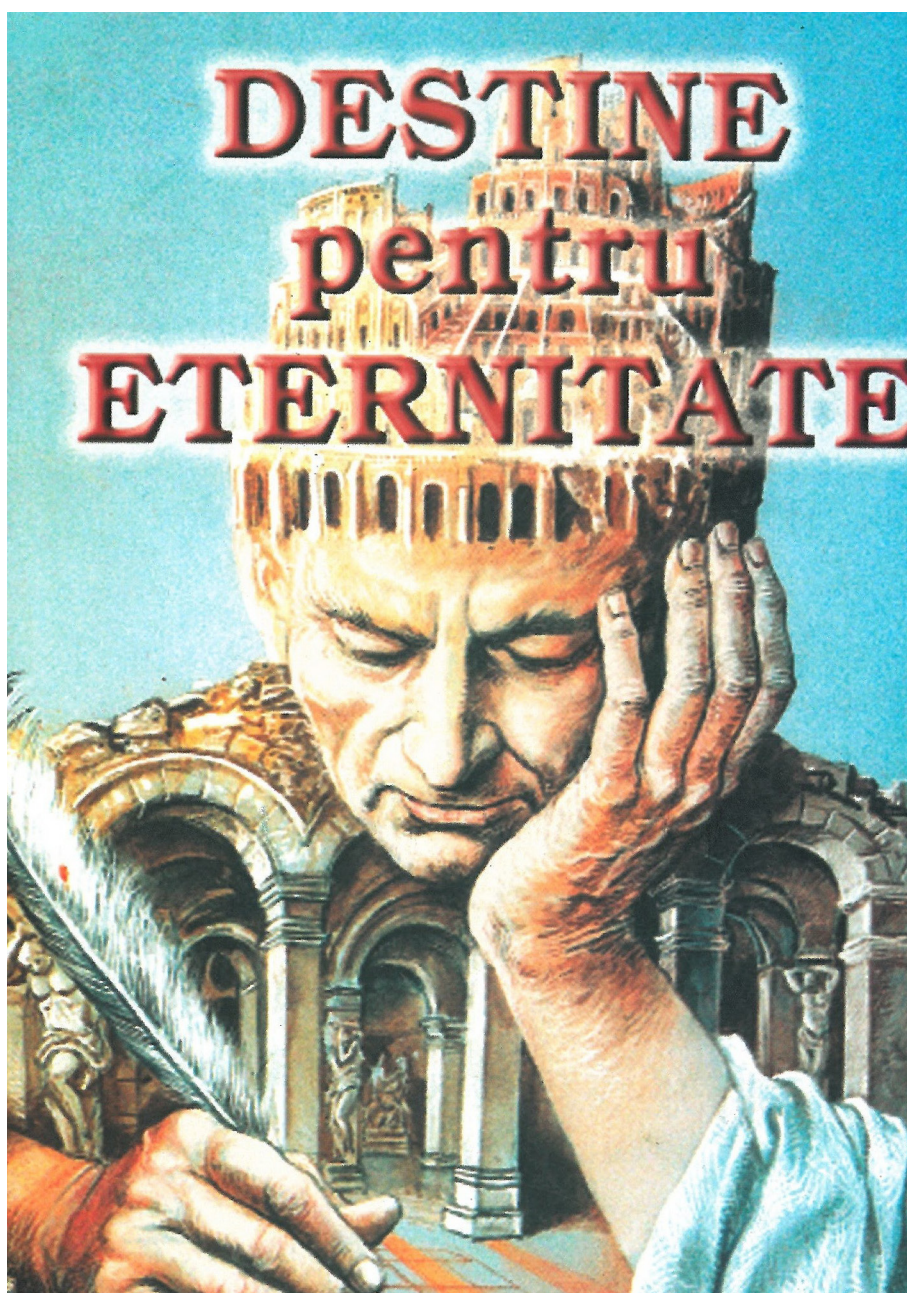
Viorile pădurii-ncep să cânte,
În roua mugurilor sclipitori,
Ce se trezesc în dulcea ei mireasmă,
Dând naștere la mii și mii de flori.

Auzi cum se adună cerbii,
Cum vântul bate-ngrozitor,
Vestind că iarna e pe drum...
Și-ngheață cafeniu covor.

DESTINE PENTRU ETERNITATE

Conf. univ. dr. Gabriel I. NĂSTASE

Autoarea emisiunilor de la Radio România Actualități “Cum vă place” și “Destine și pasiuni”, din anii 2000, 2001, 2002, 2003, Romanița Maria ȘTENȚEL, a reușit ca, în cele 55 de minute ale emisiunilor invocate anterior, să ofere ascultătorilor șansa de a aduce mai aproape de ei, prin intermediul undelor radiofonice, vocile unor personalități, oameni deosebiți, care “s-au remarcat într-o viață cât alții în zece”. Toate aceste interviuri au fost strânse și publicate de Romanița Maria ȘTENȚEL în volumul *“Destine pentru eternitate”* apărut în anul 2006 la editura SIX din București.

Personalitățile sunt prezentate în această carte în ordine alfabetică, cu funcțiile și demnitățile lor la data realizării interviului.

Ion Brad (poet, prozator, eseist, traducător, diplomat); Paul Cornea (profesor universitar, critic și istoric literar, eseist); Dan Mircea Ionescu (profesor universitar, medic specialist în chirurgia arsurilor la copii, șeful secției de chirurgie plastică reparatorie la Spitalul “Grigore

Alexandrescu”, București); Veronica Focșeneanu (profesor, director al Colegiului Național “I.L. Caragiale” București, traducător de limba engleză); Ileana Hogeia Velișcu (profesor universitar, doctor, scriitor, sinolog, traducător de limba chineză); Solomon Marcus (matematician, filozof, eseist, membru al Academiei Române); Alexandru Mironov (profesor de matematică, jurnalist de știință, scriitor, eseist, secretar general al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO); Marian Moșneagu (comandor de marină, scriitor, director al Muzeului Marinei Române din Constanța); Dumitru Dorin Prunariu (primul cosmonaut român, general de Flotilă Aeriană); Eugen Simion (profesor universitar, critic și istoric literar, Președinte al Academiei Române); Valentin Tănase (artist plastic, director al Studioului de Arte Plastice al Armatei); George Tinca (diplomat, primul ministru civil al Apărării Naționale între 1991-1996, Ambasador al României în Republica Cehă); Alexandru Tomescu (violonist, solist concertist permanent al Orchestrei Naționale Rodio); Neagu Udriou (jurnalist, scriitor); Eugen Uricariu (scriitor, diplomat, președinte al Uniunii Scriitorilor).

Coperțile și toate ilustrațiile din acest volum sunt creații plastice ale celebrului și talentatului artist Valentin Tănase.

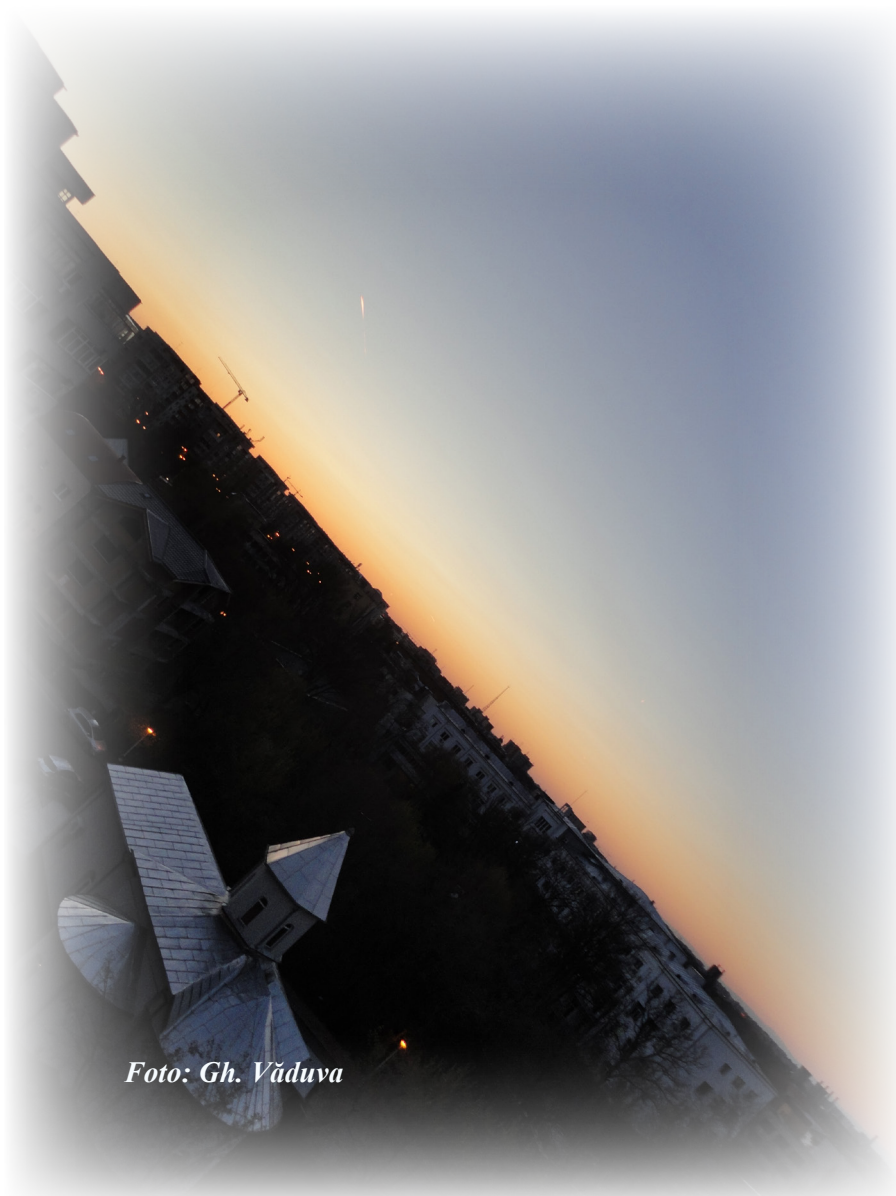

Foto: Gh. Văduva

EVENIMENT

“VIAȚA DE FAMILIE”

Conf. univ. dr. Gabriel I. NASTASE

Invitație

ROMÂNIA FILM are deosebita bucurie să vă invite la evenimentul artistic inedit **VIAȚA DE FAMILIE!**

Pe lângă surprize artistice de suflet, evenimentul este încununat de avanpremiera filmului **KANDY** în care **Adrian Enache** debutează cinematografic și este imagine pereche a actriței **Claudia Motea**. Considerăm prezența dumneavoastră o onoare și vă așteptăm cu drag!

Marți, 12 Mai 2015, ora 19.00
La Cinema PATRIA

(B-dul General Gheorghe Magheru, 12-14)
Rugăm RSVP până la data de 10 mai 2015
Tel. 0723 441 227/ 0736 941 943

SCENARIUL: Claudia Motea & Mariana Pachis
SCENOGRAFIA: Diana Mețiu
MUZICA: Dennis Dreith
REGIA: Mariana Pachis
DIRECTOR DE IMAGINE: Florin Toader
MONTAJ: Eugen Boteanu

DISTRIBUȚIA: Claudia Motea, Adrian Enache, Raluca Guslicov, copiii Irina Rusu și Alex Marcarov

PRODUCĂTORI: ROAM Music and Film Productions, Al Ticu-Easy Film Production și PaKiss Brand

Marți, 12 mai 2015, ROMÂNIA FILM a organizat la Cinema Patria un inedit eveniment artistic VIAȚA DE FAMILIE

Evenimentul a cuprins microrecitalul muzical al artistului ADRIAN ENACHE în dialog cu arta interpretării emoțiilor prin cuvintele actriței româno-canadiene CLAUDIA MOTEA și imaginile desenate în nisip prin tehnica Sand Art de MARIANA PACHIS.

Totodată a avut loc și avanpremiera filmului *KANDY-Ciocolată de lux cu gust de femeie*, în care Adrian Enache a debutat cinematografic, fiind imaginea pereche a actriței Claudia Motea.

Filmul *KANDY* al cărui scenariu este scris de Claudia Motea și Mariana Pachis este o poveste impresionantă despre relația de familie și, mai ales, despre stările unei femei cu tot ce este al ei: copii, profesie, trăiri sociale și emoționale.

Din distribuție, alături de protagoniștii Claudia Motea și Adrian Enache, fac parte actrița Raluca Guslicov, într-o înedită, și talentații copii Irina Rusu și Alexandru Marcarov. Componenta echipei filmului este următoarea:

- scenografia - Diana Mețiu ;
- regia - Mariana Pachis ;
- imaginea - Florin Toader;
- sunetul - Ciprian Asante,
- montajul - Eugen Boteanu,
- manager locații - Alexandra Drăguț,

- asistent producție-Alexandra M. Păun.

KANDY este o producție ROAM Music & Film Productions, Paul Ticu-Easy Film Production și PaKiss Brand.

Pentru prima dată în România, DENNIS DREITH, compozitorul american, cunoscut pentru muzica filmelor Jurassic Park, BraveHeart, Columbo, Aliens, Scooby Doo, s-a implicat într-o producție cinematografică românească, preluând teme din melodiile lui Adrian Enache, care printr-o prelucrare specială au devenit muzica filmului.

LA FÂNTÂNA SATULUI

Foto: Gh. Văduva

ATITUDINI

CONSPIRAȚIA TĂCERII

Conf. univ. dr. Gabriel I NASTASE

De 25 de ani se duce o campanie dușmănoasă și foarte abilă pentru satanizarea poporului român, inclusiv a istoriei lui.

Istoria României a început să fie falsificată, respectiv rescrisă de noul ocupant prin anularea rolului pe care l-au avut diverse personalități la apărarea integrității României și a demnității poporului român.

Un exemplu este și cel al mareșalului **Ion Antonescu** a cărei personalitate este contestată de unii evrei, dominați de ură și intoleranță. În condițiile în care mareșalul **Ion Antonescu**, singurul din Europa, a cutezat să i se opună lui Hitler, scăpând de la moarte sute de mii de suflete de evrei.

Mareșalul **Ion Antonescu** a plătit cu viața pentru că și-a iubit poporul român. A fost condamnat la moarte în urma unui proces comunist, bazat pe probe și mărturii falsificate.

În cele ce urmează, vom prezenta copia adresei Cpt. (r) Marius Ion Valentin Tomaide, veteran de război, nepot și succesor al mareșalului **Ion Antonescu**.

Demersurile sale, pe care le-a făcut la Direcția Generală a Penitenciarelor din București și la Procuratura Generală a României, au rămas fără nici un rezultat.

Solicitarea a fost una firească, a unui bun român și bun creștin: de a i se „remite rămășițele pământești ale mareșalului Ion Antonescu”.

Conspirația tăcerii, începând cu data asasinării mareșalului Ion Antonescu (1 iunie 1946), și până în prezent, continuă în ceea ce privește găsirea rămășițelor pământești ale celor asasinați la Jilava, inclusiv pe cele ale mareșalului Ion Antonescu.

ATITUDINI

Bucuresti 12 mai 1991

Mult stimate Domnule Director General,

Subsemnatul Cpt.(r) veteran de război Tomaide Marius Ion Valentin, domiciliat în București, sect.6, Calea Giulești nr.109, Bl.6, Sc.C et.5, ap.89, tel.171656, vă aduc la cunoștință următoarele:

Ca urmare a unui articol apărut în săptămânalul "DEMOCRATIA" nr.1 din ianuarie 1991, referitor la destăinuirile unui fost deținut politic, în legătura cu existența la penitenciarul Jilava într-o celulă (a cărei ușă este zidită), a trei schelete dintre care unul ar fi al Maresalului Ion Antonescu, m-am dus la redacție și am solicitat, în calitate de nepot și succesor al Maresalului să fiu pus în legătură cu martorul.

Fată de cele publicate în ziar și care au fost confirmate în fața mea de către fostul deținut politic la penitenciarul Jilava nr.12/72 (care din motive de securitate personală nu a acceptat să-i fie publicat numele), am adresat o scrisoare Domnului Procuror General al României, care a apărut în nr.2 al săptămânalului "DEMOCRATIA" din ianuarie 1991, prin care solicitam următoarele:

Efectuarea unei descinderi la penitenciarul Jilava -fortul 13- (dacă este posibil în prezența mea), pentru a constata dacă la subsolul 1 în celula 03 (a cărei ușă este zidită) sunt depuse trei schelete, cu urme de împușcare, dintre care ar fi al Maresalului Ion Antonescu.

Văzînd ca nu primesc nici-un răspuns, m-am interesat de felul cum s-a soluționat cererea mea, m-i s-a comunicat că aceasta cerere urmează s-o adresez Direcției Generale a Penitenciarelor, de resortul căreia aparține rezolvarea unei atare probleme.

În consecință, vă rog să binevoiți a dispune efectuarea de cercetări la locul indicat de martor și în caz de confirmare a informației să m-i se remita rămașițele pămîntești ale Maresalului pentru a fi înhumate.

Primiți, vă rog Domnule Director General asigurarea deosebitului meu respect.

Cpt.(r) M.I.V.Tomaide

Anexe: 3 file

Onor.

DIRECTIEI GENERALE A PENITNCIARELOR
BUCURESTI

SCRISOARE DESCHISAD- SALE DOMNULUI PROCUROR GENERAL AL ROMANIEI

Conspirația coroanei în alianță cu secera și ciocanul, inițiată încă din anul 1943, îndreptată contra intereselor vitale ale Națiunii Române, a culminat cu arestarea, predarea în miinile inamicului, reprezentat de Emil Botnaraș și apoi ^{cu}asasinarea Maresalului Ion Antonescu.

Această odioasă alianță, în ciuda evenimentelor ulterioare, a continuat cu perseverență, noul obiectiv fiind ștergerea din istoria și conștiința poporului român a numelui unuia din cei mai mari patrioți, militar de excepție și om de stat român pe care l-a dat acest înzestrat dar chinuit popor, aliniindu-l marilor personalități ale istoriei universale.

Pentru a șterge orice urmă a monstroasei crime începute în noaptea de 23/24 august 1944 și care a culminat cu asasinarea în ziua de 1 iunie 1946 a Maresalului Ion Antonescu și a trei din colaboratorii săi, autorii au uzat de cele mai perfide practici.

În procesul verbal al executiei se menționează că familiile celor asasinați au solicitat predarea cadavrelor sau a urnelor cu cenuse, în caz de incinerare, însă nici acest elementar drept nu a fost respectat.

Revelațiile aparute în ziarul "DEMOCRATIA" nr. 1/1991 a avut un efect zguduitor în inimile românilor, care cu toate eforturile celor vinovați de una din cele mai odioase crime împotriva națiunii, nu au reușit să scoată din inima românilor cultul Maresalului Ion Antonescu pe care l-au transmis și urmașilor.

Cu toate că în istoriografia "epocii de aur" acest nume sfânt al națiunii române era ponegrit prezentându-l ca simbol odios al terorii și fascismului, efectul a fost invers națiunea sfintindu-i numele alături de eroii și martirii românismului.

Ca urmaș direct și fin al Maresalului Ion Antonescu, rog prin această scrisoare deschisă pe Domnul Procuror General al României să se sezizeze de declarația fostului deținut politic de la peniteciarul Jilava matricol nr. 12-72 apărută în ziarul sus menționat și să ordone investigarea și identificarea rămașitelor pămîntesti zidite în fortul de la Jilava indicat de fostul deținut politic nr. 12-72.

În caz că scheletul menționat va fi identificat ea fiind al Maresalului Ion Antonescu rog să-mi fie predat pentru a-l înhuma ~~pe~~ creștineste alături de familie la Cimitirul Militar Ghincea.

- 2 -

Aceasta bineinteles daca Conducerea Statului nu va considera că Marele Roman care a fost Maresalul Antonescu ~~va~~ merita funerarii nationale si va decide sa fie eternizat alaturi de ceilalti Eroii si Martiri ai Neamului.

Pina la aparitia destainuirilor fostului detinut politic de la Jilava nr.12-72 publicate in ziarul "DEMOCEATIA" nr.1/1991 toate investigatiile pentru gasirea ramásitelor pamintesti ale celor asasinati la Jilava in ziua de 1 iunie 1946 s-au lovit de o conspiratie a tacerii ce parea perfect realizata si pastrata cu strajnicie de cei responsabili de monstrosul complot de care am vorbit mai sus.

Personal nu eram in țara in perioada cind s-au desfasurat aceste tragice evenimente intrucit fiind ranit pe frontul din Crimea am cazut prizonier la 14 aprilie 1944 si am fost repatriat in mai 1948 cind regimul stalinist se consolidase in țară.

Intors in Bucuresti am avut sansa sa mai găsesc in viața pe sora bunicii mele, Dna. Lița Baranga mama Maresalului Ion Antonescu, care mi-a relatat printre altele ultima intrvedere pe care a avut-o cu fiul ei la Jilava inainte de executie si demersurile facute pentru a obtine din partea lui Mihai de Hohenzolern gratierea Maresalului care insa s-au soldat cu refuzul acestuia. (este cunoscut faptul ca Maresalul a refuzat sa ceara gratierea)

Matusa mea care a decedat la 30 decembrie 1950 in vîrstă de 89 de ani, perfect lucida pina in ultima clipa si cu o memorie iesita din comun, mi-a spus că Maresalul a fost incinerat iar cenușa a fost aruncată in canalul colector. Aceasta versiune i-a fost comunicata oficial ca urmare a stăruințelor ei de a i se elibera urna.

Investigatiile au fost totusi continuate de omul de exceptie care a fost Lt.Col. Gheorghe Magherescu, care si-a dedicat toata viata relevării adevarului istoric, a luptei neamului nostru in cele mai zbuciumate clipe ale existentei sale si pe care D-Sa le-a trait permanent in preajma Maresalului Ion Antonescu.

Infruntind riscurile si sacrificii materiale, impreuna cu inegalabila sa sotie a reusit sa daruiască acestui popor istoria unor vremuri eroice pe care -istoria se repeta- neo "Monstroasa coalitie" a cautat prin toate mijloacele s-o steargă din memoria contemporanilor si s-o ascunda viitorimii.

Am avut norocul ca in ultimii ani de viata a Lt.Col. Gheorghe Magherescu sa ma bucur de privilegiul de a fi acceptat alaturi de dînsul si de distinsa sa sotie, astfel sa-mi pot aduce si eu o foarte modesta contributie la nepretuita sa opera.

- 3 -

Gasesc ca prezinta interes sa arat si o descoperire facuta de un alt entuziast propagandist al cultului Maresalului Ion Antonescu, care este inginerul Baicu. Acesta cercetind evidentele crematoriului "Cenusa" a descoperit in registrul anului 1946 la pozitiile 6691-6692-6693 si 6694 din 1 iunie 1946 la rubrica "numele si prenumele, specificat in dreptul fiecaruia mentiunea, "barbat" iar la aceasta data` nemai fiind inregistrata nici-o incinerare.

Si acest fapt demonstreaza concludent grija asasinilor morali si materiali de a sterge urma uneia din cele mai monstruoase crime savarsite impotriva poporului roman si istoriei sale nationale.

Repet rugamintea adresata Domnului Procuror General al Romaniei, in calitate de urmas direct al Maresalului Ion Antonescu si cred ca nu gresesc daca fac aceasta rugaminte si in numele sutelor de mii de fosti combatanti si patrioti romani pentru care Maresalul Ion Antonescu a ramas un simbol al virtutilor acestui neam, de a dispune investigatii la penitenciarul Jilava cu ajutorul fostului detinut politic nr. 12-72 Jilava si daca este posibil si in prezenta mea.

Totodata, va rog, daca Dumneavoastra considerati legal sa introduceti recurse extraordinar la Curtea Supremă de Justitie contra Hotaririi nr. 17/1946 a Tribunalului Poporului Completul I Bucuresti prin care se pronunta condamnarea la moarte a Maresalului Ion Antonescu si a principalilor lui colaboratori.

Fata de probele administrate de aparare in timpul procesului si a elementelor economice prezentate in apararea sa de Mircea Vulcanescu la procesul sau cred ca orice argumentare in favoarea desfintarii hotaririi nr. 17/1946 a Tribunalului Poporului este de prisos.

Primiti, va rog, Domnule Procuror General al Romaniei asigurarea profundului meu respect.

Veteran de razboi
Capitan^(r) Marius I.V. Tomaide

Bucuresti 10 ianuarie 1991

ALBUM

LA IZVOARELE ZBORULUI

Miting aviatic la Școala de Aplicație a Forțelor
Aeriene „Aurel Vlaicu”

- Iunie 2015 -

Foto: Gheorghe VĂDUVA

Foto: Gheorghe Văduva

MiG 21 Lancer la verticala aerodromului

Răzbunarea norilor în zona turnului

Elicopterele IAR 316

Se îndreaptă spre Start avioanele Aeroclubului Român

Avioanele IAR 99 ale Școlii de Aplicație

Vortexul Soarelui...

C-130 contra vântului

Foto: Gh. Văduva

Stimații cititori și colaboratori,

Revista noastră, ORIZONT CULTURAL XXI, apare în format print color și în format electronic, pdf, on line, pe adresa Salonului Literar-Artistic și Științific „Ticu Ion Ionescu” (<http://slas.ucdc.ro>)

Dacă vreți să ne contactați, dar mai ales dacă intenționați să vă exprimați opiniile sau să ne trimiteți, spre publicare, texte (versuri, proză, eseuri, puncte de vedere etc.), fotografii interesante (realizate de Dvs.), alte imagini, realizări grafice sau alte lucrări, ne găsiți la Universitatea Creștină “Dimitrie Cantemir” (Splaiul Unirii nr. 176, sector 4, camera 6, parter, București), tel. 021.330.99.56; 021.330.70.00; 021.330.79.11; 021.330.79.14, dar, în mod sigur, la orice oră din zi și din noapte, la telefoanele 0766.747.305 și 0729.831.463, email: vaduvageorge@yahoo.fr

Vă așteptăm!

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Universitatea Creștină “Dimitrie Cantemir” (Splaiul Unirii nr. 176, sector 4, București), tel. 021.330.99.56; 021.330.70.00; 021.330.79.11; 021.330.79.14; 0766.474.305 și 0729.831.463, <http://slas.ucdc.ro>; email: vaduvageorge@yahoo.fr

Foto: Gh.Văduva

PROCESARE TEXT, REDACTARE, TEHNOREDACTARE

Gheorghe VĂDUVA

CORECTURĂ, GRAFICĂ

Gheorghe VĂDUVA,

Gabriel I. NĂSTASE

RESPONSABIL DE NUMĂR

Gheorghe VĂDUVA

UNIVERSITATEA CREȘTINĂ „DIMITRIE CANTEMIR”

Revista ORIZONT CULTURAL XXI este o publicație studențească de cultură, artă și eseistică a Salonului literar-artistic și științific „Ticu Ion Ionescu” al Universității Creștine „Dimitrie Cantemir”. Paginile revistei sunt, deopotrivă, deschise cuvântului, graficii, ideilor, comentariilor, dialogului, tuturor celor care au sau vor avea ceva de spus și de comentat, dar mai ales, creației. În revistă, vor publica, deopotrivă, condeie consacrate și tinere condeie, din toate domeniile literar-artistice și științifice, acolo unde există creier, gând, imagine, imaginație, artă și cuvânt. Revista încurajează îndeosebi creația din atelierele literare, artistice și științifice studențești, liceale și, în general, școlare, dar și condeiele consacrate, într-un echilibru dinamic, generos și armonios, în spiritul enciclopedic cantemirian care recreează, azi, ca și ieri, și mâine, ca și azi, trebuința cunoașterii, neliniștea căutării, vocația universalului, temeinicia identității, a culturii și a creației.

Adresa: Splaiul Unirii nr. 176, sector 4, București
Tel: 021.330.99.56; 021.330.70.00; 021.330.79.11
Web: <http://slas.ucdc.ro>

ISSN 2248-2571